Randall Frakes & W.H.Wisher

TERMINATOR 2
ZIUA JUDECĂȚII

RANDALL FRAKES
&
W.H.WISHER

TERMINATOR 2

ZIUA JUDECĂŢII

Din viitorul întunecat apare un alt TERMINATOR. Şi odată cu el soseşte ZIUA JUDECĂŢII.

ZIUA O SUTĂ DOUĂZECI ŞI ŞASE

Buenaventura, Mexico 19 iulie 1984 Joi
Ora 8.58 A.M.

Sarah Jeanette Connor conducea maşina ce aluneca printr-un peisaj vast şi pustiu, acoperit de cactuşi şi nisip către un lanţ de munţi întunecaţi de nori grei de ploaie. Fulgere îndepărtate ţâşneau ca din nişte nori de lumini uriaşi. În aer se simţea furtuna.

Într-un fel, Terminatorul o omorâse, se gândea Sarah în timp ce îşi verifica revolverul Colt Piton 357 pe care îl puse înapoi în tocul ascuns la bordul Jeep-ului. Cu siguranţă nu mai era ospătăriţa naivă de nouăsprezece ani care fusese acum câteva luni. Persoana aceea murise în momentul în care cei doi oameni pe care îi iubise mai mult decât propria-i viaţă – tatăl copilului care creştea acum în ea şi mama ei – fuseseră omorâţi în mod brutal. Moartea lor încă o apăsa, deşi în ultimul timp învăţase să-şi închidă sentimentele într-un loc în care nu puteau să se amestece cu supravieţuirea. Pentru că ea trebuia să supravieţuiască.

Sarah ridică un casetofon la ureche şi ascultă ceea ce înregistrase cu câteva minute în urmă când se oprise la staţia de benzină.

— Să-ţi spun ceva despre tatăl tău? Îşi privi pântecul umflat. O să-ţi schimbe decizia să-l mai trimiţi aici, unde îl aşteaptă moartea?

Îşi imagina un punct din viitor când această alegere ar trebui făcută şi o trecură fiorii.

— Dar dacă nu îl trimiţi înapoi pe Kyle, nu poţi să exişti.

Gândul acesta nebunesc i se învârti prin cap. Kyle Reese, un tânăr soldat care se oferise voluntar să fie trimis prin tunelul timpului pentru a o proteja de Terminator, o lăsase însărcinată cu fiul ei care într-o zi îl va aduce pe tată înapoi prin acelaşi tunel al timpului pentru a o lăsa însărcinată, în aşa fel încât fiul să-şi cheme tatăl înapoi pentru a deschide un cerc de evenimente, pliindu-se pe el însuşi la infinit, îşi amintea ceea ce profesorul ei de liceu, dl. Bowland, obişnuia să spună despre paradoxuri: universul era un piton mare, care se hrănea din propria lui coadă. O făcea să se simtă de parcă era o marionetă a sorţii o verigă din lanţul cauzal. Pe de altă parte, voinţa ei de a supravieţui păruse să determine rezultatul evenimentelor. Sau poate voinţa umană era pur şi simplu un alt element din desenul prestabilit. Tot restul vieţii ei părea să fie răspunsul la acest paradox.

Vocea ei continuă pe bandă.

— Cred că îţi voi spune despre tatăl tău. Îi datorez asta. Şi poate este bine să ştii că în câteva ore petrecute împreună, noi doi ne-am iubit cât într-o viaţă.

Închise brusc casetofonul. Cuvintele păreau atât de tocite şi de palide când le compara cu amintirile ei atât de vii.

Sarah dorea ca fiul ei să ajungă într-o zi să-şi iubească tatăl la fel de mult cât îl iubea ea. Dar niciodată nu se pricepuse la cuvinte... Plină de furie, scoase caseta, punând-o în torpedou alături de o grămadă de casete de 90. „Cartea”, aşa o numise, o cronică audio conţinând informaţii de care fiul ei va avea nevoie pentru a supravieţui. În dimineaţa aceea, Sarah înregistrase povestea sosirii Terminatorului acum o sută douăzeci şi şase de zile. Cum fusese „omorât”peste trei zile. Şi schimbările uriaşe care avuseseră loc în viaţa ei în acele trei zile...

Acea Sarah Connor care a mers la colegiu, care visa să se căsătorească cu un bărbat drăguţ şi să aibă o viaţă simplă, tihnită, pierdută undeva într-o suburbie verde, fusese ucisă de moartea spectaculoasă a ceea ce fusese Terminatorul. Moartea celor iubiţi o învăţase să urască dincolo de orice limită imaginată vreodată. Sarah se răzbunase zdrobind cyborg-ul într-o presă hidraulică. Dar nu-i făcea nicio plăcere să se gândească la asta. Pentru că atunci când apăsase butonul care dăduse drumul presei ca unui pumn de fier al lui Dumnezeu, murise şi Sarah şi fusese renăscută în sânge şi durere într-o lume în care viitorul vestea tuturor distrugerea în masă şi suferinţa universală.

Ea ştia ceva neştiut de nimeni: într-o zi, computerul creat să controleze forţele nucleare ale Statelor Unite avea să devină „viu” şi prima decizie conştientă a lui Skynet va fi aceea că lumea era perimată. Va lansa o primă lovitură, conducând furtuna de represalii ce va urma, în deplină siguranţă într-un

complex întărit sub pământ din munţii Cheyenne, în timp ce la suprafaţă, bărbaţi, femei şi copii se vor zvârcoli în chinurile morţii.

Civilizaţia va îngheţa o dată cu instalarea iernii nucleare. Şi nu după mult timp, maşinile construite de Skynet pentru a-i servi drept ochi, urechi şi arme se vor risipi pe tot pământul pentru a-şi încasa premiul. Dorea o lume populată numai de reflectarea mecanică nesfârşită a propriei imagini, ego-ul ultim, cu legături directe la fabrici automate pentru a-şi îndeplini planurile. Acesta era viitorul despre care îi spusese Kyle Reese. Şi sosirea Terminatorului o convinsese de asta.

Se întinse şi scărpină câinele între urechi. Ciobănescul german, strălucitor şi puternic, aşezat pe locul de lângă ea, îşi întoarse ochii maronii, iuţi, către ea, înainte de a privi către şoseaua îngustă, scrutând orizontul cu atenţie. Dacă altcineva ar fi încercat să atingă animalul, şi-ar fi stricat precis ziua, numai dacă Sarah n-ar fi dat alt ordin. Animalul nu era numai un câine. Fusese antrenat de experţi să fie folosit ca o armă. Şi nu fusese ieftin. Sarah îşi golise contul anemic de la bancă şi încasase asigurarea mamei ei pentru a cumpăra câinele de atac, Jeep-ul şi pistolul. Ducea cu ea Planul, conducând spre sud, străbătând continentul, dacă era nevoie, pentru a găsi o ascunzătoare în faţa furtunii Sorţii. Îşi va creşte fiul în siguranţă, îl va proteja de o mie de accidente posibile care ar putea lipsi lumea de salvatorul ei înainte de vreme. Asta era întreaga ei viaţă acum şi singura speranţă pentru restul umanităţii.

Avea destulă benzină şi apă pentru cinci zile, şi în plus un dicţionar spaniol-englez. O să meargă cât de departe poate până ce o să rămână fără rezerve, apoi o să găsească ceva pentru ea şi pentru copil.Nu îi era frică. Sarah aflase în cele trei zile îngrozitoare că avea resurse nebănuite la care nu visase niciodată, un depozit secret de curaj care o adusese până aici, în ciuda zarurilor proaste.

Nenorocirile fuseseră îngrozitoare, dar, ea câştigase bătălia. Şi chiar dacă mai erau şi alţi Exterminatori care fuseseră trimişi să termine ceea ce primul nu putuse să facă, o să se pregătească să se lupte cu ei. Ştia că nicio maşină nu o să-i poate face rău fiului ei. Iubirea ei mistuitoare, dureroasă, pentru el o făcea să treacă peste îngrozitoarea idee că nu va mai putea să se încreadă în nimeni. Pentru că oricine putea să fie un Exterminator, programat de Skynet să vină din eternitate să îi sfâşie sufletul.

Kyle Reese îi transmisese asta, desprinsă din anii de luptă printre ruinele de după război, când se băteau cu cyborgii ucigaşi şi cu fiinţele umane trădătoare. El fusese soldat cea mai mare parte a vieţii lui, spunea el. Era singurul mod de a rămâne viu, acolo, în viitor. Acolo, în viitor, spusese el, unde maşini uriaşe de război treceau peste oasele a milioane de oameni morţi, cu carnea arsă.

Aşa că, Kyle, înfruntase furtuna prevestitoare de moarte a timpului intrând într-o lume imposibilă, atât de bogată şi complexă, pulsând de viaţă, o lume pe care nu şi-o putuse imagina în totalitate din poveştile pe care i le spuseseră bătrânii pe când era copil.

O dusese departe de Terminator şi făcuse dragoste cu ea cu uimire şi blândeţe. Şi în momentul acela incendescent, unul în braţele celuilalt, Sarah se contopise trup şi suflet cu Kyle şi de-abia atunci a crezut că iubirea lui era adevărată. Ei o făcuseră adevărată, plămădindu-l fără să ştie pe John Connor, care va creşte într-o bună zi şi-şi va trimite tatăl înapoi în timp în aşa fel încât Sarah să poată să scape de Terminator şi să rămână însărcinată cu John Connor, care…

La o zmucitură a Jeep-ului, ceva căzu de la bord în poala lui Sarah. Era o fotografie de-a ei Polaroid. La benzinăria sărăcăcioasă la care se oprise cu câteva mile mai înainte, un băiat mexican îi alergase înainte să o fotografieze, cerându-i 5 dolari. Făcându-i-se milă de bietul băiat, îi dăduse patru, apoi o pusese neglijent pe bordul maşinii. Acum se uita la ea, surprinsă să vadă că din fotografie o privea o femeie mai în vârstă. Faţa îi era încă tânără, cu o culoare rumenă, din cauza sarcinii, dar ochii îi erau bătrâni, la fel de străvechi ca ai bătrânei zbârcite de la benzinărie. Bătrâni pentru că priviseră înapoi, în trecutul dureros şi înainte, în viitorul înspăimântător. Dar ce o îmbătrânea şi mai mult era tristeţea ascunsă în zâmbetul de Mona Lisa. În momentul în care băieţelul o fotografia, ea se gândea la Kyle. Şi nu va şti decât mult mai târziu că aceasta era fotografia, cea pe care Kyle îi spusese că i-o dăduse John Connor cu mult timp în urmă când stăteau ghemuiţi într-un şanţ murdar, împreună, în timp ce cerul nopţii vuia de armata aeriană a Skynet-ului. Cândva în viitor, Sarah i-o va da lui John şi el o va da lui Kyle. Şi Kyle se va îndrăgosti de zâmbetul ei

enigmatic, melancolic, întrebându-se mereu la ce se gândise ea, neştiind că fusese inspirat de dragostea şi de dorul după el. Acesta, poate, era începutul cercului. Bineânţeles, cercurile nu au început sau sfârşit. Dar acum nu se putea gândi la Kyle. Trebuia să se gândească la drumul din faţă, să găsească un adăpost sigur împotriva furtunii şi a nopţii care se abătea.

Începu să plouă; o ploaie torenţială care îi umplea ochii de apă. Coborî şi trase jos prelata maşinii. Dar când se urcă, ochii îi erau încă plini de lacrimi. Îşi şterse înverşunată ochii şi ţâşni ca din puşcă cu jeep-ul spre munţi.

ATUNCI ÎN VIITOR

Los Angeles, California 11 iulie, 2029
Miercuri Ora 9.01 A.M.

I

Luna se ridicase pe cer, dar straturi groase de nori uşor radioactivi, întunecaţi ca metalul, opreau lumina. Maşinile erau oprite în rânduri ruginite, încă bară la bară, o sculptură îngheţată pe care cineva ar fi putut să o numească „Ultima oră de vârf”. Clădiri care altădată se înălţau semeţe deasupra şoselelor fuseseră distruse de o forţă inimaginabilă, de parcă ar fi fost castele de nisip. Vântul bătea în peisajul dezolant, ascuţit de sunetul a zece milioane de suflete moarte.Viscolea zăpada în troiene albe pe grămezile de moloz carbonizate. Din loc în loc se vedeau grămezi de case omeneşti înnegrite de foc şi o întindere mare de cranii printre grămezile de ciment carbonizat.

Pe un teren de joacă din apropiere, căldura intensă topise pe jumătate echipamentele, suflul exploziei scosese leagănul din pământ şi căluşeii se îndoiseră sub furia focului. Urmele slabe ale şotronului se mai vedeau încă, pârjolite, pe asfalt. Şi alături, scheletele întunecate ale trupurilor mici, cu carnea arsă, surprinse în timpul focului. Lângă o tricicletă ruginită, craniul micuţ al proprietarului privea acuzator de lângă un morman de zăpadă.

Trei miliarde de vieţi omeneşti se sfârşiseră pe 29 august 1997. Supravieţuitorii focului nuclear numiseră războiul „Ziua Judecăţii”. Cei rezistenţi trăiseră chinurile de neimaginat ale focului iadului şi apoi ale frigului arctic, numai pentru a se confrunta cu un nou coşmar.

Un picior metalic zdrobi ţeasta copilului de parcă era de porţelan în momentul în care un corp cromat se opri pentru un moment în rafala rece a vântului, mânuind o armă grea de război. Oraşul ruinat se reflecta în scheletul acţionat hidraulic al cyborg-ului care era şasiul de luptă al Exterminatorului – seria806, neîmpodobit de obişnuita piele organică folosită drept camuflaj. Aceasta era arma antiom controlată de Skynet şi menită să pătrundă în ascunzătorile oraşului, unde se cuibărise prada omenească. Ochii maşinii licăreau roşii, parcurgând terenul de joacă mort, fără emoţie, toată inteligenţa fiindu-i concentrată pe senzorii vizuali şi termici pentru vânătoare. Deodată, se opriră asupra unei ţinte.

Văzu silueta îndepărtată care fugea pe o hartă geo- metrică preluată de antenele lui rotitoare. Simboluri şi grafice apăreau rapid pe un ecran central în timp ce circuitele complexe ale creierului maşinii proiectau câteva traiectorii posibile pentru ţintă. Calea cea mai bună era marcată luminos.

Robotul îşi ridică rapid arma, o puşcă Westinghouse M25 de patruzeci de waţi fazată pentru plasmă. O flacără compactă izbucni din ţeavă.

Silueta, un băiat în zdrenţe, fu ţintit în centru. Pieptul îi explodă în afară, vaporizându-se în cristale

roşii în aerul îngheţat. Se pulverizã într-o grãmadã fumegândã pe pãmântul înnegrit.

Un soldat de guerilã, apãru în spatele robotului, în mânã cu un lansator de rachete uzat.

În timp ce cyborg-ul începu sã se întoarcã, soldatul lansã racheta, care se îndrepta vâjâind ascuţit cãtre maşina umanoidã şi într-o descãrcare strãlucitoare de energie îi smulse partea de sus. Robotul fãcu câţiva paşi nesiguri, apoi se rostogoli în zãpadã, cu picioarele încã agitându-se spasmodic. Soldatul se îndreptã spre el şi scuipã spre ceea ce acum erau doar rãmãşiţe de metal scump, apoi fãcu semn cuiva care era ghemuit în umbrã. Era o feţiţã zgribulitã, de zece ani, aproape îngheţatã în pulovãrul ei vechi. Se apropie temãtoare de tatãl ei. Privi cu fricã în jos spre capul din zãpadã. El îi puse o mânã liniştitoare pe umãr şi spuse:

— Ţi-am spus eu, nu se terminã decât când se terminã.

Ea dãdu din cap cu seriozitate. Era un proverb pe care John Connor îl folosise ca slogan pentru armata lui. Dãdea speranţã şi putere oamenilor sã-şi continue lupta.

Pentru Skynet, încãpãţânarea umanã începea sã aibã sens. Se luptau cu toate cã logica spunea inteligenţei cã erau înfrânţi. Se scurgeau afarã din dãrâmãturi încãpãţânaţi ca viruşii unei boli, având planuri de contraatac inteligente şi greu de prevãzut. Şi fiinţele umane se reproduceau într-o proporţie alarmantã, apetitul lor sexual fiind evident aprins de ameninţarea unei anihilãri totale. Chiar dacã dura opt ani pânã ce copiii erau gata de luptã, începuserã sã

întreacă posibilităţile de fabricaţie ale lui Skynet. Şi învăţau repede să găsească punctele slabe ale oştii metalice de avangardă, decimând armata de maşini ucigaşe ale Skynet-ului. În curând, vor fi mai mulţi soldaţi umani decât neumani. Hiper-computerul greşise ceva foarte grav în calculele lui despre un lucru care era încă analizat cu furie: voinţa umană. Până acum, nu ajunsese la o concluzie şi războiul măcina încă cel de-al treizeci şi unu-lea an.

Zgomotul puternic al turbinelor îl făcu pe om să îşi apuce fiica şi să fugă pe terenul denivelat spre ascunzătoare. Reflectoare se îndreptară în jos în timp ce o formaţie de maşini zburătoare Vânători-Ucigaşi trecură în patrulă pe deasupra capetelor şi se îndreptară spre orizontul care era luminat de flăcări intermitente şi dinspre care se auzea bubuitul îndepărtat al unei bătălii.

La intersecţia dintre ceea ce fusese Pica şi Robertson, lupta disperată era la apogeu. Armata de guerilă neinstruită era formată din tineri şi din tinere.

Veneau din ţările emisferei de sud, majoritatea din Africa, America de sud, câţiva din Australia. Cei mai mulţi dintre supravieţuitorii războiului nuclear, supraputerile emisferei nordice, trăiau sub ecuator. Sub conducerea lui John Connor veniseră în oraşele minate pentru a le lua înapoi de la legiunea de oţel a Skynet-ului.

Fulgere brăzdau câmpul de bătaie, luminând rândurile maşinilor care avansau în izbucniri de coşmar. Forţele computerizate constau din roboţi cu platforme mobile, tancuri numite Vânători-Ucigaşi,

turme de roboţi cu patru picioare numiţi Centurioni, VU aerieni, bombe ca nişte insecte numite peşti de argint, care pătrundeau în aşezările umane unde explodau, şi terminatorii umanoizi în diferite forme de camuflaj.

Arme cu laser izbucneau ca nişte fulgere arcuite şi aruncau în aer clădiri, pământ, metal şi carne în explozii extraordinare. O camionetă blindată, uzată, apăru din senin, trăgătorul din spate ţinti spre VU de deasupra cu un proiectil lansat din mână gen Stinger. Mitraliera VU se roti chiar în momentul în care trăgea şi omul. Proiectilul tăie noaptea ca un cuţit încins, lovind unul din motoarele VU-lui. Cerul se lumina de flăcări în timp ce două bucăţi din maşina zburătoare uriaşă căzură pe câmpul de luptă, o parte turtind ceea ce mai rămăsese dintr-o clădire arzând, cealaltă îngropând un escadron mic de centurioni.

Trăgătorul ţipă triumfător, dar se întoarse în momentul în care se auzi în spatele lui un huruit care făcea pământul să se cutremure. Un tanc masiv VU trecu printr-o grămadă de resturi şi se rostogoli spre el ca un perete de oţel. Avu timp doar să ţipe, în timp ce şenilele trecură peste camion şi îl turtiră ca pe o cutie de bere.

Câteva străzi mai încolo, în ungherele întunecate şi colţurile din dărâmăturile care fuseseră odată centrul comercial Westside Panlian, un schimb intens de focuri se dezlănţuise cu roboţii exterminatori. Soldaţii oameni erau majoritatea armatei lui John Connor: sângerânzi, degeraţi, înfăşuraţi în zdrenţe… asta era Valley Forge.

Cowen, un luptător de şaptesprezece ani, sări din ascunzătoare, şi trase cu lansatorul de grenade asupra

a trei roboţi, scoţându-i din joc. Rămaseră nemişcaţi, cu capetele găurite, cu circuitele arse. Băiatul se grăbi să-şi încarce iar arma.

Un bărbat ieşi din umbră.

— Lasă-mă să te ajut, spuse el calm şi se întinse spre lansator. Cowen ştiu instinctiv că ceva nu era în regulă. Străinul purta semnul de pe mânecă al guerillei aşa cum trebuia, dar era culoarea de săptămâna trecută. Cowen împinse grenada uriaşă înăuntru şi trase, apoi sări în spatele unei grămezi de moloz.

Spatele băiatului fu izbit de valul de căldură al undei de şoc. Se ridică, ameţit şi un val de sânge i se prelingea din urechea stângă. Cowen îşi dădu seama cu oroare că nu mai auzea nimic cu partea aceea.Dar zâmbi cu satisfacţie când văzu ce-i făcuse grenada „bărbatului”. Era pe pământ, aproape tăiat în două, cu carnea sfâşiată de sub care apăreau bucăţi de metal cromat. „Măduva” spinării obiectului sau centrii nervoşi, fuseseră sfâşiaţi şi un capăt strălucitor ieşea afară prin ţesuturi. Exterminatorul se mişca spasmodic, nebuneşte, ca o păpuşă strangulată de propriile ei funii. Într-o clipă celelalte circuite se opriră şi ochii strălucitori se stinseră. Cowen nu avusese timp să se bucure de victorie. Era prea ocupat să-şi reîncarce arma.

Un Peşte Argintiu apăru de sub o grămadă de dărâmături şi i se opri la picioare. Băiatul se uită în jos şi ţipă. Peştele argintiu explodă, împroşcând zona cu fier ascuţit şi usturător, fierbinte. Cowen se aruncă la pământ, şi apoi se rostogoli, ghemuindu-se, reuşind să pună altă grenadă în încărcător.

Aerul era greu de fum şi praf. Cowen se ridică şi se împiedică de o nouă grămadă de resturi, pe un coridor, ochii îl usturau de la fumul înţepător. Şi acum parcă nu mai auzea bine. În plus unul dintre braţe îi fusese atins de bucăţile de fier, luându-i o bucată de piele şi de muşchi. Într-o clipă o să-l apuce durerea. Totuşi, se putea considera norocos. Cât de norocos, avea să descopere.

Când ajunse la o intersecţie, o umbră ţâşni dintr-o gaură din podea. Un robot exterminator. Pumnul lui de oţel se abătu cu putere asupra coastelor lui şi îl făcu pe Cowen să zboare înapoi până la perete. Lansatorul de grenade alunecă pe coridor, departe de el. Băiatul respira cu greutate dându-şi seama după durere că avea cel puţin o coastă ruptă.

Cyborg-ul se ridică deasupra lui, legănându-şi arma spre capul lui Cowen.

De data asta nu mai era nicio scăpare.

Cavitatea neagră a armei Exterminatorului ascundea o infinitate de morţi. Asta era moartea, deci, se gândi băiatul. Maşina o să-l distrugă în secunda următoare şi apoi… dar în mod ciudat, timpul părea să-şi încetinească ritmul, să se târască din ce în ce mai încet.

Cowen privi „faţa” Exterminatorului. Gura lui fără buze dădea la iveală un şir de dinţi din titanium emailat, fixaţi într-un rânjet perpetu. Hârca lucioasă părea că-şi râde de el. Un sol al morţii de înaltă tehnicitate venit să-i ia sufletul. Ochii roşii satanici erau aţintiţi asupra lui. Nu putea să greşească. Şi totuşi nu trase. Băiatul îşi ţinu răsuflarea, uimit că mai era încă

în stare s-o facă. Acum i se părea că trecuse mult timp. Apoi îşi dădu seama că Exterminatorul nu se mişca. De fapt, ochii robotului se stinseseră.

Băiatul se trase lângă perete cu picioarele tremurându-i, pline de durere. Şi cyborg-ul se uita încă la spaţiul unde stătea el înainte. Ezitând se duse până la corpul de crom şi îl împinse în piept. Exterminatorul se clătină apoi se răsturnă într-o parte cu zgomot.

Un bărbat apăru la capătul coridorului.

Cowen îl privi. Era Bryn. Luptaseră împreună de multe ori. Dar nu putea să spună nimic, numai privea cu uimire, cu simţurile amorţite de şoc şi cu durerea care îi pulsa în răni. Se apropie prudent şi se uită în jos la robotul inert.

Reuşi să murmure câteva cuvinte.

— S-a… oprit aşa…

— Nu se opresc niciodată, spuse Bryn.

Îl luă de subţiori şi îl conduse prudent înapoi unde se afla ceea ce mai rămăsese din echipă. Peste câteva clipe aveau să afle amândoi de ce se oprise robotul.

Într-o bază improvizată la marginea luptei, un om prea important pentru a-şi risca viaţa pe linia focului privea cu binoclul lupta ce se desfăşura în depărtare, stând nemişcat ca o statuie printre strigătele şi agitaţia tehnicienilor şi ofiţerilor.

Purta uniforma de general al guerillei. Trist, cobora binoclul, lăsând să se vadă trăsăturile de patruzeci şi cinci de ani îmbătrânite de stress-ul continuu. Partea stângă a feţei avea o cicatrice mare. Totuşi era încă un bărbat impresionant, clădit într-o viaţă petrecută în război. Numele imprimat pe jacheta lui era Connor.

În spatele lui se putea auzi conversaţia sâcâitoare a radio emiţătoarelor, vocile încărcate de adrenalina luptei, care dădeau rapoarte asupra poziţiilor. Veneau din alte locuri de luptă şi din alte oraşe, alte state: San Francisco, Seattle, Albuquerque, Chicago (NewYork fusese cucerit de către maşini cu ani în urmă).Vocile vorbeau multe limbi: spaniola, swahili, japoneză şi engleză. Aceasta era prima armată internaţională adevărată. Voluntarii veniseră din ţările cel mai puţin atinse de război. Se strânseseră împreună pentru a supravieţui.

Astăzi aveau loc lupte împotriva forţelor Skynet-ului în toată lumea. Dar cele mai importante aveau loc în Cheyenne Mountain, Colorado unde era grosul Skynet-ului. Celălalt loc era aici, în Westside, unde era pământul cel mare, al doilea ca mărime, unde erau plasate complexele subterane cele mai păzite ale Skynet-ului. Vasta întindere era împrejmuită cu un număr mortal de maşini defensive. În ultimele două zile, pierderile umane fuseseră foarte importante. Dar John ştia că în cele din urmă vor învinge. Acum aveau capacitatea de luptă şi ce era mai important, voinţă. Dar pierderea de vieţi îl marca. Mulţi dintre femeile şi bărbaţii tineri erau obligaţi să înceapă iar totul de la capăt după ce se usca sângele bătăliei.

Faptul că îşi vedea soldaţii cu care luptase împreună timp de atâţia ani măcelăriţi de blestemaţii din metal, când erau aproape de sfârşitul bătăliei, îl înfuria pe John. Nu era un univers drept sau blând. Dacă ar exista un Dumnezeu, iubirea lui n-ar face doi bani.

Se părea că la cârma cosmosului nu mai era nimeni. Fiecare om trăia pentru el, până ce s-a născut Skynet şi a umplut golul lăsat de un Dumnezeu ce părea dezinteresat. Ultimul vis al omului, dus la îndeplinire de una din uneltele cele mai mărunte ale sale: eliminarea oamenilor răi. Dar exista un grăunte de rău în toţi oamenii şi Skynet avea probleme să îi separe pe cei mai răi. Aşa că umanitatea, în totalitate, cu toată murdăria ei biologică, nu mai era acceptată. Şi pentru această maşină-zeu, iertarea nu intra în calcule. Numai plata rece pentru păcatele trecutului.

John dorea sfârşitul războiului şi un nou început care să corecteze greşelile istorice. Dar, ca şi alţi generali ai unor războaie din trecut, nu era sigur ce fel de lume avea să înceapă. Avea timp doar pentru strategia războiului. Nu se gândise, până de curând, că o să fie viaţă şi după conflict. Părea atât de departe, linia orizontului era de neatins, indiferent cât de mult ai fi mers spre ea.

Se întâmpla ceva la Pico şi Robertson. John îşi ridică binoclul şi privi un Vânător-Ucigaş care scăpase de sub control şi zbârnâi ca un bondar, coborând şi explodând într-o flacără puternică ce lumina tot terenul devastat din jur. Cineva tocmai îl lovise în plin. Dacă supravieţuiau, John o să-i decoreze. Dar doi VU apărură deodată într-un unghi nebunesc şi se prăbuşiră spre pământ fără să fie loviţi. În lumina strălucitoare a resturilor care ardeau, John văzu o privelişte bizară; o echipă de roboţi stătea în preajmă, înţepeniţi în mod ciudat ca nişte soldaţi de jucărie, cu suprafeţele metalice arse de flăcară. Luminile armelor

cu laser se micşorară şi apoi se stinseră în mod miraculos.

Forţele armatei lui John apăreau prudent din ascunzători şi se apropiau de maşinile îngheţate. Un alt VU aerian, acum la o milă de câmpul de bătaie, se prăbuşi arzând. John era uimit să vadă că cerul se golise de nave. Trecu în revistă câmpul de luptă. Niciuna din maşinile lui Skynet nu se mai mişcau.

Şi apoi se întâmplă un lucru uimitor.

Era linişte.

Tot ce putea acum să audă John era şuieratul vântului. Fără arme. Fără explozii. Fără zgomotul turbinelor sau al motoarelor. Chiar şi radiourile de lângă el tăcură, până ce o voce vorbi, emoţia plină de uimire simţindu-se printre paraziţii puternici.

— Aici este divizia New Orleans. Nu se mişcă. S-au... oprit. O altă voce veni de pe alt post mai plină de emoţie:

— Aici este Chicago. VU cad... Dumnezeule, s-au prăbuşit.

O altă voce de suprapuse:

— San Francisco raportează. Nu înţeleg. Extermina- torii stau pe loc.

Alta:

— Nimeni nu a ieşit să ne oprească. Suntem în interiorul fabricii acum, şi...

Apoi toate celelalte linii radio de pe toate câmpurile începură să raporteze ştirile. Dar John ştia deja ce or să spună. O ştiuse toată viaţa lui.

Locotenentul Fuentes se apropie de John care abia îl auzi:

— Am primit confirmarea… Skynet a fost penetrat şi distras.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt cu feţele albite de şoc dându-şi seama cât de prostesc părea extraordinarul.

— Războiul s-a sfârşit, John, am câştigat.

Fuentes trase aerul în piept de parcă o făcea pentru prima oară după un secol. Cu oxigenul veni şi emoţia. Începu ca o şuviţă subţire, apoi prinse putere până ce îi invadă plămânii cu un strigăt triumfător. Era un strigăt care peste câteva clipe va creşte într-un bubuit vesel, repetat de mai multe ori pe zi şi-n noaptea următoare, pe măsură ce învingătorii îşi ridicau ochii spre cerul fără maşini, ştiind că războiul cel lung se terminase cu adevărat.

Acum, tot ceea ce putea să facă John Connor era să se lase în genunchi. Dar mai avea multe de făcut… înainte să poată să-şi tragă cu adevărat răsuflarea. Şi o să facă începutul în pântecul fiarei. Apucă un microfon şi începu să dea ordine. Ordinele pentru care fusese născut.

II

Dar nu era totul să intri. Deşi computerul principal din Colorado fusese distrus, mai erau sute de Exterminatori autonomi care nu erau sub comandă directă, încă liberi să caute ţinte umane şi să le elimine. Sursele lor energetice le vor permite să fie activi timp de încă o sută de ani. John îşi dădu seama că pierderile vor continua să crească, chiar şi după ce războiul a fost câştigat, până ce toţi Exterminatorii vor putea fi eliminaţi.

Trebui să-şi deschidă calea înfruntând o duzină de roboţi furioşi din complex. Peste trei ore, locul fusese curăţat. Echipa de oameni ai lui, aleşi pe sprânceană, forma o falangă de apărare pentru John şi pentru echipa tehnică, în timp ce mergeau cu un ascensor uriaş ce cobora într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade în tunelul de beton, devenind repede o mică pantă în peisajul industrial gigant.

Câteva minute mai târziu, liftul se opri cu zgomot şi bărbaţii păşiră într-o lume bizară creată de maşini pentru maşini. Arhitectura era ciudată, fără niciun fel de estetică, chiar fără lucrurile obişnuite pentru oameni, cum ar fi clanţele uşilor sau luminile. Şi totuşi, John se gândea cu un fior, „am fost aici de mai multe ori. Toată viaţa am încercat să-mi imaginez cum arată. Şi acum sunt aici cu adevărat”…

John îşi conduse oamenii neliniştiţi pe lângă roboţii ca nişte statui, scoşi din funcţiune ca şi cei de la suprafaţă. De-a lungul drumului au trecut pe lângă tehnicieni care se mişcau prin coridoarele nesfârşite, aşezându-se ca nişte paraziţi în măruntaiele Skynet-ului, acum lipsit de viaţă. Când treceau pe lângă echipa lui John, zâmbeau în timp ce îl salutau, deşi John nu purta niciun însemn al gradului. Toată lumea îl cunoştea. Era unul dintre puţinii comandanţi ai războaielor, care îşi câştigase respectul trupelor ca om. Când majoritatea supravieţuitorilor se ascundeau în umbra colosului numit Skynet, John Connor păşise în lumină cu o grenadă şi o pusese în şenilele unui VU terestru. În loc să se adăpostească repede, rămase lângă scheletul arzând şi strânse combustibilul care nu arsese pentru a-l folosi la blindatul său. Nu exista nimic din ceea ce John cerea armatei sale, ca el să nu fi făcut şi, lucrul cel mai important, el ştia cu acurateţe deosebită ce trebuia făcut. Acest lucru crea o încredere pe care nicio maşină n-ar fi putut s-o inspire vreodată.

Chiar şi aşa, John era un om greu de cunoscut. Fuentes, care luptase alături de comandantul lui în ultimii cinci ani, simţea distanţa dintre ei. Erau camarazi care-şi puteau lăsa viaţa pe mâinile celuilalt, dar nu erau tocmai prieteni. John fusese mai carismatic şi mai accesibil cu câţiva ani în urmă, pe vremea când forma armata, construind o relaţie între el şi legiunea crescândă de străini. Puteai avea impresia că prietenia era o parte a tehnicii de recrutare: simţită din inimă, dar exprimată mai mult din necesitate decât din dorinţă. Dar pe când avea 25 de ani, o tragedie

personală îl făcu să se retragă şi mai mult în închisoarea gri a responsabilităţii care îi aparţinuse din totdeauna. Fuentes îi dăduse vestea. John era adăpostit într-un crater făcut de explozii, dând instrucţiunile finale unui detaşament de soldaţi până în douăzeci de ani. Erau inteligenţi, dornici de acţiune şi nu puteau fi înlocuiţi. Vor muri toţi mai târziu, într-o luptă dediversiune care va contribui la o victorie importantă, în timp ce îi privea cum se târăsc printre ruinele luminate de lună, Fuentes se întoarse spre John, luptându-se să rămână calm în timp ce îi dădea raportul de noapte. Convoiul de aprovizionare din Mexic fusese prins într-o ambuscadă de către un grup de VU. Nu existau supravieţuitori.

John ascultase apoi dăduse din cap. La urma urmei, nu era decât o altă înfrângere într-un război plin de înfrângeri. Bunurile erau importante, dar existau rezerve care puteau fi folosite de armată. Şi John se călise cu atâtea pierderi de-a lungul anilor. Oamenii mureau mereu în acest război. Ca detaşamentul de adolescenţi pe care John îi trimisese în patrulare. Chiar şi grozăvia morţii putea deveni rutină dacă se întâmpla destul de des.

Fuentes ştia toate astea. Şi în împrejurări normale, Fuentes nu ar fi găsit reacţia lui John ciudată. Când nu era nevoie de el, generalul obişnuia adesea să rămână singur să mediteze, în special după ce ordona la sute de bărbaţi să intre în lupte fără nădejde de izbândă, doar ca să câştige timp să-şi formeze armata. Dar îşi revenea gata să continue lupta, încrezător în victoria lor finală. Pierderea de vieţi era necesară pentru

câştigarea victoriei. Dar Fuentes ştia ceea ce ştia şi John...

Sarah Connor condusese convoiul. I se ordonase să stea afară din luptă, dar Sarah făcea ce vroia şi puţini oameni aveau gradul sau curajul să o împiedice. Chiar şi pe John îl uimea. Nu numai că era un soldat minunat, dar era şi o expertă în tactică. Însă mai curând sau mai târziu, chiar şi soldatul cel mai bun poate fi copleşit de forţa armatelor superioare. Ca în acest caz.

Aşa că lui Fuentes i se păru ciudat că John dădu doar din cap, când i s-a spus că mama lui era moartă. Când vestea ajunse cunoscută, oamenii, plângeau. Sarah fusese la fel de legendară ca şi fiul ei.

Dar tot ceea ce făcu John fu să-i mulţumească lui Fuentes pentru informaţie şi să plece.

Mai târziu, Fuentes dăduse peste John, trântit pe patul lui de campanie, suspinând. Se retrase uşor, nevrând să-l deranjeze. A fost singura dată când l-a văzut pe marele om plângând. De atunci, John n-a mai vorbit despre mama lui. De parcă sufletul i se uscase.

Fuentes îl iubea pe John Connor, dar nu se simţea în largul lui cu el, şi cu siguranţă nu ar fi vrut să fie ca el. Când Fuentes îl privea cu atenţie, putea să mai vadă tristeţea în ochii lui John, de parcă preţul Victoriei era prea mare, rănile suferite prea adânci pentru a se putea vindeca. De fapt, cu cât pătrundeau mai mult în acest loc, John părea şi mai deprimat, de parcă exista ceva acolo de care se temea. De ceva teribil care era de făcut.

Ajunseră la o uşă uriaşă ca de mausoleu, deschisă. Era o activitate plină de freamăt înlăuntrul camerei

vaste din spate. Era de mărimea unei săli de gimnastică, constituită în întregime din maşini de neînţeles. Tehnicienii îngenuncheau ca nişte preoţi în rugăciune în faţă altarului maşinii-dumnezeu, inserând date în terminalele, care se înălţau ca nişte zgârie nori ale gândirii în toată sala. Verificau furioşi programele, confruntând datele cu ceea ce decodaseră deja, verificând informaţiile pe care John le dăduse înainte cunoscându-le în mod ciudat.

John şi oamenii lui se apropiară de un grup de specialişti care scoteau nişte plăci din podea şi meştereau direct în cablurile maşinii, folosind terminalele portabile pe care le branşaseră. Mulţi dintre soldaţii din acest război împotriva maşinilor erau specialişti; copii-genii care îşi obţinuseră educaţia în biblioteci bombardate şi pe câmpul de bătaie. Bărbaţi care trebuiau să gândească chiar şi când alergau, îşi zise John, în timp ce îi privea plin de mândrie cum se mişcau rapid, cu siguranţă. Era unul din motivele pentru care câştigaseră.

Specialistul Winn privi în sus. Era un tip slăbuţ ca o trestie, dar care dăduse dovadă de forţă enormă şi de inteligenţă în conducerea echipei de tehnicieni. Îl salută nervos pe John şi îi spuse că aproape erau gata.

— Este acolo? întrebă John cu un fior în voce. Winn dădu din cap şi arătă spre un grup de tehnicieni de la capătul celălalt al sălii. Un soldat tânăr stătea printre ei, fiind tratat de parcă era un cap încoronat. John închise ochii şi îşi controlă emoţia. Era Kyle Reese.

John porni spre el. Corpul părea că îi devine imaterial, plutind peste o tristeţe pătrunzătoare. Aşteptase

ziua asta dulce a victoriei şi se temuse de ea din cauza părţii amare cuprinse în ceea ce avea să facă, trebuia să facă.

Kyle tocmai se dezbrăcase de uniforma de luptă. Tehnicienii începură să îi ungă corpul cu un gel care mirosea acrişor.

Fuentes strâmbă din nas.

— Ce este asta?

Winn se întoarse spre el şi îi răspunse.

— Gel pentru conductibilitate, pentru ca, câmpul timpului să îi urmărească conturul.

Fuentes nu înţelegea nimic, dar nu înţelegea nimic nici din toată povestea asta cu călătoria în timp. John încercase să îi spună, dar totul era o aiureală.

Lui Fuentes nu-i plăcea să fie aici, înconjurat de maşina cu care luptase atât de mult să o învingă. Ura toate maşinile, cu excepţia mecanismului simplu care îi era aruncat pe umăr. Armele erau singurele maşini bune. Ştia că ura lui era iraţională. John îi spusese plin de răbdare că maşinile nu erau nici bune, nici rele. Oamenii erau. Skynet fusese construit de oameni. Oameni care fuseseră prea îngroziţi unul de altul pentru a avea încredere în ei să folosească propriile lor arme. Aşa încât şi-au construit o unealtă care le mărea propria lor paranoia.

Fuentes totuşi dorea să fi putut să plece de acolo cât mai repede. Deasupra, detaşamentul lui sărbătorea cu bere făcută de ei şi cu noile conserve scoase din rezerve acum câteva zile. Şi femeia lui era probabil acolo, aşteptându-l. John spusese că mai aveau treabă. Fuentes fusese de acord. Dar el nu mai era aici, era

sus, lângă focurile calde ale victoriei. Dar Fuentes, mai mult decât altcineva, cunoscuse înţelepciunea lui John şi se lupta cu o senzaţie crescândă de claustrofobie.

John privea faţa lui Kyle. Era aşa de ciudat să privească faţa unui bărbat mai tânăr decât el şi să ştie că era tatăl lui. Kyle respira rar şi adânc, dând dovadă de control suprem, pregătindu-se pentru ceva pentru care nu te puteai pregăti niciodată: *călătoria în timp*. Numai John putea să simtă teroarea completă în spatele expresiei crunte a lui Kyle în timp ce un medic îi înţepa braţul, pompându-i în vene adrenalină sintetică, ce făcea să-i crească muşchii, gata de luptă.

Tehnicienii se retraseră şi deodată John fu lângă Kyle. Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul. Nu erau prieteni. Dacă ar fi avut mai mult timp, poate ar fi devenit. Dar John îl întâlnise pe Kyle numai de cinci ori înainte. Şi de-abia a doua oară când îl întâlnise, John îi aflase numele şi realizase cu un şoc cine era într-adevăr Kyle. Atunci nu spusese nimic. Deşi mama sa îi spusese despre taică-său şi despre ceea ce era el sortit să fie, nu dorise cu adevărat să accepte. De fapt un timp, John se răzvrătise împotriva ideii de „destin al său”. Până la izbucnirea războiului, şi până la răscoala maşinilor tot ceea ce Sarah Connor îi spusese se întâmplase dureros, fiecare eveniment, îngrozitor ca ticăitul unui ceasornic cosmic bătând istoria cu cruzime oarbă. Şi acum ceasul bătea pentru el clipa cea mai dureroasă dintre toate. Vroia să spună atâtea lucruri, dar dacă spunea un lucru, ar fi trebuit să spună şi restul şi nu mai era timp. Nici rost. Doar l-ar zăpăci pe Kyle într-un moment când soldatul trebuia să se

mobilizeze. Kyle fu cel care vorbi într-un final, plin de respect faţă de John Connor.

— Ştiaţi că eu voi fi cel care se va oferi voluntar?

John aprobă spre surprinderea lui, forţându-se să zâmbească încurajator.

— Am ştiut întotdeauna. Mi-a spus Sarah.

Ochii tânărului soldat se făcură mari de uimire.

Kyle începu să realizeze de ce fusese selectat numele lui de pe listă în defavoarea unor voluntari mai experimentaţi.

De ce a reacţionat aşa de ciudat John când i-a spus prima dată cum îl cheamă? Kyle era cumva parte dintr-o poveste care nu se întâmplase încă şi John ştiuse tot timpul. Poate de aceea fusese mutat în unitatea lui John. De ce era ţinut aşa de aproape.Şi totuşi atât de departe.

Odată, Kyle se nimerise lângă comandantul lui într-o ambuscadă. În mod neaşteptat, se pare, John băgase mâna în mantaua lui pătată de sânge şi îi dăduse fotografia decolorată, boţită a mamei lui. Apoi, fără un cuvânt se întorsese şi continuase să dea ordine trupelor sale.

Kyle îşi aminti cum privise fotografia mică, pătată a lui Sarah Connor. Deşi mulţi bărbaţi o purtau cu ei în luptă, acelea erau copii ieftine. Acesta era originalul. Era o mare onoare să fii remarcat şi gestul comandantului său era neobişnuit, pentru că el nu părea niciodată să trateze altfel pe cineva, în afara situaţiilor când îşi decora soldaţii. De atunci, John de-abia vorbise cu el, în afara ordinelor date. Parcă îl evita, totuşi încercând să îl ţină aproape. Pentru ce

asta? Asta trebuia să fie. Kyle fu străbătut de un sentiment de mândrie şi emoţie.

John îl întrebă:

— Ţi-au făcut instruirea?

— Da, domnule. Ştiu ce trebuie să fac, dar nu sunt sigur de ce o să fac.

John spuse:

— Ştii ce trebuie să faci ca să-ţi îndeplineşti misiunea.

Kyle luă poziţia de drepţi.

— Da, domnule.

Apoi John făcu ceva care îl surprinse pe Fuentes prin familiaritatea arătată. Se apropie, apucându-l pe Kyle de umăr strâns, camaradereşte.

Kyle era copleşit.

John adăugă:

— Şi vei reuşi.

Era spus cu o siguranţă extraordinară. John păru că se adună şi continuă pe un ton mai oficial.

— Cu condiţia să nu te laşi descoperit niciun moment.

— Nu o voi face, domnule.

— Ai memorat ceea ce ţi-am spus să îi transmiţi?

După schimbarea uşoară din vocea comandantului său, Kyle înţelese că era un lucru foarte personal şi extrem de important. Trase aer în piept şi răspunse.

— Fiecare cuvânt, domnule.

John închise ochii şi se întoarse. Kyle surprinse o expresie de profundă tristeţe înlocuind zâmbetul comandantului său. El nu ar fi trebuit să o vadă. Îl tulbură, dar apoi se apropie Winn şi-l întrebă:

— Gata, sergent?

Kyle dădu din cap şi fu condus peste câteva bariere întărite improvizate înaintea celor două inele enorme de crom ale generatorului de deplasare a timpului, unul înlăuntrul celuilalt, suspendate peste o groapă circulară în centrul podelei şi care pluteau liber peste câmpurile magnetice care vibrau. Kyle păşi cu ezitări pe primul inel. Trepida uşor sub greutatea lui.

Apoi se mută prudent pe inelul interior şi îşi aruncă privirea în groapă, de-abia reţinându-şi uimirea. Sub el se deschidea un puţ de întuneric, plin de ecouri.

Se uită înapoi spre John. Mesia aştepta de la el să se arunce în puţul fără fund.

John spuse:

— Câteodată trebuie să-ţi pui credinţa într-o maşină.

Kyle o să-şi pună credinţa într-un singur lucru: în comandantul lui. Războinicul în vârstă de nouăsprezece ani trase aer în piept, apoi păşi în spaţiul gol. Toată lumea se încordă.

Uimit, Kyle se uită în jos. Mergea pe aer, susţinut de un câmp de forţă nevăzut, în centrul inelelor.Winn se întoarse spre tehnicieni şi le ordonă să înceapă programul de deplasare a timpului. Câţiva din ei băteau coordonatele pe terminalele lor portabile.

Încet, inelele începură să se rotească fiecare pe axa lui ca nişte giroscoape complexe. Vibraţia câmpurilor de forţă se mări şi tonurile lor începură, prin suprapunere, să creeze armonii ciudate.

Toţi se retraseră, în timp ce podeaua se deschidea împinsă dinspre centru. Inelele se rotiră mai rapid,

suspendate în spaţiu în mijlocul bucăţilor de duşumea. Apoi începură să coboare, purtându-l pe Kyle cu ele. Ochii lui îi găsiră din nou pe cei ai lui John şi se agăţară de ei în timp ce cobora într-un spaţiu circular extrem de vast... generatorul de câmpuri al timpului. John se apropie de margine şi îl privi cum dispare, până ce Kyle mai fu doar o siluetă micuţă. Inelele se roteau atât de rapid acum încât aproape dispăruseră, creând impresia unei sfere rotitoare de oţel. Armoniile creeate se ridicară cu câteva tonuri intonând o melodie care îţi făcea părul măciucă. Scântei electrice mici începură să se reverse din pereţii generatorului. John se aplecă peste margine părând hipnotizat. Cu un gest de alarmă, Fuentes se aplecă după el înainte ca să îşi piardă echilibrul şi să se rostogolească în maşina timpului.

Fulgere izbucniră din generator şi brăzdară sala pe deasupra capetelor tehnicienilor. O încărcătură imensă de energie se forma. Toată lumea se trânti în spatele baricadelor improvizate şi îşi puseră grăbiţi ochelarii de protecţie. O să fie grozav. Şi Kyle Reese era chiar în centrul forţei.

În camera de jos se dezlănţuise o energie formidabilă având în centru pe tânărul soldat. Zbârnâitul şi trosniturile generatorului se transformaseră într-un tunet puternic. Inima lui John bătea nebuneşte în ritmul inelelor. Se auzi un strigăt grozav, de parcă i s-ar fi scos măruntaiele unui zeu. Camera se umplu de lumină albă incandescentă. Fără ochelari ar fi orbit toţi.

Când lumina se mai domoli, inelele plutitoare erau goale. Se opriră din învârtit, scoţând fum. În clipa

aceea infinită când timpul se deplasase, Kyle Reese dispăruse. În mod ciudat, în loc apăru o sferă umplută cu resturi care se roteau: cutii de bere turtite, ziare îngălbenite, datate 1984 şi un coş de gunoi din acelaşi an.

Fuentes îşi coborî încet ochelarii: „Madre di dios!”

Winn se apropie de margini prudent şi privi în jos. Se vedeau scântei care mureau. Gunoiul se aşeză.

— Merge! spuse Winn emoţionat, apoi continuă:

— Ăsta-i spaţiu din 1984. A fost deplasat, fiind înlocuit cu spaţiul din timpul nostru.

John păşi înainte, scoţându-şi ochelarii şi ochii începură să i se readapteze la lumina din timpul nostru. Fuentes îl întrebă:

— Acum ce i se întâmplă sergentului Reese, domnule, vreau să spun ce i s-a întâmplat?

Privirea lui John părea departe de locul şi de timpul acesta.

— Îşi îndeplineşte misiunea şi… moare.

Fuentes încuviinţă.

— Este un soldat bun.

John avea o expresie întunecată, plină de disperare în ochi când adăugă:

— Şi este tatăl meu.

Fuentes îl privi plin de uimire. Acum ştia ce griji avusese John aici. Şi de ce John nu putuse să aprecieze deplin victoria lor. Preţul era prea ridicat.

John se întoarse de la locul fumegând, părând cu mulţi ani mai bătrân, cu trăsăturile descompuse, căzute. Puse o mână pe umărul lui Fuentes să se sprijine.

Fuentes îşi dădu seama că aceasta era prima dată când îşi văzuse comandantul că îşi pierde puterea. Îl văzuse obosit, singur, şi îngrijorat înainte, dar nu aşa. Strigă un ordin în spaniolă către echipa lui.

— Să aruncăm locul ăsta în aer, înapoi, în iad.

John se lupta să-şi revină, scuturând capul.

— Nu încă. Mai este de făcut ceva. Se întoarse spre Winn.

— Ce-ai înregistrat?

Winn privi aparatul de mărimea palmei care îi atârna la centură.

— Este cum ai spus.

John trase aer în piept, simţind că roţile destinului macină. Apoi, adunându-şi curajul, ieşi brusc din cameră. Winn vru să iasă. Fuentes se încruntă încurcat şi se grăbi să-l prindă de umăr pe tehnician.

— Ce înregistrare? Despre ce vorbiţi?

Winn indică aparatul de măsură al energiei.

— Asta este semnalul energiei create de deplasarea timpului. Am înregistrat două pulsuri identice în timp ce încercam să intrăm aici.

— Două?

Winn continuă să meargă nerăbdător. Fuentes se ţinu după el.

— Despre ce vorbeşti?

— Primul pare să fie Exterminatorul care a plecat spre 1984.

Fuentes era încă nedumerit.

— Zău?

Winn intră în coridor şi grăbi pasul să-l prindă din urmă pe comandant. Fuentes îl urmă îndeaproape.

— Care este al doilea?

— Un alt Exterminator, probabil.

Paşii lui John răsunară pe dalele podelei în timp ce mergea prin tunel, urmat de Fuentes şi Winn.Trecură prin numeroase galerii pline de maşini masive, acum nemişcate şi reci; o vastă bibliotecă de tehnologie strategică proiectată şi construită de Skynet. Chiar şi tehnicienii vanitoşi ai lui John or să aibă nevoie de ani pentru a studia totul. Şi odată descifrate funcţiile maşinilor, John va trebui să decidă dacă să le distrugă sau nu, dacă să aibă încredere că noua societate ce se va naşte din cenuşă va putea să le folosească responsabil. Nu avea nicio informaţie, nicio amintire din trecut care să intre în rezonanţă cu viitorul. John nu avea niciun indiciu despre ce o să se întâmple după ziua de azi. Dar în timp ce mergea spre o uşă masivă de oţel, amintirile trecutului inundară prezentul. John ştia că priveşte uşa destinului. Ştia că în spatele ei va găsi ceea ce căuta: răspunsul final la întrebarea care îl urmărise toată viaţa.

— Era totul adevărat? Până la capăt?

Winn se apropie de uşă şi umblă la afişajul electronic după ce îl studie puţin. Bătu codul pe care-l obţinuse de pe terminalul unui VU stricat, apoi se dădu repede la o parte. Uşa era acţionată electronic şi se deschise, acompaniată de şuieratul vidului care se umplu cu aer.

John trecu pragul şi întinse lanterna sa de luptă spre capătul extrem al camerei, apoi scoase un sunet de uimire. Fuentes şi Winn veniră din spate, îndreptând şi ei lumina într-acolo.

Se uitau la o presă masivă care ocupa locul de la podea la tavan. Conducte care mai erau calde încă, ieşeau din pereţi până la generator, unde formau o împletitură. Merseră pe sub ele până la locul unde cele două plăci de douăzeci de tone fiecare, se întâlneau şi luminară locul liber dintre ele, destul de mare ca să încapă un om. Forma era cea a siluetei umane. John se uita la ceva care lucea la marginea unei deschideri rotunde, aşezată în dreptul unde ar fi gâtul.O atinse cu capătul puştii. Bobiţa strălucitoare semănând cu mercurul se prelinse fără efort pe metalul ţevii şi păru că este absorbită, dispărând complet. John trase ţeava înapoi în aşa fel încât ceilalţi să poată să-şi îndrepte luminile spre capăt.

Fuentes se încruntă:

— Unde s-a dus?

Winn studia vârful armei lui John de parcă era un om care-l vedea pe Dumnezeu. Putea să observe o umflătură mică, poate numai doi milimetri mai înaltă decât suprafaţa originală a ţevii, care înconjura circumferinţa ţevii.

— Asta este, spuse Winn.

— Unde?

— Se pare că s-a fixat pe ţeava de metal şi a imitat-o aproape fără cusur. Uimitor…

Nesiguranţa din mintea lui John dispăru. Era timpul să facă ultima mişcare în jocul de şah pe care-l jucase fără voia lui cu Skynet, timp de unsprezece ani. Ştia foarte mult din ceea ce se va întâmpla dar de la un anumit punct, nu mai era sigur de rezultat. Un cuţit înfipt într-o masă de picnic cu cuvintele NU EXISTĂ

DESTIN săpate în ea, era linia dintre ceea ce ştia că se întâmplase şi s-ar putea întâmpla. Chiar şi existenţa lui putea fi ştearsă. Sau poate totul se va întâmpla la fel. Sau ce? Pentru prima oară de când era copil, John nu mai cunoştea răspunsurile. Cu o teamă crescândă, luă puşca, străbătu brusc camera şi se îndreptă spre o uşă grea de oţel acoperită cu o pojghiţă subţire de gheaţă care se topea. John bătu codul şi aşteptă...

Gheaţa se sparse ca sticla când uşa se deschise spre interior. Începuse să intre când Fuentes îi păşi în faţă, cu arma pregătită de tragere şi se mişcă înainte, controlând camera pentru a evita un potenţial atac. Din gură îi ieşeau aburi. Erau într-o sală frigorifică. Fuentes scoase un strigăt de uimire când lanterna i se opri pe un rând de trupuri goale, atârnând de nişte cârlige de oţel suspendate de tavan. John îndreptă lumina de jur împrejur. Erau sute de bărbaţi şi femei, în rânduri de câte zece. Pe fiecare rând, corpurile erau absolut identice.

— Exterminatori, şopti Fuentes, cu mâna pe trăgaciul puştii, neliniştit.

John se duse spre capătul şirului de corpuri şi ezită. Se uita la feţe. Nu, nu aici. Apoi se uită la alt rând. Toate la fel. I se părea ciudat. Apoi se întoarse spre alt rând şi se opri. Era plin de feţe identice cunoscute. Trăsăturile mari, dureros de frumoase îi dădură un şoc când le recunoscu.

Era el.

Cel de demult, de atât de departe înainte de Ziua Judecăţii, când lumea era pe jumătate normală şi

strălucea de culori. Ochii lui John ardeau de emoţie, într-un fel era la fel de rău ca şi cu Kyle.

Fuentes i se alătură, şi vocea lui gravă îl readuse pe John înapoi. Acum şi Aici.

— O să mă bucur când o să apăs butonul să scăpăm de locul ăsta. Apoi observă expresia lui John.

John se uita la Exterminatorul cel mai apropiat. Ochii îi erau închişi. Dar nu dormea. Aştepta. Apoi se întoarse spre Fuentes cu un răspuns ciudat spus într-o şoaptă răguşită, cuvintele venind de la un om obosit până în fundul sufletului.

— Singura problemă cu călătoria în timp este că… *nu se termină nici când se termină*.

John plecă repede spre Winn, care stătea lângă uşă plin de nelinişte. Fuentes îl văzu pe John cum arăta spre unul din Exterminatorii prinşi în cârlige şi vorbi în termeni tehnici câteva minute, agitat în mod clar. Nimic nu avea sens. Câştigaseră. Nu-i aşa?

ACUM

Acton, California
Ora 3.14 A.M.

Dan Shorte visa cu ochii deschişi gândindu-se la sora mai mică a soţiei lui. Era un lucru foarte periculos, nu numai datorită consecinţelor care puteau să le aibă gândurile sale, ci şi pentru că făcea asta în timp ce conducea o remorcă mare pe un drum alunecos, într-o ceaţă care deodată se făcuse foarte groasă. Se gândea cum ar arăta sânii lui Denise, când lumina roşie a poziţiilor din spate ale unei maşini apăru brusc din ceaţă.

Apăsă brusc cu piciorul pe pedala frânei.

Roţile scrâşniră şi se blocară. Maşina coborî rapid pe drum, cauciucurile alunecau pe asfalt cu forţa celor treizeci şi opt de tone de suc încărcat în compartimentele frigorifice. Metalul scârţâi, scrâşni în timp ce el încerca să stăpânească camionul.

În explozia de adrenalină provocată de panică, avea o viziune clară a camionului care se învârtea ca un scorpion furios.

Dar în seara asta era norocos. Cauciucurile întâlniră un loc uscat şi se redresară. Camionul trepida clătinându-se, dar rămase pe drum, evitând în ultimul moment maşina ce se mişca încet.

Dan strânse volanul, tragându-şi cu greu răsuflarea. Decise că fusese un avertisment dat de

Dumnezeu, *încetează să te mai gândeşti la un, adulter cu sora de optsprezece ani a soţiei sau...*

Oftă în timp ce văzu ca prin ceaţă semnul de ieşire de pe autostrada din Sierra, lucind în ceaţă ca un semnal de bun venit. Piciorul atinse frâna încet de câteva ori, reuşind să potolească monstrul de vehicul, apoi conduse jos pe rampă în locul de parcare al motelului Coral.

Erau câteva spaţii libere în parcarea pentru camioane. Ceaţa care nu era caracteristică perioadei de vară, adunase în parcarea de pe autostrada Antilopei grupul de camioane.

Dan îşi parcă maşina lângă una asemănătoare, apoi sări jos, cu oasele şi încheieturile amorţite. Trânti uşa şi merse spre restaurantul-bar luminat ţipător, descheindu-şi cămaşa, care era udă de transpiraţie. *Isuse*, se gândi el, în timp ce se uita la valurile de ceaţă care treceau pe deasupra şoselei, *ai crede că te răcoreşti, dar face respiraţia şi mai anevoioasă*. Aerul înăbuşitor părea şi mai greu când ajunse la intrarea în restaurant. Era sufocant şi încărcat în mod neobişnuit, de parcă se pregătea să plouă. Într-adevăr, când deschise uşa i se păru că vede un fulger reflectat în geam. Se uită în sus spre cer. Tot ceea ce putea să vadă, era ceaţa, de culoare verde şi portocalie de la semnul de neon de deasupra uşii. Se înfiora şi intră înăuntru.

Dacă ar mai fi stat un moment şi s-ar fi uitat înapoi spre camion, în loc să privească spre cer, ar fi văzut un alt fulger, arcuit între camionul lui şi cel de alături. Ar fi

putut să creadă că era focul Sfântului Elmo. Dar ar fi greşit.

Luminile de pe stradă clipiră şi se stinseră. Ceaţa începu să se strângă înspre camioane formând un vârtej turbulent între ele. Descărcări sălbatice de energie alb-albăstruie dansau furioase în canionul de oţel format de camioane, troznind ca o foiţă de aluminiu.Un vârtej de praf se ridică de pe asfalt, antrenând hârtii şi mucuri de ţigări în aerul învolburat. Murmurul uşor se transformă în zgomot, de parcă cineva ar fi căutat pe un radio cu tranzistori un post de emisie. Apoi găsi unul.

Atunci fulgerul se învârteji într-o sferă turbulentă de energie, din care ieşeau curenţi rapizi. Oglinzile retro- vizoare ale ambelor camioane se îndoiră apoi crăpară.

Flacăra era ca şi cum o sută de aparate de fotografiat şi-ar fi declanşat flashurile. Apoi paraziţii se opriră brusc cu un trăsnet puternic, ca de bombă. Lumina se stinse repede şi un nor de aburi apăru, dând la iveală ceva care stătea în locul în care înainte cu o clipă nu fusese nimic.

Era un bărbat gol.

Trupul lui era acoperit cu cenuşă albă care căzu de pe el când se ridică în picioare şi îşi mişcă torsul perfect sculptat. Părul lui tuns scurt, milităreşte scotea fum. Faţa îi era lipsită de emoţie. Ochii lui albaştri-cobalt, vii, dar totuşi morţi recepţionau totul fără să dezvăluie nimic.

Braţele lui puteau naşte un studiu despre simetria forţei, curba pronunţată a bicepşilor i se îngusta cu precizie la cot, apoi se desfăşura cu echilibru matematic în braţele vânoase care se terminau cu încheieturi aproape graţios de subţiri.

Omul Prometeu trase aer în piept, umflându-şi pieptul extraordinar, încercând aerul atmosferei. Notă conţinutul mare de umezeală ce era coordonat cu alte date, care împreună ofereau o constatare rapidă asupra locului şi timpului.

În spatele lui, o bucată rotundă fusese tăiată din partea din spate a camionului, marginile atinse de sfera deplasării timpului încă mai ardeau din cauza atingerii. Arcul continua pe asfalt, unde forma un crater rotund sub picioarele lui. Bărbatul stătea în mijlocul a ceea ce fusese o sferă de energie. Păşi dintre camioane, aruncând o privire în parcare, oprindu-se să se uite la trei motociclete Harley Davidson strălucitoare, lângă intrarea luminată de neon, care se sprijineau nesigur de bară, cu partea din faţă alungită cu nişte sculpturi metalice a unor câini cu picioarele din faţă întinse. Se auzea muzica înăbuşită a unui tonomat. Bărbatul privi prin fereastră. Înăuntru era lume, care râdea şi discuta tare, comandând băutură şi mâncare. Bărbatul se întoarse şi se îndreptă spre intrare. Ştia că o să găsească înăuntru pe unul din proprietarii motoci-cletelor.

Dan de-abia se aşezase în separeu. Locul arăta groaznic, dar măcar era bună mâncarea. Alături de el, doi şoferi stăteau aplecaţi deasupra mâncării lor, cu

pălăriile împinse pe ceafă. Trei motocicliști lățoși, îmbrăcați în jeanși, jucau biliard în spate. Cutiile goale de bere Miller erau înșirate pe marginea mesei. Proprietarul tavernei, Lloyd, ca un urs bătrân și gras, cu un șorț murdar, stătea morocănos în spatele barului. În fundul sălii se înteţise un joc de cărți între șoferii de camion care așteptau să se risipească ceața.

Dan își ridică privirea când se apropie chelneriţa. Îi scrută cu interes trăsăturile. Prea mult fard. Un metru șaizeci probabil. Vreo zece kile în plus. Dar cea mai mare parte le purta în față și era bine.

Îi plăcea lui Dan. Mult. Și mesteca chewing gum cu expresia aceea năucă, dar pe jumătate trează, care era semn că se uita probabil mult la televizor, la comedii. Pradă ușoară.

Genul lui de femeie.

Dacă nu ar fi avut deja femeie. Sentimentul vinovăţiei îl năpădi și încercă să își oprească poftele gândindu-se la soţia lui. Carie era o femeie religioasă care lua toate lucrurile drept îndatorire.

Deodată omul gol intră fără să facă zgomot. Părea că nimeni nu-l observa. Toată lumea îl observa totuși, în timp ce omul străbătea calm camera, privirea lui lipsită de emoţie trecând peste clienți aparent cu puţin interes.

Ceea ce „bărbatul” înregistra era o imagine a came- rei computerizată de patruzeci de mii de biți, peste care se suprapuneau înregistrările alfa-numerice, care se schimbau mai repede decât puteau să urmărească ochii omenești. Feţele șoferilor uimiți, proprietarul cu ochii holbați și chelneriţa împietrită

erau fragmentaţi electronic şi fiecare sector era analizat pentru a le intercepta starea emoţională şi a anticipa un compor- tament posibil ostil.

Nu se mişca nimeni, în afară de motociclişti. Robert Pantelli era cu fundul în sus. De când se scula căutând nod în papură până la amiază. Cele mai multe lucruri din viaţă nu-l surprindeau. Dar ce vedea acum, da. Se opri din pufăitul trabucului său cu miros greu şi îl coborî încet, iar pe buze îi apăru un rânjet sumbru.

Omul dezbrăcat văzu un contur electronic care pulsa în jurul corpului lui Robert. Mii de date apărură rapid pe ecranul intern al bărbatului. Îmbrăcămintea motociclistului fusese analizată instantaneu şi clasificată drept îmbrăcăminte contemporană de motociclist...

Lui Robert îi trebuiră doar două secunde. Îşi arătă dinţii stricaţi. Câţiva din faţă îi lipseau. Limba i se împleticea de alcool.

— Tipul ăsta ştie să se apere de căldură.

Râs nervos din partea prietenilor săi.

Omul nu avu nicio reacţie evidentă un moment,apoi vorbi pe un ton neutru, care nu indica nicio emoţie particulară.

— Am nevoie de hainele tale, de cizme şi de motocicletă.

Ochii lui Robert se îngustară, apoi îşi privi tovarăşii. Ei îl priveau plini de aşteptare. Robert se hotărî să le ofere un spectacol. Trase adânc din trabuc, până ce vârful i se aprinse roşu, apoi se întoarse spre străin.

— Ai uitat să spui te rog.

Altă cascadă de râs dinspre prietenii lui Robert, mai tare şi mai relaxat de data asta. Simţeau că tipul nu o să lupte. În ciuda fizicului impozant, stătea acolo prosteşte, cu o privire goală pe figură. Probabil vreun nebun.

Lui Robert nu-i plăceau nebunii. Îi aminteau de tâmpitul de taică-său. Şi pe lângă asta, vroia să se întoarcă iar la jocul lui. Aşa că ridică trabucul şi îl plantă pe pieptul străinului. Se auzi un sfârâit uşor, de parcă se frigea o bucată de şuncă. Apoi urmă o tăcere încordată.

Aceasta îl scoase pe Dan din reveria lui şi se uită în jur înregistrând cu uimire priveliştea bărbatului dezbrăcat. În pieptul lui se făcuse o gaură fumegândă.Şi totuşi nu dădea niciun semn de durere. Ce urmă fu aşa de rapid, încât Dan crezu că nu se întâmplase cu adevărat. Aproape.

Bărbatul gol se apropie calm de Robert şi îl apucă de braţul său muşchiulos ca într-o menghină. Motociclistul simţi degetele îngrozitor de puternice strângându-i carnea ca într-un cleşte de oţel şi ţipă din toţi plămânii.

Unul dintre prietenii lui Robrt ridică tacul de biliard de capătul subţire. Capătul greu fluieră într-o mişcare amplă şi se rupse în două în capul străinului.

Dar, incredibil, omul dezbrăcat păru să nu observe. Nici nu clipi. Fără să-i dea drumul lui Robert, străinul îşi duse un braţ în spate şi îl apucă pe jucător de haină, apoi îl lansă pe motociclistul cel solid prin fereastra cea mai apropiată. Sticla se făcu ţăndări când ateriză pe trotuar afară, prăbuşindu-se ca un cal mort.

Apoi străinul ridică cele o sută de kilograme ale lui Robert deasupra barului, aruncându-le prin fereastra de serviciu în bucătărie, unde ateriză pe plita cea mare. Se ridicară aburi când metalul fierbinte îi arse carnea. Robert urlă, zvârcolindu-se până ce se rostogoli pe podea într-o grămadă fumegândă.

Cel de-al treilea motociclist scoase un cuţit cu o lamă ascuţită şi se repezi la faţa bărbatului. Dar străinul apucă lama cu mâna goală şi smulse cuţitul din mâna motociclistului. Îl aruncă rapid în aer şi îl prinse de mâner. Cu o mişcare iute, străinul îl izbi pe motociclist cu faţa de bar, apoi ridică cuţitul şi i-lînfipse cu forţă în umăr, ţintuindu-l de lemnul barului.

Dan clipise de trei ori şi totul se terminase. Ca şi ceilalţi clienţi, era aşa de uimit, încât stătea acolo şi privea pur şi simplu cum bărbatul gol pleacă de la bar, trece pe lângă Lloyd şi intră în bucătărie.Dar nu rămăsese aşa numai pentru că totul se petrecuse aşa de repede. Sau pentru că faptaşul era în mod evident mult mai violent decât ceilalţi trei bărbaţi violenţi şi ei. Asta ar fi fost un motiv suficient ca să nu intervii. Dar ceea ce conta era atitudinea bărbatului care îi determinase pe toţi să stea în banca lor. Nu exista niciun motiv rezonabil, nicio explicaţie acceptabilă, nici un punct de referinţă care să explice violenţa rece a străinului gol. Ceea ce însemna că era nebun cu siguranţă. Şi cu cineva aşa de violent şi de nebun nu te puteai pune.

Bucătarul mexican gândea la fel în timp ce se îndepărta de străin, ce se duse spre Robert, care înjura de zor de durere întins pe podea. Motociclistul îşi ridică

privirea când umbra căzu peste el. Gemând ca un animal rănit, se lupta să scoată pistolul său Colt45, ascuns sub haina de piele. Dar degetele lui arse nu puteau apăsa pe trăgaci. Braţul străinului coborî cu forţă în timp ce apuca arma, de parcă ar fi lovit o muscă.

Robert fu apucat de groază privind bărbatul care ridica arma. Dar în loc să-l îndrepte spre el, bărbatul gol examina atent pistolul.

Pentru el o clipă fu suficientă pentru o analiză electronică, omul studie calibrul şi modul de funcţionare. Ideea de a ţinti spre motociclistul de pe podea nu-i veni ca opţiune. Ţinta era temporar scoasă din uz. Să îl împuşte ar fi fost o folosire nejustificată a forţei. Tot ceea ce vroia bărbatul era ceea ce ceruse iniţial, îşi întoarse ochii lipsiţi de emoţie asupra lui Robert.

Motociclistul tremura, toate celulele creierului său fiind încordate pentru a încerca să hotărască ce avea de făcut în următorul moment. Să continue lupta era inutil. Nu mai avea mijloace să o facă. Nudistul nebun îi luase arma fără efort. Robert nu mai avea încotro. Băgă încet mâna în buzunar, strâmbându-se de durerea provocată de mâna care i se umflase deja şi scoase cheile motocicletei. Le aruncă pe podea la picioarele nebunului. Apoi, gemând din cauza durerii ascuţite provocate de o coastă fracturată, Robert începu să-şi scoată haina.

Dan se ducea spre uşa din faţă când străinul apăru din bucătărie, purtând acum haina de piele neagră a motociclistului, pantaloni, de călărie de piele şi cizmele cu catarame grele. O luă dinadins spre grupul strâns în

jurul motociclistului care gemea încă prins de masă. Se dădură la o parte grăbiţi, ca Marea Roşie, în timp ce merse spre ei. Fără să se oprească din mers, scoase cuţitul din umărul bărbatului. Acesta, cu privirea rătăcită, şiroind de sânge se prăbuşi pe podea, în timp ce străinul îşi continua drumul înspre uşă. Nimeni nu îndrăznea să-i stea în cale. Pe când trecu, Dan, tremurând de frică, zise un „seara”.

Omul se întoarse, nu, mai degrabă îşi roti capul. Ochii lui lipsiţi de viaţa se opriră asupra lui Dan timp de o fracţiune de secundă care păru să dureze cât o viaţă. Apoi se îndreptă spre uşă şi ieşi afară, lasând-o să se trântească. Dan tremura şi îşi şterse fruntea asudată de dosul mâinii. Cristoase, ce aproape trecuse!

Se duse tremurând la fereastră. Toţi ceilalţi i se alăturară în tăcere, privind tăcuţi cum străinul traversa parcarea până la motociclete. Toată lumea în afară de Lloyd, care privi afară, apoi jos spre motociclistul rănit de pe podea. O baltă de sânge păta mocheta. Lloyd îşi aruncă şorţul jos şi alergă în spatele barului căutând ceva într-un dulap.

Afară, străinul se apropie de cele trei motociclete. Vârând pistolul în centură, încercă cheia la prima motocicletă. Nu se potrivea. Fără grijă sau ezitare, omul se duse spre a doua. Cheia intră. Apăsă pe podeaua motocicletei masive Harley 1380 centimetri cubi, cu şa de comandă cu negru şi vişiniu.

Orice motociclist normal, cunoscător, ar fi plătit bani grei pentru aşa o piesă. Străinul se pricepea şi el de minune. De fapt, putea să-şi amintească într-o

secundă descrierea tehnică amănunţită a fiecărei piese din motocicletă. Dar… el nu era un bărbat normal.

Alesese acest tip de vehicol pentru siguranţa, flexibilitatea şi viteza ei; toate cerinţele vitale pentru reuşita misiunii pe care o avea de îndeplinit.

Vârî în carâmbul cizmei cuţitul şi apăsă cu putere pedala. Motorul porni imediat cu un zgomot înfundat care făcea să vibreze corpul metalic al motocicletei. Străinul privi în jur, scrutând ceaţa care se subţia, apoi ambală motorul puternic.

Înainte să pornească, Lloyd apăru în uşă cu o puşcă Winchester de calibru 10. Trase în aer, zgomotul suprapunându-se pe cel al motocicletei şi repede ţinti spre spatele străinului.

— Nu pot să te las să iei motocicleta omului, fiule. Acum dă-te jos, că îţi zbor creierii!

Bărbatul se întoarse şi îl cântări pe Lloyd cu răceală. Un moment mai târziu, scoase din viteză. Puse motocicleta înapoi pe suport. Descălecă şi se duse calm înspre propietar. Lloyd rămase pe loc, furia şi frica luptându-se pentru supremaţie, în timp ce omul se îndrepta drept spre el, uitându-se fix spre armă. Lui Lloyd îi curgeau şiroaie de transpiraţie încercând să hotărască dacă avea să omoare un om cu sânge rece pentru o maşinărie care nici măcar nu era a lui. Bineînţeles, nu putea să îl lase pe tipul ăsta să îi terorizeze clienţii şi să le fure lucrurile. Ăsta era locul lui. Şi avea nevoie de loialitatea fiecărei persoane care îi trecea pragul. Dacă dementul ăsta pleca acum, o să pierdă afacerea. Pe de altă parte…

Mâna străinului se repezi ca o cobra care atacă şi într-o clipită ţinea puşca. O mişcare suplă, eficientă şi gura ţevii era la câţiva milimetri de faţă lui Lloyd.

Lloyd căscă gura, cu maxilarele căzute. Tocmai începea să se gândească ce o să simtă dacă o să-i explodeze capul de la o distanţă aşa de apropiată, când bărbatul legănă puşca într-o mână şi o întinse pe cealată, degetele lui căutând...

— Drace...

Dar străinul doar scoase o pereche de ochelari de soare din buzunarul de la cămaşa lui Lloyd, apoi se întoarse brusc şi se duse înspre motocicletă. Porni într-o furtună de nisip.

Lloyd se sprijini de rama uşii, atât de fericit că mai este în viaţă. Dan privea cum motocicleta dispărea în ceaţă, şi se gândea cum se apropiase de moarte de două ori într-o noapte. Îşi jură atunci şi acolo că nu o să mai viseze niciodată la adulter.

Carie era dintre mulţii nevinovaţi a căror viaţă va fi irevocabil schimbată de venirea celui de-al doilea exterminator.

Exterminatorul alerga pe autostradă, mergând spre nord înspre Los Angeles. Farurile reci, verzi-albe, treceau intermitent peste cromul motocicletei care uruia şi luminau ochelarii cyborg-ului ca nişte reflectoare de război.

CEI DOI AUSTIN

Los Angeles, California
Ora 4.58 A.M.

În umbra de sub podul străzii a şasea, printre desenele de pe ziduri, cineva scrisese cu spray cu litere mici, precise: „Istoria este moartă”. Era o extraordinară clarviziune, având în vedere ceea ce începuse deja să se întâmple cu firul realităţii. Cuvintele fuseseră scrise cu un spray şi în alte locuri din oraş. Mai ales în cartierul de est, lângă stadionul Dodger şi pe un zid, lângă observatorul Griffith, mai sus de Hollywood.

Nimeni nu observa.

Cartierul era plin de prezicători care vedeau diferite scenarii de distrugere în masă, naturale sau provocate de om. Erau o parte din peisaj, împreună cu smogul şi palmierii. Dar cine pictase aceste trei cuvinte în oraş ştia. Poate că nu ştia că ştia, dar…

Ştia.

Ofiţerul Joe, „Norocosul” Austin, mergând pe sub pod cu zece mile pe oră, patrulând pe strada pustie, nu observase cu siguranţă, nici nu ştia şi nici nu îi păsa. Atenţia lui era concentrată asupra luminii mişcătoare a lanternei ce pătrundea prin gardul ruginit de metal din faţa clădirii decorată cu înscripţii. Dar tovarăşul lui nu apăruse la apel din cauza unei intoxicaţii alimentare şi nu mai avea timp suficient să capete un înlocuitor.

În ultimul timp se înteţise activitatea bandei de la Gardul Alb. O fetiţă de treisprezece ani şi fratele ei de patru ani fuseseră văzuţi într-o parcare ieri dimineaţă şi toată lumea era în alertă în căutarea câtorva suspecţi cunoscuţi. Erau, bineînţeles, mai bine înarmaţi decât poliţia, şi niciunul nu ardea de nerăbdare să fie închis. Aşa că Austin nu era într-o dispoziţie prea veselă în seara aceasta.

Făcea pe el de frică.

Nu-şi putea imagina cât de deplasată era frica lui. Nu avea să înfrunte vreun puţoi.

Ce avea să întâlnească în dimineaţa asta nu era născut de femeie. Se va naşte într-o furtună de lumină, ivindu-se din convulsia a două zone de timp care îşi schimbau locul în fluxul continuu al timpului…

O explozie de lumină alb-albăstruie apăru deodată între clădiri la o sută de metri. Austin începu să alerge. Dar va sosi prea târziu pentru a vedea sfera de lumină sidefie plutind la câţiva centimetri de pământ. Şuviţe de energie se desprinseră de pe suprafaţa sferei pentru a atinge în sus şi în jos clădirile apropiate, de parcă ar fi fost un beţiv care încearcă să se ţină în picioare. Gunoaie şi hârtii se mişcau în spirală, sărind ca nişte vampiri în săgeţile inegale de lumină. O scară de incendiu lucea roşie, înghiţind căldura aruncată de fulgere.

Se auzi un sunet puternic care se făcu ascuţit. Apoi se văzu o flacără strălucitoare. Austin înjură şi apăsă pe frână, la timp pentru a rămâne în afara dereglării elecromagnetice. Dacă ar mai fi condus câţiva paşi, farurile s-ar fi stins şi motorul s-ar fi oprit.

Dar poliţistul era uimit de luminile stranii care dansau pe zidurile din jur. Se stingeau repede.

Pe când ieşea din maşină, nu se mai auzea nimic în afara lătratului unui câine. Trase aer în piept. Ozon.

Inima lui Austin bătea cu putere. Se simţea de parcă alergase un kilometru. Pentru nimic în lume nu ar fi vrut să intre pe alee singur. Pe de altă parte, purta o uniformă. Era un profesionist calificat. Şi era înarmat cu un Bereta automat de 9 mm, încărcat cu 15 gloanţe. Ce s-ar fi întâmplat dacă era un transformator care făcuse un scurt circuit? Ar putea să provoace un incendiu. Austin oftă şi, înjurând printre dinţi, se mişcă în umbrele dintre cele două clădiri.

Poliţistul se uită în jur, căutând siluete în întuneric şi simţindu-se groaznic. Aici nu era nicio lumină pe stradă. Fusese stinsă sau se defectase din cauza…a ceea ce se întâmplase. Stâlpii puternici de beton ai Podului Străzii a şasea se profilau deasupra.

Acum era chiar dedesubt, îndreptându-se către o fundătură formată de un gard de metal. Pe de o parte era un drum de camioane şi dincolo de el canalele betonate ale râului Los Anegeles. Era ceva ciudat cu gardul. Ofiţerul îşi încruntă sprâncenele când lanterna căzu pe o gaură perfect rotundă tăiată în sârmă. Păşi mai aproape şi observă că marginile încă fumegau incandescente. Instinctiv, mâna liberă a lui Austin căută pistolul şi se opri pe trăgaciul armei. Poliţistul privi în jos. Mai era un crater sferic perfect lângă gard.Părea că scosese o porţiune din asflat. Austin încerca disperat să îşi înăbuşe dorinţa de a fugi. Păcat

că n-avea atâta succes. Ar fi putut să trăiască mai mult.

Cineva ieşi din întuneric în spatele poliţistului. Un fel de ceaţă ciudată, cumva strălucitoare. Prinse ochii lui Austin şi începu să se întoarcă, simţind o prezenţă.A fost un fulger scurt de parcă cineva tăiase doar o ramă albă din fluxul conştiinţei sale. Mintea lui încetă o clipă să funcţioneze şi apoi de-abia mai realiză că zăcea cu faţă în jos. O durere surdă izvora din obrazul stâng, care i se fracturase când izbise asfaltul rece.

Mâini îi alunecau peste uniformă. Ceva umed îi curgea din nas. Gâtul părea să-i scârţie de parcă i se mişca pe nisip. Pe când îşi venea în simţiri, se întreba obosit de ce-ar fi dorit uniforma un membru al Gardului Alb. Oricare ar fi motivul, nu putea fi unul bun. Dar de asta se putea ocupa altcineva. El avea alte lucruri acum de făcut...

Cum ar fi moartea.

O pisică apăru pe alee şi privi spre capătul ei.Văzu un bărbat gol care îngenunchiase peste corpul poliţistului atingându-i uniforma. Creierul cât un bob de mazăre al animalului nu putea să înţeleagă de se întâmpla, dar ochii ei înregistrau totuşi. Corpul dezbrăcat al bărbatului începu să se schimbe devenind albastru închis. O insignă argintie i se vedea pe piept.

Neliniştită felina o luă la sănătoasa.

Câteva minute mai târziu, atacatorul se îndrepta spre maşina poliţiei purtând uniforma şi insigna lui Austin. Omul trecu la volan. Trecu în revistă interiorul, instrumentele şi butoanele. Îi erau toate familiare, adânc întipărite în memorie, deşi nu le văzuse aievea

niciodată. Un computer Electro-Com MTD 870 legat la reţeaua poliţiei era montat pe partea pasagerului, la bord, cu ecranul întunecat. Îl studie. Era prima dată când punea ochii pe aşa ceva dar îşi reamintea fiecare milimetru din circuitele modelului. Se apropie şi atinse o clapă. Pe ecran apăru menu-ul. Satisfăcut, omul porni motorul apoi se uită în oglinda retrovizoare.

Avea o faţă frumoasă, cu trăsături puternice, părul castaniu tuns scurt milităreşte. Ochii lui albaştri aveau o privire concentrată, încrezătoare.

„Noul” ofiţer Austin, cu insigna nr. 473, porni maşina conducând în noapte. Era programat ca să îşi asume această identitate. La urma urmei era aici pentru a proteja şi a servi.

SÂMBĂTĂ

General Reseda, California
Ora 10.58 A.M.

Melodia formaţiei Ramones „Vreau să mi se dea un calmant” izbucnea dintr-un difuzor aşezat într-un garaj deschis. Lumea uda gazonul. Copii se plimbau cu bicicleta după trasee complicate, învârtindu-se în jurul celor care îşi spălau maşinile în dreptul caselor. Cerul avea o culoare albastră deosebită şi adia un vântuleţ care împingea smogul până la San Bernardino. Înăuntrul garajului, ascultând cu o ureche zarva zgomotoasă ce se vroia muzică, John Connor îşi punea la punct plin de nerăbdare carburatorul motoretei Honda 125. Părul lui lung şi drept încadra o gură severă şi ochii lui arătau o inteligenţă surprinzătoare pentru un băiat de zece ani. Totuşi, de la distanţă, aşa cum era îmbrăcat într-un tricou Public Enemy şi în blue jeans Levi rupţi artistic, nimeni nu ar fi ghicit că băiatul de zece ani era cu mult mai diferit de Tim, prietenul lui la fel de nepieptănat, care stătea alături, aruncând leneş o şurubelniţă plată în aer şi prinzând-o cu o mână. Dar dacă te apropiai şi te osteneai să îi priveşti, ai fi văzut o expresie neajutorată, confuză în ochii lui Tim. În cei ai lui John, ai fi văzut experienţă şi amintiri mult prea complexe şi aspre pentru cineva atât de tânăr.

O femeie de treizeci şi trei de ani apăru în uşa garajului. Janelle Voight fusese drăguţă. Totdeauna se întâlnea cu băieţii mai mari decât ea când era la liceu.

Dar nu fusese niciodată considerată deosebit de deşteaptă. Neînarmată cu înţelegerea faptului că viaţa îţi oferă un şir de dezamăgiri zilnice, strălucirea ei naturală fusese erodată de necunoaşterea faptului că viaţa nu putea fi mai bună decât fusese până atunci, ceea ce constituia oarecum o dezămăgire. Nu avea idee de ce trebuia să fie aşa şi asta o tulbura. Janelle devenise din ce în ce mai nervoasă cu trecerea anilor şi acum ajunsese să-i sară ţandăra imediat. În acest proces, drăgălăşenia îi dispăruse, lăsându-i o tăietură aspră a gurii şi o expresie goală a privirii ceea ce uneori îi reamintea lui John de o vacă ce rumega absentă pe un deal.

Una dintre dezamăgirile sale fusese imposibilitatea ei de a avea copii. De aceea apelase la programul de adopţiuni. De aceea era acum tutorele lui John, şi de aceea stătea ea acum acolo, încruntată şi fără graţie, cu părul în dezordine. John Connor i-a părut la început doar un copil vulnerabil, timid, tânjind după puţină afecţiune. Asta putea fi adevărat, dar era şi isteţ, capricios, deosebit de independent şi vorbind, în general, ca un ştrengar.

În cursul ultimelor luni, răbdarea lui Janelle se cam terminase. De fapt în dimineaţa asta îşi ieşise din pepeni.

Problema era cât de mult dorea un copil, pentru că emoţional nu era pregătită să crească unul. Şi bineînţeles, nu avea nici cea mai mică idee cine este

sau cine va fi băiatul ăsta care o îmbătrânea înainte de vreme: generalul unei armate vaste, multinaţionale, în rândurile căreia intrau multe persoane ca şi ea. Dar asta era încă departe.

Trebui să strige să acopere muzica.

— John, vino aici şi curăţaţi mizeria!

Tim auzi, dar John se purta de parcă nu auzise.

— John, strigă Janelle, folosind vocea, pătrunsă de autoritate, încărcată de ameninţări nerostite pe care numai un asemenea om ştie să o dezlănţuie.

Dar John răspunse întorcând volumul la maxim. Tim îşi ascunse cu mâna zâmbetul.

— Ştiu că mă auzi. Închide muzica aia şi treci aici!

Dar John apăsă pe acceleratorul Hondei.

Janelle surprinse expresia lui Tim şi îşi îngustă ochii.

— De ce râzi?

Tim se apropie de John, ascunzându-se după rezervorul de benzină.

Janelle renunţă supărată, trântind uşa din faţă a casei.

Tim aşteptă până ce fu sigur că plecase cu adevărat, apoi spuse:

— S-a sculat cu faţa la cerceaf.

John păru să nu aibă nicio reacţie, de parcă îşi depozitase grija, dacă avea vreuna, într-un compartiment în creierul său, gata să fie scoasă mai târziu pentru a fi lecturată.

— Dă-mi şurubelniţa, fu tot ce spuse.

Tim i-o dădu instinctiv. Deşi era mai mare cu doi ani decât John, el era cel care îl seconda. John avea un

ton al vocii, o privire şi o cunoaştere a lucrurilor care îl făceau un conducător natural, oricât i-ai fi rezistat.

Janelle năvăli în sufragerie. Todd Voight, soţul ei, era lungit pe canapea, privind liniştit un meci de baseball la televizor. Faţa lui era palidă, umflată de somn şi părul îi era răvăşit. Era obosit de lume şi învins. Şi încă nu era amiază. Dorea atât de mult să petreacă o dimineaţă liniştită şi să-şi digere micul dejun. Dar speranţa aceasta fragilă se evaporă.

— Jur c-am terminat cu copilul ăsta afurisit! Nici nu-mi răspunde.

Todd nu putea de fapt să-l condamne pe John. La început nici el nu răspundea. Janella avea obiceiul supărător de a-şi vârî nasul în treburile sale şi să-şi exprime frustările de parcă toată lumea se prefăcea că are ceva interesant de făcut în timp ce ardea de fapt de nerăbdare să îi asculte ultima plângere.

Isuse, se gândi el, cu ochii încă lipiţi de aparat. Echipa se strânsese şi Howard „Ho Jo” Johnson apăru şi arăta de parcă avea să omoare mingea.

— Todd? Ai de gând să stai acolo sau o să faci ceva?

Todd se abţinu cât putu să răspundă, apoi, înainte ca ea să devină şi mai nesuferită, oftă.

— Ce vrei să fac?

— Nu şi-a făcut curat în cameră de o lună!

— Ei, asta este o urgenţă, şopti el.

Todd privi în jur la sufrageria dezordonată şi adăugă sub barbă: mai ales pe la noi. Din fericire, Janelle nu auzi ultima parte. Avea mâinile în şolduri. Odată, îi plăcuse să-i sărute şoldurile. Distracţia s-a

dus în mariajul ăsta, se gândi el. Şi de când venise John în viaţa lor, prăpastia dintre ei se adâncise. Aruncă jos telecomanda şi o porni spre garaj.

John auzi uşa care se închidea. Termină repede de strâns un şurub şi aruncă şurubelniţa în cutia de scule. Todd apăru chiar când John dădea cu piciorul cutiei cu scule (cutiei lui) pe asfaltul pătat.

— Uită-te cât ulei! Ţi-am spus să nu lucrezi aici!

— Dă-mi rucsacul, strigă John lui Tim. Băiatul se strecură pe motocicletă în spatele lui John, apucându-şi rucsacul. John porni motorul. Peste scrâşnetul asurzitor, Todd strigă:

— John, vino dracu' încoace şi fă ce-ţi spune maică-ta!

John îl ţintui cu o privire provocatoare.

— Nu este mama mea, Todd!

Băiatul porni brusc, aproape răsturnându-l pe Tim care stătea în spate. Todd sări în lături în timp ce ieşeau pe alee.

— Nu sta pe străzi cu drăcia aia până nu îţi iei carnetul! strigă el în timp ce accelerau, făcându-i pe câţiva elevi să sară în lături repede.

Todd se simţea ca un prost. Ticălosului astuia mic îi plăcea să-l umilească în faţă prietenului lui. Dar într-un fel se simţea uşurat. John plecase şi orice altă confruntare era amânată până diseară. Până atunci, Todd putea să se uite la televizor. Şi putea să tragă şi un somn. Numai dacă Janelle şi-ar ţine gura.

John se simţea în largul lui pe motocicletă, aplecându-se la curbe, atent să nu îi ţâşnească în faţă un copil sau o maşină, totuşi dornic să îşi asume riscul

în mod calculat, doar pentru senzaţia tare pe care i-o oferea. Străbătea străzile liniştite şi viră pe un teren viran, pe un drum care trecea dincolo de un canal îngrădit cu un gard de sârmă. Motocicleta ţâşni ca din puşcă intrând printr-o gaură din gard, accelerând în loc să încetinească. Tim îşi strânse instinctiv genunchii în timp ce se îndreptau spre margine. Numai că John o împinse până la limită. Tim era hotărât să nu lase să i se vadă grija pentru securitatea-i proprie. Dar nu putu să nu facă ochii mari când John coborî taluzul de beton de parcă nu mai vroia să se oprească vreodată.

Merseră în zig-zag prin canal, pe care John îl folosea ca pe drumul lui particular pentru a nu-i întâlni pe copoi, luând curbele strânse aproape de zidurile de aproape trei metri, împroşcând cu apă noroioasă.

Tim ţipa prefăcându-se că nu vede că viaţa îi este în pericol. Îl bătu pe John pe spate.

— Bătrâne, mişcă-te!

Dădură peste o ridicătură şi Honda alunecă într-o parte, gata să se prăvălească, dar John puse un picior jos şi îndreptă motocicleta. Tim înghiţi în sec şi apoi încercă să râdă. Fu mai mult un croncănit. Ca să îl acopere, puse o întrebare.

— Hei, dar unde-ţi este mama de fapt?

Pentru că John nu răspunse, intrând într-una din pasele lui proaste, Tim insistă, un pic iritat.

— Păi, a murit sau ce?

— S-ar putea şi asta, spuse el, atât de încet încât Tim nici nu era sigur că spusese ceva. Câteodată puştiul devenea rigid ca oţelul şi nimic nu putea să-i străbată platoşa.

Tim tocmai vroia să spună altceva, când John întoarse ghidonul şi porniră înapoi.

Tim tăcu, ţinându-se strâns.

PACIENTUL 82

La trei mile de Chino, California
Ora 10.59 A.M.

Spitalul nu se observa din şoseaua principală. Nu se vedea nici după ce depăşeai panourile de reclamă pentru căsuţe de vacanţă şi spaţiul de parcare pentru maşini de pe şoseaua Hoppy Camp şi trebuia să fii foarte atent să nu treci de drumeagul pietruit ce înconjura un deal pe care se aflau câţiva stejari cu trunchiuri strâmbe.

În cele din urmă, în spatele dealului zăreai o inscripţie pe care scria: „Spitalul de Stat pentru dezechilibraţi mintali”.

Placa era fixată pe un gard înalt, protejat de colaci de sârmă ghimpată. Un paznic înarmat se afla în ghereta de lângă poarta masivă din metal. Dincolo de ea se zăreau mai multe clădiri mari. Toate geamurile aveau gratii. Maşini ale serviciului de pază proprie patrulau pe aleile interioare. Zona era la fel de atrăgătoare ca şi sediul central al K.G.B.

În interiorul clădirilor era chiar mai urât. Locul era o închisoare spital pentru dezechilibraţi mintali. Pereţii erau zugrăviţi într-un alb antiseptic.

Asistenţii, îmbrăcaţi în uniforme albe, împingeau pacientele de-a lungul coridorului rectiliniu şi monoton. Holul era supranumit „aleea scaunelor pe rotile”.

La capătul coridorului, în partea stângă, era un hol mic de intrare, prevăzut cu uşi controlate electronic. Prima era la fel ca o uşă de celulă. La capătul celălalt se afla o uşă solidă din metal pentru evacuarea în caz de incendiu.

În faţa acesteia din urmă stăteau doi asistenţi masivi, sporovăind între ei, în timp ce priveau la monitoarele video aşezate pe o masă în faţa lor. Puteau vedea ce se întâmplă de partea cealaltă a uşii.

În aripa de izolare, erau ţinuţi închişi în permanenţă cei mai imprevizibili şi potenţial periculoşi pacienţi. Erau prea sălbatici ca să fie lăsaţi să se întâlnească cu alţi pacienţi, aşa că fiecare pacient sau pacientă avea propria sa celulă, care era la fel de austeră şi deprimantă ca şi celulele de izolare din închisorile federale.

De asemenea, mâncarea era la fel de proastă.

Dr. Peter Sillbermann, era însoţit de trei asistenţi fioroşi, care arătau ca nişte foşti jucători de fotbal profesionist. Sillberman şchiopăta puţin. La fiecare pas pansamentul de la genunchi îl jena. Încerca să uite durerea, concentrându-se la ce avea de făcut. Nu îi era prea greu. Se afla în elementul său, comentând elocvent un subiect în care se simţea expert. Şi era dificil să-şi stăpânească tendinţa de a-şi etala bagajul de cunoştinţe în faţa acestor tineri şi tinere fără experienţă, dar de obicei reuşea. Acum nu era însă unul din acele momente.

— Următoarea celulă, spuse el cu o voce joasă şi tărăgănată potrivită pentru un radiolog, este ocupată de pacienta nr. 82, o femeie de 29 de ani cu

diagnosticul de tulburări acute schizo-afective. Prezintă simptomele obişnuite... deprimare, anxietate, reacţii violente, complexe de persecuţie.

Majoritatea stagiarilor îi sorbeau fiecare cuvânt. Lucrările precise şi clare întocmite de Sillberman privind diferite tulburări de personalitate i-au atras o anumită reputaţie în domeniul său. Nu chiar la vârf, dar oricum, un specialist în cazurile dificile de diagnosticat, deşi procentul de vindecări nu era prea ridicat.

Pentru stagiarii cu mai mult bun simţ, era clar că Sillberman avea o manieră tristă şi lipsită de strălucire de prezentare a cazurilor sale, cu toate că nu era un individ lipsit de inteligenţă.

Ani de-a rândul a fost consultat de departamentul de poliţie din Los Angeles şi a făcut studii complexe asupra unor criminali cu tulburări psihice grave, inclusiv în unele cazuri recente de crime multiple.

Probabil că impedimentul său major era de a fi puţin prea inteligent pentru ceea ce făcea.

— Am ajuns.

Doctorul se opri în faţa unei celule. Era izolată fonic, comunicarea se făcea printr-un tub acustic montat în partea de jos a unei ferestre de plexiglas.

Uşa celulei avea ceva medical şi totodată ceva de înaltă tehnologie. Se uită înăuntru.

Lumina de afară pătrundea printr-o fereastră murdară, proiectând umbrele gratiilor pe peretele gol.

Camera era lipsită de mobilier în afară de o chiuvetă de inox şi o oglindă din metal nichelat, cu urme de lovituri pe ea.

Patul fără saltea era sprijinit de perete, cu picioarele spre interiorul celulei.

Cu mâinile crispate pe unul din picioarele patului, pacienta se ridica încet în braţe. Părul lung şi răvăşit, umezit de transpiraţie îi cădea ritmic peste ochii căprui adânciţi în orbite. Tânăra purta o bluză largă şi un pantalon alb. În timp ce atârna de unul din picioarele de sus ale patului aşezat pe verticală, trupul ei mic era rigid ca o bară de oţel. Avea genunchii uşor flexaţi ca să nu atingă podeaua cu tălpile. Cu mâinile suple şi muşchiuloase se sălta în sus, cobora din nou, fără o schimbare de ritm. Ca o maşină.

Dr. Sillberman îi lăsă şi pe studenţi să privească.

Faţa pacientei era întoarsă de la uşă şi se comporta ca şi când nu ar fi ştiut că este observată.

În realitate, observase în oglindă mişcările de la vizorul uşii, dar nu vroia să se recunoască umilită de a fi analizată ca şi un cobai de laborator.

Continuă să-şi facă exerciţiile, braţele începând să-i tremure şi în cele din urmă muşchii începură să-i obosească.

După ce studenţii aruncară fiecare o privire, Sillberman se aşeză în faţa vizorului, şi mimând un zâmbet neconvingător, acţionă butonul interfonului.

Sarah Janette Connor îşi întoarse privirea spre Sillberman. Anii petrecuţi în clandestinitate o marcaseră profund. Privirea sa intensă exprima temere, parcă încercând să gasească o cale de a scăpa. Părea mereu pregătită să riposteze sau să fugă. Obrajii ei, altădată delicaţi, lăsau să se vadă acum fiecare muşchi încordat. Era încă frumoasă dar cu

trăsăturile feţei înăsprite, marcate de teamă, suferinţă…

Şi în acelaşi timp părea să aparţină locului în care se afla.

Vorbi cu un ton scăzut, groaznic de monoton. Lui Sillberman îi sugera tânguirea uşoară a unui animal.

— Bună dimineaţa, doctore Sillberman. Cum îţi merge genunchiul?

Înfăţişarea demnă a lui Sillberman se alteră o clipă, îşi ridică sprâncenele.

— Bine, Sarah.

Închise interfonul şi se întoarse spre studenţi.

— Ea mi-a înfipt o şurubelniţă în genunchi acum câteva săptămâni.

Câţiva zâmbiră. Şi Sillberman continuă, căutând consolare în etichetările familiare, confortabile. Sarah era o fiinţă curioasă, puternică, a naturii cu care el se confrunta concret şi acum abstract, cu jargonul lui liniştitor.

— Construcţia închipuirii este interesantă. Crede că o maşină numită Terminator şi care arată ca un om, bineînţeles, a fost trimisă prin timp pentru a o omorî. Şi că tatăl copilului ei era soldat, trimis să o protejeze… şi el venea din viitor… Nu se putea abţine să nu zâmbească.

— Anul 2029, dacă îmi amintesc corect.

Stagiarii îşi preluară şi ei rolul şi chicotiră.

— Închipuirea pare să fi început la prietenul ei şi apoi a fost adoptată şi de pacientă. Un caz fascinant de transfer de identitate. Dar nu aşa de rar cum aţi putea crede. Am văzut din ce în ce mai multe cazuri ale

acestui sindrom. Un fel de reacţie acută fobică faţă de tehnologia din ce în ce mai complexă.

Poate este o încercare de a se apăra împotriva dezumanizării relaţiilor dintr-o societate modernă.

Dacă energia extraordinară a pacientei ar fi putut fi canalizată spre terapie în loc să susţină cu încăpăţânare această închipuire elaborată, până acum ar fi fost externată.

Sillberman făcu o pauză, amintindu-şi prima dată când o întâlnise pe Sarah, cu ani în urmă în camera de gardă a unei staţii de poliţie. Era încurcată cu un paranoic violent care a fugit apoi cu ea şi în cele din urmă a fost omorât.

Câţiva ani dispăruse şi în chip ironic revenise în custodia lui după ce încercase să arunce în aer birourile unei companii de computere. De atunci fusese pacienta lui cea mai răzvrătită. Ar fi trebuit să se fi făcut bine până acum.

Îl deranja faptul că nu fusese în stare să o facă bine. Luptându-se să-şi recapete calmul, spuse abrupt.

— Să mergem mai departe.

Tinerii se uitară unii la alţii, stânjeniţi, apoi se mutară la celula următoare. Sillberman rămase în urmă şi se întoarse spre gardianul pricipal. Douglas avea doi metri, mult peste suta de kilograme şi era blând ca un şarpe cu clopoţei. Sillberman îi vorbi în aşa fel încât să audă stagiarii.

— Nu vreau ca pacienţii să îşi întoarcă camerele cu fundul în sus. Ai grijă să îşi ia Therazinul, Douglas.

Douglas aprobă şi făcu semn altor doi gardieni să rămână cu el. Apoi Sillberman se întoarse şi îi urmă pe tineri în aripa cealaltă.

Sarah privi în sus când se deschise uşa. Douglas intră încet, lovind leneş cu bastonul de lemn în uşă într-un ritm ameninţător. Ceilalţi doi se opriră în spatele lui. Unul ducea ceva care părea un baston de mânat vitele. Sarah ştia din experienţă că loviturile pe care le dădea erau îngrozitoare. Celălalt avea o tavă cu ceşti cu un lichid roşu. Therazin.

— Este timpul să-ţi iei doctoria, Connor, spuse Douglas.

Sarah îl înfruntă cu greutatea lăsată pe amândouă picioarele, privindu-i pe amândoi cu răceală. Simţea cum furia şi frica atingeau apogeul.

— Ia-o tu, răspunse ea.

Douglas se strâmbă, cât putu el mai frumos. Dar bastonul încă mai lovea – poc, poc…

— Ştii şi tu că trebuie să fii în formă la vizita de după amiază…

— Nu o iau. Şi nu vreau necazuri.

— Nu-i niciun necaz… O lovi cu bastonul drept în stomac. Se aplecă şi căzu în genunchi, cu respiraţia oprită.

Douglas lovi patul ce căzu ca un trăsnet, la câţiva centimetri de capul ei. Se trase la o parte, şoptind din cauza durerii.

— Mai fă-o tu o dată, şi-am să te omor, ticălosule!

El se încruntă, apoi luă bastonul electric de la celălalt şi se apropie de Sarah.

Ştia ce urmează.

— Nu te apropia de mine fiu nebun de… Ah, ooo!

Bastonul o lovi între umeri pe când încerca să se ridice. O trânti iar la pământ, ţintuind-o ca pe o insectă.

Mici arcuri electrice pârâiau în timp ce bastonul o făcea să se convulsioneze. Douglas o apucă de păr şi o trase în genunchi, apoi îi aduse ceaşca cu Therazin în faţa buzelor.

— Ultima strigare, fetiţo, gânguri el.

Gâfâind, Sarah încercă să se apere dar în ciuda antrenamentelor ei, Douglas era prea puternic pentru ea. Nu putea să-şi mai permită nicio încercare fizică. O să aibă nevoie de toată forţa dacă vroia să scape din gaura asta.

Cu ochii strânşi, înghiţi în silă lichidul.

În curând o să umble ca în vis. Deja Sarah simţea primul val de letargie care îi cuprindea trupul. Apoi puteau să-i facă ce pofteau. Putea fi închisă departe de lume.

Şi atunci se putea întâmpla orice fiului ei.

Fiul ei…

FOTOGRAFIA

Reseda, California
Ora 12.04 P.M.

John era aplecat asupra unui terminal la Banca Federală, în timp ce Tim îl păzea nervos.

John băgă o carte de credit furată în computer.Un cablu era prins la capătul cartelei, ducând până la un şasiu de radio din rucsacul lui John, care la rândul lui era legat de un computer portabil.

— Grăbeşte-te, îl îmboldi Tim.

John nu se grăbea. Învăţase să rămână calm în stare de tensiune. Graba ducea la greşeli care aveau nevoie de timp pentru a fi corectate. Vroia să facă asta doar o dată. Aşa că dădu câteva comenzi şi computerul afişă parola. Apoi îl bătu pe claviatură şi ceru apoi şi trei sute de dolari. Maşina ezită. John ştia că printre alte lucruri, camera video de deasupra maşinii făcea şi o fotografie a celui care stătea în faţa ei. Dar John deja o pulverizase cu un deodorant uscat. Odată transformat în pudră, spreyul va bloca lentilele. Nu o să fie prins.

Tim observă o maşină şi o femeie durdulie ieşi afară, căutând ceva în poşetă.

— Vine cineva!

John îl apucă reflex pe Tim de poala tricoului.

— Stai unde eşti!

Tim ezită, privind femeia care se mişca spre ei, cu capul în jos, cu ochii fixaţi pe poşetă. Peste o clipă

computerul scoase un sunet şi dădu drumul la cinsprezece bacnote noi de douăzeci de dolari.

— Bani uşori, spuse John.

Tim privi peste umăr uimit.

— Ia uite! Unde ai învăţat omule, şmecheria asta?

John se ridică şi şterse pudra cu mâneca de pe lentile apoi băgă banii în geantă în timp ce ieşeau.

— De la mama mea bună. Pe bune. Hai, puştiule.

Tim se uită la femeia care se apropia. Acum se uita şi ea la ei, dar era prea departe să vadă ce fac…aşa spera el.

— Haide!

O luară la goană după un colţ pe o alee unde era parcată Honda şi se ascunseră după ea până ce John îi numără partea lui Tim. Cinci bancnote de douăzeci.Tim rămase cu gura căscată. Era de necrezut. În fiecare zi John scotea ceva din mânecă. Dar asta…

Când John deschise rucsacul să pună banii înăuntru,Tim observă o fotografie băgată într-un plastic.

— Cine este?

John se uită în jos la fotografia Polaroid murdară, uzată a unei femei tinere la volanul unui Jeep.

Un ciobănesc german stătea lângă ea. Avea o expre- sie tristă, dulce. John se întreba de ce zâmbea. Putea să-i vadă partea de sus a abdomenului, care era uşor umflat.

Acolo era el.

— Mama, de fapt e complet nebună. De aia e la Pescadero. A încercat să arunce în aer o fabrică de computere dar a fost împuşcată şi arestată.

Asta-i sună lui Tim a gogoriţă dar parcă poţi să ştii?

— Pe bune?

— Da, este pierdută. Hai odată!

John încercase să pară indiferent şi după expresia plictisită a lui Tim probabil reuşise. Îl bătu pe Tim pe spate şi apoi săriră pe Honda. John o porni şi ţâşniră pe alei.

Dar faţa maică-si îi rămase înaintea ochilor, ochii ei aţintiţi asupra lui, judecându-l. Ca totdeauna.

S-o ia dracu, se gândi John.

— Şi atunci de ce mai ţii fotografia pe care ţi-a dat-o? întrebă o voce micuţă.

— Să te ia dracu şi pe tine, răspunse John accelerând spre bulevard.

CĂUTĂTORII

Reseda, California
Ora 12.08 PM.

Computerul echipajului de poliţie arăta dosarul unui delicvent minor. Subiectul: John Connor. Pe fişa lui erau datele principale. Mama: Sarah Connor. Părinţi adoptivi: Todd şi Janelle Voight. Şi sub numele lor o adresă: 19828 S. Almond. Reseda, California. Maşina era parcată în faţă. Era acolo de câteva minute în timp ce ofiţerul Austin observa detaliile din vecinătate. Nu înregistra doar cu ochii. Tot timpul înregistra mediul într-un mod subtil pentru a insera datele ca puncte de referinţă strategică pentru viitor. Austin privea aleea din jurul casei neîngrijite, cu trei dormitoare. Observă uşile şi ferestrele apoi se hotărî să se mişte.

În timp ce ieşea din maşină şi mergea pe alee, continuă să privească strada, notându-şi detaliile, fără să simtă niciun pericol. Doar...

Auzi lătrăturile sacadate ale câinelui venind din curtea din spate. Estimă că animalul este de rasă, de mărime medie şi reţinu şi elementul ăsta continuând să meargă spre uşă.

Todd Voight sări de pe canapea la auzul celor trei bătăi puternice încă privind la televizor. Jocul ajunsese dincolo de jumătate. Probabil aţipise puţin.

Şi de ce lătra câinele ca nebunul? Urla de parcă o întreagă armată le invadase teritoriul.

Alte trei bătăi măsurate. Altcineva la uşă. Todd mormăi în barbă câteva înjurături. De ce dracu nu-l lăsau în pace duminica? Până acum se ţinuseră toţi de capul lui. Se târâ pe hol spre uşa de la intrare şi o izbi supărat de perete. O deschise… ca să vadă… faţa unui poliţist serios în uniformă, cu o expresie goală a privirii care-ţi dădea fiori.

Todd îşi înghiţi mânia şi spuse cu o voce joasă şi răguşită din cauza somnului.

— Da?

— Sunteţi tatăl adoptiv a lui John Connor?

Un nor trecu peste faţa lui Todd şi oftă.

— Da, domnule, ce-a mai făcut?

Austin nu spuse nimic un moment, ochii lui analizând sufrageria din spatele lui Todd. Văzu ciobănescul printr-o uşă deschisă. Era legat în curtea din spate care fusese împrejmuită. Şi era agitat alergând în sus şi în jos în spaţiul închis, lătrând fără încetare.

Janelle ieşi afară din baie cu o revistă atârnându-i într-o mână şi veni în spatele lui Todd, îngrijorată.

Poliţistul o studie un moment, apoi spuse:

— Pot să vorbesc cu el, vă rog?

Todd dădu din umeri.

— Păi, ai putea dacă-ar fi aici. Dar şi-a luat motoreta de dimineaţă, poate să fie oriunde.

— Aveţi vreo fotografie de-a lui?

— Adu albumul, Janelle.

Janelle ezită, încruntată, apoi spuse:

— O clipă.

În timp ce se duse la cămin, Todd se întoarse spre poliţist.

— Poţi să-mi spui şi mie ce a făcut?

— Trebuie să-i pun câteva întrebări.

Janelle veni înapoi cu un album de fotografii. Scoase una dintre fotografiile lui John, una tipică pentru şcoală care arăta un băiat încântat că este pozat de parcă ar fi fost îndopat cu sila cu spanac.

Poliţistul luă fotografia şi se uită la ea fugar.

O clipă ochii îi rămaseră aţintiţi asupra trăsăturilor lui John. Dar Todd şi Janelle nu observară.

— Drăguţ băiat, spuse poliţistul. Vă supăraţi dacă o păstrez?

Janelle îşi dădu încuviinţarea absentă, amintindu-şi ceva.

— A mai fost pe aici un tip de dimineaţă, care a întrebat despre el.

Todd mormăi iritat, amintindu-şi că tipul îl făcuse să piardă un gol dat de Gooden.

— Da, era un tip solid. Pe o motocicletă. Are vreo legătură?

Todd văzu că poliţistul a ezitat o fracţiune de secundă. Apoi zâmbi încercând să-i liniştească.

Terminatorul conducea Harley-ul în zig-zag, transformând în expresii numerice străzile din Valley pentru a le folosi ca referinţă. Cyborg-ul analiza zona ca un rechin, în căutarea lui John Connor. În ultima jumătate de oră, Terminatorul se familiarizase cu oraşul, conducea cu eficienţă de expert, obişnuindu-se cu traficul. Cyborg-ul ştia că astfel de cunoştinţe îi puteau fi extrem de folositoare. Ştia unde locuia băiatul şi unde se distra. Era o chestiune de timp până ce

drumurile lor se vor întâlni. Acceleră motocicleta şi o luă pe o stradă care cobora spre canal la câteva sute de metri.

Dacă cyborg-ul ar fi tras la marginea drumului şi ar fi aşteptat doar treizeci de secunde, i-ar fi văzut pe John şi pe Tim trecând pe Honda.

Dar uneori şi Terminatorii pot fi la cheremul sorţii.

ORELE DE VIZITĂ

Spitalul de Stat Pescadero
Ora 3.06 P.M.

Razele soarelui căzură pe faţa învineţită a lui Sarah. Stătea pe pat, cu spatele rezemat de perete, clătinându-se. Obrajii îi tremurau şi ochii i se mişcau pe sub pleoape. Respira greu, epuizată, încercând totuşi să rămână conştientă, să lupte împotriva comei în care o băga medicamentul.

Începea să piardă teren, căzând înapoi în răceala singurătăţii, a acelei uitări fără capăt, când o mână îi mângâie obrazul. Degetele îi atingeau delicat pielea şi letargia părea să se transforme în cioburi.

— Sarah, trezeşte-te, murmură o voce cunoscută.

Sarah deschise ochii şi se uită la bărbatul care stătea pe marginea patului. Avea păr blond tuns scurt şi purta o haină de ploaie lungă, murdară. Ochii îi erau blânzi, tineri, plini de adoraţie, deşi faţa îi era marcată, înăsprită de o copilărie brutală. Un fior o străbătu pe şira spinării şi încetă să respire.

Era Kyle Reese.

Lacrimi fierbinţi îi izvorâră din ochi. Imaginea lui îi juca printre ele. Vroia să îl vadă clar, dar îi era frică să clipească, să nu dispară.

— Kyle? şopti ea. La început nu răspunse, dar nu era fantomă. Îi simţea căldura mânii pe obraz. Şi avea pe faţă atâta iubire.

Iubire pentru ea…

Iubirea care îl făcuse să îşi dea viaţa pentru ea.Viaţa lui. Imposibilitatea situaţiei o lovi brusc ca un ciocan.

— Nu poţi să fii aici. Eşti mort. Oftă.

El dădu din cap şi îi răspunse cu vocea aceea caldă, înaltă, care îi reamintea cât de tânăr era veteranul ăsta călit în lupte.

— Ştiu. Este un vis, Sarah.

— Da, aşa am crezut şi eu. Therazinul. Nu ar fi trebuit să mi-l dea.

Se uitau plini de dor unul în ochii celuilalt. Şi, o clipă, toată oroarea şi durerea şi moartea pe care Sarah le purtase cu ea de când murise el se risipiră, aşa că mai simţea doar iubirea, pură şi puternică ca în momentul când făcuseră dragoste. Vroia să se ducă spre el, să îl atingă, dar braţele îi atârnau grele.

— Ţine-mă, şopti ea.

Kyle o îmbrăţişă şi o legănă uşor. Acum lacrimile i se rostogoleau pe obraji pe pieptul lui neted şi cald.

El vorbi iar cu tandreţe.

— Te iubesc. Te voi iubi mereu.

— Oh, dumnezeule… Kyle. Am atâta nevoie de tine.

El îi ridică bărbia şi o sărută pe gură, la început cu buzele de-abia atingându-i-le, apoi apăsând-o din ce în ce mai tare pe măsură ce pasiunea lor creştea.

— Of, Doamne, se gândi ea. Pot să îi simt gustul. Durerea puternică ce o simţise în stomac se topi, înlocuită de senzaţia nouă provocată de apropierea lor, care părea că o readuce la viaţă.

Îi apăsă faţa pe umărul ei, plângând fără stavile, lăsând să cadă bariera pe care o construise atât de trudnic timp de zece ani, simţind-o că se risipeşte din cauza iubirii intense pe care o avea pentru bărbatul ăsta mort.

De data asta când vorbi, vocea lui era ciudat de rece.

— Unde este John, Sarah?

Deodată în locul lui rămase spaţiul gol.

De-abia respirând, deschise ochii.

Kyle stătea acum în partea celaltă a camerei, ţintuind-o cu o privire acuzatoare. Nu îi mai văzuse pe faţă aşa o expresie. Îi provocă un sentiment acut de vinovăţie.

— Mi l-au luat, spuse ea încet.

— Acum John este ţinta. Trebuie să îl protejezi. Este fără apărare.

— Ştiu.

Plină de frustare, Sarah încercă să se ridice, să se apropie de el, dar, într-un fel, corpul nu o asculta.

— Nu pleca, Sarah. Fiul nostru are nevoie de tine.

Se luptă să nu mai plângă, dar îi era imposibil.

Nu mai plânsese de mult. Dar aici, în faţa lui Kyle, nu putea să se abţină.

— Ştiu că are nevoie de mine, dar nu sunt puternică aşa cum ar trebui. Nimeni nu mă crede. Nici chiar el. L-am pierdut. Am ratat misiunea!

— În picioare, soldat, spuse el, ridicând-o de pe pat.

— Aminteşte-ţi mesajul, Sarah… *viitorul nu este fix. Nu există destin, ci ceea ce facem noi.*

Îi reamintea mesajul pe care adultul John Connor i-l spusese lui Kyle să i-l dea la sosire. O făcuse să realizeze care îi era propriul destin, aşa cum intenţionase. Se gândise adesea la fraza asta în decursul anilor. Dar în ultimile câteva luni o uitase. În încercarea paralizantă de a scăpa de locul ăsta, uitase mult. Prea mult.

Kyle se întoarse spre uşă.

Inima i se zbătea în piept.

— Kyle, nu pleca.

El se întoarse încet cu faţa spre ea, cu o dojană în glas.

— Nu mai este timp de pierdut, Sarah.

Apoi deschise uşa şi ieşi afară. Sarah se chinui să-şi mişte picioarele, dar erau ca nişte ţevi fără viaţă. Privi spre uşa deschisă, disperată. Un val de adrenalină o invadă şi parcurse camera. Trase uşa care se închidea şi se strecură afară pe coridor. Se uită într-o parte. Gol.

— Kyle, ţipă ea plină de disperare.

Se întoarse în partea celaltă. Imposibil, era la treizeci de metri, îndepărtându-se pe coridorul întunecat. Silueta lui în haină de ploaie dispăru după colţ.

Sarah alergă după el, cu picioarele goale pe linoleumul rece, cu rochia de spital fluturând în jurul ei. I se părea că holul se lungise mult. Colţul se îndepărtase enorm. Cu un efort de voinţă, ajunse în cele din urmă şi dădu colţul.

Îl văzuse, ezitând la intersecţie… Kyle stătea la capătul culoarului, în faţa unei uşi duble. O deschise şi păşi afară, unde era o dimineaţă frumoasă, însorită.

Sarah, alergă pe culoar şi ieşi pe iarba verde. Se uită în jur.

Era un teren de joacă, plin cu copii gălăgioşi, care alunecau pe tobogan, se dădeau în leagăne. Reese dispăruse.

Un torent copleşitor de frică o cuprinse, ca lava unui vulcan.

Deschise gura să protesteze dar nu ieşi niciun sunet. Era prea târziu. Nu putea face nimic decât să privească cum un al doilea soare răsărea la orizont. Cerul se decoloră brusc. Apoi totul explodă, urmat de un val de căldură intensă. Sarah putea să vadă cum se rostogoleşte dinspre orizont, înnegrind tot ce atingea, cuprinzând copacii, casele şi drumurile într-o pânză de aburi.

Apoi ajunse în dreptul terenului de joacă.

În vâlvătaia satanică, mai puternică decât cea a o sută de sori, copiii se aprinseră ca nişte chibrituri. Şi Sarah ardea, încă încercând să ţipe în timp ce privea cum carnea se topea lăsând la iveală oase albe. Nu se auzea niciun sunet, nu exista nicio scăpare din viziunea apocaliptică.

Şi era prea multă lumină. Mai multă lumină decât ar fi fost nevoie, iluminând fără milă moartea agonică a copiilor care se zvârcoleau ca nişte viermi pe pământul pârjolit. Înaintă, apucându-se de gardul din care ieşea fum, cu mâinile în flăcări.

Valul pârjolitor trecu ca un zid solid de aer comprimat, urmat de un vânt teribil de trei sute de kilometri pe oră.

Copiii, statui carbonizate îngheţate în poziţiile prinse la joacă, explodară şi se risipiră.

Şocul o lovi şi pe ea, zmulgându-i carnea carbonizată de pe coaste. Fu absorbită de vârtejul norului radioactiv, în inima forţei nucleare, unde materia topită lucea ca lumina iadului ce-şi deschidea porţile pentru a-i primi sufletul.

Sarah îşi întoarse privirea de la lumina fierbinte a soarelui ce pătrundea prin fereastă, oprindu-şi lacrimile, gâfâind. Întregul corp îi tremura, muşchii îi erau rigizi. Rochia de spital îi era udă de transpiraţie.

Deschise ochii şi privi în jos. Era pe duşumea lângă pat. Therazinul îi declanşase iar coşmarul, coşmarul care în curând o să fie realitate. Sarah ştia prea bine că venea războiul. Murise timp de o mie de nopţi. Ai fi crezut că în timp putea, să-şi piardă din forţă, aşa cum se întâmplă în visele normale. Dar aceasta era o viziune a ceea ce avea să fie şi de fiecare dată era mai rău, de parcă forţele Destinului, care se puseseră în mişcare, se apropiau din ce în ce mai mult cu fiecare bătaie de inimă.

Dar Kyle nu i se arătase niciodată în visele acestea. Ce însemna asta? Nimic? Sau ceda şi ea, înnebunise, căutând cu disperare scăparea din faţa realităţii în braţele unui mort? Dar nu, el îi spusese ceva important.

Creierul ei înfierbântat se lupta să îşi amintească cuvintele din vis…

Erau despre John. *El era ţinta acum*. Şi lumii nu îi mai rămăsese mult timp. Era grija ei, din

subconştientul propriu, dar cuvintele nu fuseseră niciodată spuse de gura lui Kyle Reese.

Sarah simţi cum i se ridică părul măciucă în cap, în timp ce un val de frică o cuprinse.

Avea să se întâmple ceva.

Şi nu era deloc în stare să se împotrivească, îşi netezi părul şi se ridică în picioare. Într-un fel sau altul, trebuia să iasă de aici.

În seara asta.

VIZIONAREA

de la Spitalul de Stat Pescadero
Ora 3.58 P.M.

Sarah stătea într-o cămăruţă goală; o celulă, de fapt. Trăgea dintr-o ţigară Marllboro pe care o ceruse de la un paznic, cu braţele încrucişate, ascultându-şi propria-i voce, ce suna neajutorată şi străină.

Se întoarse spre monitorul video care era pe o măsuţă rulantă în faţa ei şi se văzu vorbind în faţa camerei, forţându-se să-şi ţină ochii deschişi şi să lupte împotriva medicamentelor pe care i le dăduseră. Înregistrarea fusese făcută la scurt timp după internare. Sarah era uimită cât de mult luptase pe vremea aceea. Ea de atunci, „... este... o lumină extraordinară, care arde prin ochii mei... dar, cumva, eu pot încă vedea. Ascultă, ştii că am visul ăsta în fiecare noapte, de ce trebuie să...”

Vocea pătrunzătoare a lui Sillberman se auzea acum pe bandă. Nu putea fi văzut, stătea alături, nu era prins de camera de înregistrat.

— Te rog, continuă...

Sillberman cel în carne şi oase era aşezat alături, privind-o pe Sarah cum se priveşte. Lângă uşă stăteau doi paznici, privind la video cu o urmă vagă de interes, gata să acţioneze dacă Sarah şi-ar fi pierdut iar controlul.

Pe monitor, Sarah continua în silă, de faţă cu Sillberman care nu se vedea.

— „Copii par din hârtie arsă… neagră, nemişcaţi. Apoi suflul exploziei îi atinge şi se spulberă ca nişte frunze.

Sarah de pe video nu mai putea continua. Îşi clătina capul, plângând. Sarah cea adevărată studia femeia de pe monitor cu o expresie rece, cu ochii roşii dar uscaţi.

Silberman vorbi pe bandă, cu voce înnebunitor de blândă.

— Visele tale despre cataclisme sau despre sfârşitul lumii, sunt foarte comune, Sarah…

— Nu este doar un vis. Este real, tâmpitule! Ştiu data exactă când se va întâmpla!

— Ştiu că ţi se pare foarte real…

— Pe 29 august 1997 o să ţi se pară al dracului de real şi ţie! Oricine nu va purta echipament de protecţie o să aibă o zi îngrozitoare, ai înţeles?

— Sarah, relaxează-te!

Bineînţeles, Sarah de pe monitor nu putea să se relaxeze. Se agită furioasă, spunând cuvintele cu tonul înflăcărat al unui vizionar nebun.

— Crezi că eşti viu şi în siguranţă, dar eşti deja mort. Toţi… toţi sunteţi ai dracului de morţi!

Se ridică din scaun. Un paznic se năpusti în raza camerei şi o reaşeză. Dar asta nu avu niciun efect asupra ei. Tu eşti cel care trăieşte într-un vis, Silberman, nu eu! Pentru că eu ştiu ce se întâmplă. Se întâmplă!

Silberman cel real ridică o telecomandă şi opri caseta, îngheţând imaginea feţei contorsionate a Sarei.

Pacienta 82 îşi întoarse faţa de la ecran, cu expresia îngheţată. Ştia că Sillberman aştepta un răspuns. Îşi adună toată raţiunea care îi mai rămăsese şi i-o puse în faţă ticălosului încrezut, reuşind chiar să zâmbească. Reuşi în cele din urmă să spună:

— Mi-era teamă... eram tulburată. Acum mă simt mult mai bine. Mai limpezită.

Sillberman încuviinţă, cu un zâmbet condescendent, jucându-se cu stiloul.

— Da, te-ai făcut mai bine în ultimul timp.

Sarah observă cu o mică satisfacţie că Silberman îşi băgase absent stiloul în buzunarul hainei.

Următorul lucru pe care-l făcu fu poate cel mai greu din ce avea de făcut. Să fie politicoasă cu Sillberman.

— Mă ajută să am o ţintă, să aştept ceva.

— Şi care este lucrul acela? întrebă Sillberman, surprins din nou.

Sarah ezită. Se uita la ceva care părea să fie o oglindă. Simţea că pe partea cealaltă mai era o cameră de observaţie unde doctorii de la turele celelalte şi câţiva psihologi fumau, luându-şi ocazional note.

Dacă ar fi putut să apuce un scaun şi să-l izbească de sticlă şi feţele lor arogante să...

Se opri. Aceasta era ziua cea mai importantă a restului vieţii ei. Trebuia să facă orice să iasă de aici. Să se târască pe burtă în faţa acestor tâmpiţi. Să le joace jocurile lor prosteşti. Îi judecau fiecare mişcare, observându-i fiecare tic facial, măsurându-i sănătatea mintală din camerele lor ascunse. Dacă spunea

cuvintele magice, ca prin minune ar putea să îi dea drumul.

Se întoarse spre Sillberman şi se chinui să îi zâmbească.

— Mi-ai spus că aş putea fi transferată în aripa celor cu tulburări uşoare şi să am vizitatori dacă fac progrese în şase luni. Ei bine, au trecut şase luni şi aştept cu nerăbdare să îmi văd fiul.

Sillberman îşi legăna uşor scaunul, balansându-se în timp ce gândea, apoi spuse:

— Înţeleg. Să ne întoarcem la ce spuneai despre terminatori. Doar nu crezi acum că nu există?

Zâmbetul începea să-i dispară, dar Sarah se grăbi să-l readucă iar:

— Nu există. Acum înţeleg asta, spuse ea cât de convingător îi fu cu putinţă.

Sillberman încuviinţă iar şi mâzgăli ceva într-un dosar, apoi se uită iar la Sarah, studiind-o atent.

— Dar mi-ai spus de multe ori cum ai zdrobit unul în presa hidraulică.

— Dacă aş fi făcut-o, ar fi rămas vreo probă. S-ar fi găsit ceva la fabrică.

— Înţeleg. Deci nu mai crezi că au muşamalizat totul?

Momentul crucial. Stiloul lui Sillberman bătea uşor pagina, măsurând secundele înainte ca Sarah să răspundă.

— Nu. De ce ar fi făcut-o?

ROSETTA STONE

Irvine, California
Ora 4.01 P.M.

Miles Dyson stătea la fereastră la etajul superior al Monolitului, o clădire cu trei etaje din bazalt negru şi sticlă care era sediul Cyberdyne Sistems şi privea cum soarele se reflecta în acoperişurile maşinilor din parcarea de jos. Ardea de nerăbdare să se întoarcă la laboratorul lui şi la munca ce îl aştepta. Etajul al treilea era clădirea administrativă, unde lucrau directorii şi personalul administrativ. Dyson nu ştia mare lucru din ce făceau şi nici nu îi păsa. El era un om practic, pragmatic, dornic să îşi analizeze colţul lui de univers cu inteligenţă proprie şi cu bugetul lui trimestrial. Bugetul avea să fie analizat de biroul executiv şi asta era cauza neliniştii lui. Dyson nu prea se pricepea să lucreze cu cei din afara serviciului său, dar în ultimul timp trebuise să iasă din găoacea lui de cercetare pentru a se confrunta cu probleme birocratice. Era o intruziune care-l enerva, dar oricum era necesară.

Miles Dyson era poate omul cel mai important de pe planetă, poate chiar din istorie, deşi nimeni, nici chiar Dyson, nu ar fi ghicit lucrul ăsta. El era conducătorul Departamentului de Proiectare la Cyberdyne, un microfizician şi chimist strălucit. Dar tot ce dorise el să facă la început era să joace basket.

Tânărul de un metru optzeci, suplu ca trestia, care terminase liceul în Detroit, sperase să câştige o bursă

la o universitate din Vest, dar nu era un jucător destul de bun. Nesigur de ce vroia să facă, vorbise cu o îndrumătoare care îi ghicise talentele ascunse. Ea îl pusese să dea un test de cunoştinţe generale.

Obţinuse un punctaj atât de mare la matematică, încât câştigase o bursă federală la Universitatea din Pasadena. Era un moment în care Statele Unite aveau nevoie acută de matematicieni străluciţi pentru a face faţă concurenţei japoneze. Se străduiau să îndrume pe oricine avea talent la matematică să urmeze studii superioare.

Dyson stătuse mult timp în cumpănă. Sigur, se simţea în largul lui la algebră, dar nu îl mulţumea la fel de mult ca sportul. Dar după primul an de universitate, realiză că avea o înclinaţie deosebită pentru ecuaţii şi formule.

La început, profesorii îl priviseră cu scepticism. Mediul lui social, punctajul mediocru la testele de engleză şi biologie şi argoul lui colorat îl etichetară drept savant excentric şi idiot. Poate fusese vorba şi de un pic de rasism. Pe vremea aceea, Dyson mergea, vorbea şi arăta exact ca un tânăr negru din Detroit, ceea ce şi era.

Dar mai târziu, pe măsură ce posibilităţile lui Dyson crescuseră odată cu fascinaţia lui pentru ştiinţă, fusese acceptat de cercul restrâns al geniilor tinere din centrul universitar.

Fusese curtat de cei de la Cyberdyne şi pus să lucreze în cercetare pe un post mic, dar la un proiect remarcabil şi strict secret. Numai că în urmă cu doi ani îşi întrecuse toţi rivalii şi ajunsese coordonator de

proiect. Şi acum Cyberdyne se transformase dintr-o firmă mică, agresivă, într-o corporaţie cu cifre de afaceri de milioane pătrunzând masiv pe piaţa inteligenţei artificiale.

Chiar acum Dyson vroia să se întoarcă la lucru. Patronul şi fondatorul corporaţiei pătrunse în biroul din sticlă şi oţel. Greg Simmons nu îmbătrânise frumos în cei zece ani de când fondase compania. Bătându-i pe competitori şi luptându-se să menţină controlul biroului executiv care era format doar din investitori, îşi scurtase mult viaţa. Avea doar cincizeci şi unu de ani, dar părea mai bătrân cu zece ani. Părul lui odinioară negru şi des se rărise şi albise. Pielea îi era pătată şi îmbătrânită şi mergea şchiopătând din cauza artritei de la un şold. O să trăiască mult mai mult şi o să devină mult mai bogat înainte de moarte, dar nu ţi-ai fi dat seama privindu-l.

Bolnavii de cancer ar fi părut mai sănătoşi în comparaţie cu el.

Lovitura principală o primise cu cinci ani în urmă când partenerul lui, un tânăr vioi şi sclipitor pe nume Jack Kroll murise din cauza unei tumori la creier. Kroll fusese forţa principală a succesului companiei la începuturile ei şi era gata să dezvolte o nouă formă de microcip numită circuit-wafer. Ar fi revoluţionat industria computerelor şi ar fi făcut ca Simmons să devină multimilonar. Dar săracul puşti murise înainte să-şi încheie cercetările. Durase zece ani până să îşi găsească partenerul potrivit. Acum Simmmons credea că îl găsise în bărbatul care stătea la fereastră. Dyson încă părea de douăzeci şi ceva, deşi avea treizeci şi

trei de ani. În ciuda aspectului de muncitor, Dyson descifrase în cele din urmă ultimele note complicate ale lui Kroll şi dusese cercetarea spre o nouă zonă în direcţia sa proprie. În loc să urmărească dezvoltarea circuitelor individuale, Dyson mersese spre înţelegerea întregului sistem.

Singura problemă cu omul ăsta era că cheltuia prea mult. Vroia din ce în ce mai mult personal şi Cyberdyne trebuia să plătească bani grei, să-i ia din fondurile altor firme care mergeau bine. Şi cu cât erau mai mulţi oameni, cu atât era mai dificil să menţii securitatea. Dyson nu prea se îngrijea de aspectul ăsta. De multe ori, Simmons îl prinsese cu mâţa în sac în ce priveşte păstrarea secretului. Dar parcă dojeneai un copil. Un copil care deţinea toţii aşii. Pentru că Dyson ştia deja că Simmons era mai mult negustor şi învestitor decât om de ştiinţă. Deşi putea să înţeleagă utilizarea finală a produselor dezvoltate de compania lui, nu prea ştia cum erau făcute de fapt. Nu era om de ştiinţă. Şi nici nu era teribil de deştept. Lucrase şi el pentru diferite firme mici, dar succesul lui era construit pe un singur lucru... pe întâmplarea destinului. Acum zece ani, Simmons lucrase la Kleinhauss Electronics în afara oraşului Los Angeles, făcând design pe computer.

Într-o dimineaţă, venise la muncă şi trebuise să aştepte în afara clădirii, în timp ce poliţia scosese un corp din secţia de producţie. Evident fusese o explozie în urmă cu o seară. Doi oameni, o femeie şi un bărbat, pătrunseseră înăuntru cu un scop şi puseseră înăuntru o bombă. Bărbatul fusese omorât şi femeia se credea că a înnebunit.

O dată ce-i fusese permisă intrarea, Jack, care fusese asistentul lui pe vremea aceea, îi adusese o bucată de microcircuit stranie. Curiozitatea îl îndemna-se să treacă dincolo de bariera pusă de poliţie şi să aducă nişte bucăţi rămase din explozie, şi mai interesante.

Nu semăna cu nimic din tehnologia cunoscută de Simmons sau Kroll. În loc să prezinte lucrările lui Kleinhauss, şi-au părăsit slujba, s-au îndatorat până peste cap şi şi-au deschis propria lor companie. I-au dat numele Cyberdyne.

Primii doi ani aproape au murit de foame, încercând să afle ce decoperiseră. În cele din urmă, Jack Kroll a început să descifreze mecanismul unui circuit micuţ, care, le-a deschis drumul către alte descoperiri minore dar profitabile.

Compania a scos pe piaţă un nou cip. Şi profiturile au fost satisfăcătoare în primii trei-patru ani. Şi apoi Kroll a făcut tumoarea. Muncea îngrozitor de mult, mâzgălind note, ţinându-se pe picioare cu medicamente, dar a murit înainte să ajungă la o soluţie. Acum era Dyson. Şi el era gata să descopere. Dar mânca pro- fiturile companiei de parcă erau floricele de porumb.

Simmons îşi drese glasul şi Dyson îl înfruntă nervos.

— Îmi pare rău că a durat atât, spuse Simmons, dar ceilalţi membri ai biroului aveau nelămuriri asupra unor puncte din buget.

Înainte ca Dyson să se ambaleze, Simmons ridică mâna.

— Nu-ţi face probleme. I-am lămurit eu.

O pierdere de vreme inutilă, se gândi Dyson. Ştia că bătrânul habar n-avea pe ce lume se afla. E drept că Simmons avea fler şi Dyson aştepta obosit să termine.

Simmons îi oferi un scotch. Dyson îl refuză politicos.

Trebui să aştepte până ce Simmons îl dădu pe al lui peste cap. În cele din urmă, bătrânul rânji.

— Ei bine, ţi-am obţinut bugetul pe trimestrul ăsta. Am avut de furcă până ce l-am justificat în faţa celorlalţi. Ei vor rezultate pe care să le scoată pe piaţă până la sfârşitul anului. I-am asigurat că o să ne răsplăteşti încrederea. Aşa că fă-mi hatârul şi nu-l consuma numai pe un lucru.

Râsul lui era forţat. Nu erau prieteni. Trebuia să existe o înţelegere comună între ei pentru a fi prieteni. Şi aceşti doi bărbaţi erau diferiţi în aproape toate privinţele. Cu excepţia Departamentului Proiecte Speciale.

Şi chiar asupra acestui lucru, fiecare avea în minte obiective diferite. Dyson era interesat de un salariu mare, dar nu o făcea numai pentru bani. Vroia să ştie pur şi simplu. Şi dacă în cursul acestui proces putea să facă o lume mai bună pentru copiii lui, atunci cu atât mai bine.

Simmons dorea doar mai mult decât avusese.

Într-un fel, amândoi erau obsedaţi.

Dyson credea că el era cel mai fericit dintre ei doi.

Îi strânse mâna lui Simmons şi îi promise să îl ţină la curent cu progresele asupra proiectului.

Dyson plecă cât de repede putu spre lift. Rămas singur în cabina mochetată, făcu un salt de bucurie. Fusese sigur că or să-i respingă cererile. Evident că subestimase pasiunea lui Simmons pentru proiectul special. Acum dispunea de tot ce era nevoie pentru a-şi completa lucrările. Nu o să mai dureze mult înainte să facă săritura finală şi să afle tot ce era de aflat despre Lotul Doi.

Uşile se deschiseră la etajul doi. Dyson merse prin sala de primire maro spre o uşă solidă. Se putea citi pe plăcuta de crom:

Departamentul Proiecte Speciale:
INTRAREA PERMISĂ NUMAI PENTRU PERSONALUL AUTORIZAT.

Îşi vârî cartela electronică în dispozitivul special de la intrare. Uşa se deschise.

Intră în laboratorul I.A. (Inteligenţă Artificială).

Locul era înţesat de bănci de procesoare, dischete, şi locuri de asamblare a prototipurilor. Pretutindeni se târau cabluri groase. Un neprofesionist care s-ar fi plimbat prin laboratorul curat dar supraîncărcat, ar fi crezut cu uşurinţă că se află într-o companie de telefoane cam în neorânduială.

Dyson păşi în mijlocul camerei spre feţele avide.

— Bună ziua, trupă! V-am obţinut paralele.

Puşi pe glume, colegii salutară cu chiote vestea. Nu se vedea nici urmă de uniformă de laborator. Toţi erau în jeans şi tricouri. Toţi tineri şi grozavi, ca Dyson.

Stăteau la lucrările lor şi beau Pepsi şi mâncau sandvişuri din pungi de hârtie şi schimbau tehnologia cunoscută de lumea întregă. Şi acum îşi băteau pe

spate bossul şi îi strângeu mâna. Dyson le spuse că vor pleca devreme. Se auzi un protest general. Nimeni nu pleca devreme. Competiţia dintre ei era la sânge. Cel care pleca primul era considerat un paria. O parte dintre cercetători nu numai că lucrau şase zile săptămânal, dar uneori lucrau până târziu sâmbăta. Oamenii ăştia nu vroiau doar să se culce cu cineva şi să îşi ducă familia la cinema. Vroiau ceea ce vroia şi Dyson: răspunsul la nişte întrebări fascinante. Şi puterea de a schimba lumea.

Bryant, unul dintre cei mai capabili de la materiale, vroia să mai facă un test la Lotul Doi înainte de plecare.

— Dl. Dyson? Echipa de la materiale vrea să mai facă un test la Lotul Doi înainte de plecare.

— Haideţi. Îl fac eu.

Bryant trebui să se grăbească să ţină pasul cu Dyson care traversa laboratorul.

— Ascultă, dl. Dyson, ştiu că nu sunt aici de mult, dar mă întreb dacă aţi putea să îmi spuneţi… Vreau să zic, dacă ştiţi…

— Ce să ştiu?

— Ei bine… De unde vine?

— Şi eu am pus întrebarea asta odată. Şi ştii ce mi s-a spus? *Nu întreba!*

Dyson îi făcu cu mâna gardianului care stătea în faţa uşii. Acesta îl urmă pe Dyson şi pe Bryant în cămăruţa cea mică şi stătu cu ei în faţa a ceva care semăna cu seiful unei bănci. Ca şi rampele de lansare a rachetelor nucleare avea nevoie de două chei pentru a fi deschis. Gardianul şi Dyson băgară cheile şi

întoarseră simultan. Dyson bătu apoi parola pe o claviatură fixată pe perete. Peste o clipă camera se deschise cu un şir de păcănituri ascuţite. Uşa se dădu de-o parte şi Dyson intră înăuntru.

Bryant rămase afară cu gardianul, care scrise numele lui Dyson şi ora afişată pe ceasul său.

Singur, înăuntru Dyson se duse spre un fişet de metal şi-l deschise. Înăuntru era un obiect micuţ într-un container sigilat, într-un gaz inert. Marcat Lotul Doi, înăuntru se afla un dreptunghi de mărimea unei molecule, de culoarea ficatului. Fusese fărâmată, apoi reconstituită cu sudoare şi fixată într-o ramă de metal, în materie de tehnologie, era un mister care costase firma „Cyberdyne" milioane de dolari. Şi mai era ceva. Designul circuitului şi materialele folosite erau total străine de cele cunoscute de Dyson. Cealaltă întrebare îl rodea iar, cea pusă de Bryant şi care şi-o pusese în trecut şi el.

— De unde, de unde venise?

— Cine construise circuitul iniţial?

Ruşii? Puţin probabil. Designul era prea delicat. Japonezii? Era posibil dar de ce nu dezvoltaseră tehnologii similare în ultimii ani?

Nu, era altceva. Dyson nu putea crede că ieşise din mintea bătrânului. Şi dacă Kroll luase secretul cu el când murise? Nu exista nicio dovadă cum apăruse iniţial cipul. Dar Dyson avea şi alte întrebări la care căuta răspuns. Asta era viaţa lui acum.

Scoase cipul încă băgat în containerul cu gaz inert şi îl puse pe un suport special construit. În timp ce

închidea fişetul, privirea îi căzu pe cel alăturat. Era etichetat Lotul Unu.

Dacă Bryant şi ceilalţi ar fi ştiut ce era în spatele uşii aceleia... Numai trei oameni ştiau. Unul era mort. Celălalt era proprietarul companiei. Al treilea era Dyson. Deschise nerăbdător fişetul şi se uită înăuntru la un obiect mai mare... o mână şi un braţ complicat construit din metal.

La cot, metalul era răsucit şi strivit. Dar partea de jos şi mâna erau intacte, deşi suprafaţa cromată era uşor scorojită şi decolorată. Stătea sub vid, de parcă saluta. Dyson se holbă la ea, pierdut în gânduri.

Cine dracu făcuse asta?

— Nu întreba.

Un moment îl străbătu panica de parcă făcuse indigestie. Lotul Unu şi Doi puteau fi furate. Nu avea încredere în Greg Simmons. Ce-ar fi dacă?... Dar apoi partea raţională din mintea lui preluă controlul, îndoiala fu redusă la părţile ei componente şi închisă într-un compartiment pentru a fi examinată mai târziu. Poate erau furate, poate erau create printr-un contract secret guvernamental. Când o să pătrundă secretul final al Lotului Doi, o să ajungă să ştie. Până atunci...

Fără tragere de inimă, închise fişetul şi îl încuie bine.

SENTINŢA

Spitalul de Stat Pescadero
Ora 4.13 P.M.

Liniştea din camera de observaţie te făcea să-ţi piuie urechile. Sarah putea să-şi audă propria respiraţie şi zumzetul îndepărtat al insectelor care bâzâiau hipnotic. Paznicii de la uşă se uitau la Sarah de parcă şi ea era de-a lor.

În spatele oglinzii, doctorii şi Silberman îşi comparau notele despre ea. Ştia că-i hotărau soarta. Fusese aşa de nepricepută strategic. Le spusese prea mult. Şi adevărul nu o pusese în libertate.

Dar păstrase secretul prea mult. Când o prinseseră prima dată, erau aşa de înţelegători. Avusese încredere în ei. Avusese încredere în profesionalismul lor, puteau să-şi dea seama că nu e nebună. Şi greşise.

Erau doctori şi lumea era filtrată prin ochii psihologului. Singurele contacte cu realitatea veneau din studii abstracte ale comportamentului uman. Nu puteau să accepte faptul că este o femeie sănătoasă într-o lume nesănătoasă.

Deşi era într-un spital de boli mintale, Sarah cunoştea cu precizie diferenţa dintre realitate şi fantezie, dintre vis şi profeţie, dintre imaginaţie şi experienţă.

Cât fusese la Pescadero, încălcase de multe ori regulile. Dar ştia că o făcuse. Sillberman nu putea să înţeleagă asta. El vedea totul dintr-un singur unghi: al

lui. Şi avea ştiinţa şi filosofia de partea lui. Şi ăsta era teritoriul lui. Spitalul era plin de femei cu complexe mesianice. Şi îşi dădea seama că intra perfect în tipare. Şi pe deasupra numele fiului ei era John Connor. J.C. Jesus Christ. Şi avea ca părinte o fantomă din viitor. Naşterea fiului ei era cât se poate de apropiată de „concepţia imaculată". Şi sacrificiul lui va salva lumea. Da, încălcase legi. Distrusese bunuri ale altora. Îi era clar că din punctul de vedere al lui Sillberman, era nebună.

Cine nu ar fi fost, dacă ar fi ştiut ce ştia ea? Să ştii că civilizaţia va dispărea în abis. Că milioane de oameni inocenţi vor muri de morţi îngrozitoare. Şi chiar dacă ar fi scăpat de aici şi l-ar fi protejat pe John până se va ridica din cenuşă cu armata lui de rebeli, tot va exista moarte şi distrugere nemăsurată, de neînţeles pentru cel mai crunt războinic.

Dacă ai fi câştigat sau pierdut războiul, copiii tot ar fi murit.

Şi dacă ai fi rămas între aceste ziduri şi John ar fi fost cumva omorât, asta ar fi însemnat sfârşitul rasei umane.

Bineînţeles că era nebună.

Sillberman se întoarse în cameră, purtând zâmbetul lui de reptilă şi se aşeză la masă. Îşi scărpină nasul, apoi umblă în dosarul ei. În cele din urmă spuse:

— Ei bine, Sarah... uite care-i problema. Ştiu cât eşti de inteligentă şi cred că-mi spui exact ce vreau să aud. Nu cred că tu crezi cu adevărat ceea ce mi-ai spus astăzi.

Sarah ştia că totdeauna minţise prost. Nu-i mersese cu prefăcutul. Nu-i mai rămăsese decât să-l implore. Se aplecă înainte, punând toată frustarea şi durerea într-o singură propoziţie tânguitoare.

— Lasă-mă să-mi văd fiul. Sillberman se întoarse. Ochii lui Sarah îl urmăriră. Cântărea lucrurile? Nu, îşi dădea seama că îşi înăbuşea un căscat. Mai încercă o dată.

— Sillberman, te rog. Este foarte important, este în pericol. Cel puţin lasă-mă să-l sun.

— Mi-e teamă că nu se poate. Cel puţin un timp. N-am de ales decât să recomand comisiei să mai rămâi aici şase luni.

Argumentase, încercase să îl păcălească, cooperase în toate felurile, se luptase cu el îl rugase, îi spusese tot ce vrusese despre amănuntele cele mai intime ale vieţii ei, îşi dezgolise sufletul în faţa lui, şi nimic nu avusese importanţă. Sillberman se hotărâse cu mult timp înainte.

Era implacabil ca destinul orb.

Şi Sarah ştia că a pierdut.

Ostilitatea de-abia reţinută irupse într-o formă animalică şi brusc se aplecă peste masă şi îl apucă pe Sillberman de gât strigând:

— Ticălosule!

Sillberman căzu înapoi lovind-o fără spor cu cleştele de fier dar degetele ei începură să se strângă peste grumazul lui. Dar peste o clipă, doi îngrijitori o dădură la o parte brutal, izbind-o de perete. Ameţită, căzu jos, apoi le scăpă iar din mână. Încercă să ajungă iar la Sillberman şi ar fi reuşit dacă îngrijitorul mai solid

n-ar fi făcut rugby în anii de colegiu. Se prăvăli peste ea, izbind amândoi podeaua, aproape strivindu-i cutia toracică cu greutatea lui. Sarah rămase fără răsuflare, totuşi încă se mai împotrivea ca un pisoi care zgârie.

Sillberman băgă mâna în buzunar şi scoase o seringă. Cu prudenţă, ferindu-se de mâinile agitate ale lui Sarah, reuşi să o înţepe.

— Fir-ar al dracului! Lasă-mă să plec, Silberman! Nu ştii ce faci! Du-te dracului! Eşti mort! MĂ AUZI?

Sillberman nu trebuia să se forţeze să o audă. Urechile lui vibrau de strigătele ei dezlănţuite. Făcu semn grăbit şi din fericire, îngrijitorii o soaseră afară. Uşa se trânti în spatele lor, şi deodată se făcu linişte.

Roşu la faţă, Sillberman îşi dădu la o parte o şuviţă de păr din ochi, răsuflând greu apoi înţepeni, amintindu-şi că era încă observat de ceilalţi din spatele oglinzii.

Începu să zâmbească şi se întoarse către ei, ridicând din umeri.

„Cetăţeanul model”.

Sarah era târâtă spre celula ei. Se luptă tot drumul. Dar nu putea să scape. Îngrijitorii o împingeau înăuntru. Se rezemă de perete în timp ce Douglas apăru în prag. Rânjea şi îi arătă două ceşti de plastic.

— Îţi zic eu. Ai nevoie într-adevăr de medicamentele astea.

Porni spre ea.

Sarah îşi jucă ultima carte.

— Douglas, aşteaptă. Aş face orice să ies de aici. Înţelegi? Orice.

Douglas se opri la câţiva paşi. Părea că se gândeşte. Apoi spuse.

— Ce-ar fi să-ţi iei pastila?

Ceilalţi doi se apropiară. Unul din ei avea electro-şocul. Douglas adăugă.

— Eu sunt însurat. Drept cine mă iei? Şi apoi îi oferi ceştile.

Le luă indiferentă. Cu o privire plictisită înghiţi pastila dintr-una din ceşti în mod mecanic şi apoi din cealaltă, apoi le dădu înapoi. Douglas o aprobă şi le dădu îngrijitorilor.

— Deschide, îi comandă lui Sarah.

Ea îl ascultă şi el îi băgă degetul în gură căutând pastila. Era greu pentru ea să se abţină să nu îl muşte cu toată puterea.

Douglas se retrase, făcându-i cu ochiul.

— Vezi, pun pariu că deja te simţi mai bine.

Apoi îi scoase pe ceilalţi afară. Sarah aşteptă până ce faţa dispăru de la ferestruică, apoi se grăbi la toaletă. Îşi băgă degetul pe gât şi se forţă să vomite pastila. Apoi trase repede apa. Respiră adânc, încercând să-şi adune toată energia apoi se duse spre pat. Îl ridică la perete şi începu să se ridice în mâini. Unu, doi, trei, patru. Mişcări mecanice fără gânduri. Un loc al frustării şi al furiei. Şi muşchii ei. Să devină mai puternică. Într-o bună zi, va fi destul de puternică să-i învingă.

Nu avea să renunţe.

Niciodată.

ATINGEREA ŢINTEI

Roseda California
Ora 4.26 P.M.

Cele două fetiţe de zece ani stăteau în faţa tarabei cu sandvişuri de la metrou şi studiau liniştite fotografia pe care le-o oferise poliţistul. Sta sprijinit, cu un zâmbet larg pe faţă, care ar fi putut să fie cald dacă nu ar fi fost aşa forţat. Una dintre fete îşi feri privirea de expresia lui ciudată, instinctiv stingherită. Cealaltă nu observase şi spuse.

— Da, a fost pe aici acum cincisprezece minute. Cred că a spus că se ducea la Galerie.

— Unde? întrebă ofiţerul Austin.

Îi arătă spre un complex mare din beton care era vizibil printre case, la câteva străzi depărtate.

Austin se întoarse şi se uită atent. Apoi brusc, îşi luă fotografia înapoi şi ieşi scrâşnind din parcare, îndreptându-se spre Galerie, lăsându-le pe fete zăpăcite.

Câteva străzi mai încolo, Terminatorul încetini motocicleta, măturând cu privirea înainte şi înapoi câmpul vizual cu perseverenţa mecanică a unei camere de luat vederi folosită pentru securitate.

Era o chestiune de timp.

Şi Terminatorul avea tot timpul.

Avea înmagazinată energie în bateriile îngropate în şasiul interior care să-l ţină în funcţiune cel puţin o

sută de ani fără oprire. Şi cu procedeele de conservare, timpul putea fi prelungit la nesfârşit. Răbdarea însă nu era o virtute a omului-maşină. Era un avantaj strategic.

Mai devreme sau mai târziu, cyborgul va atinge ţinta.

Trecu huruind peste un pasaj deasupra unui canal de scurgere. Terminatorul prospecta terenul nu numai cu ochii care cuprindeau o mare gamă de frecvenţe vizibile dar şi cu urechile, din care una înregistra toată gama de sunete externe în timp ce cealaltă filtra în mod automat toate zgomotele traficului până ce îngusta gama la un singur semnal auditiv: cel al unei Honda 1990 de 125 cm^3. Comanda pentru ascultarea şi căutarea acestui vehicol numit era înscrisă în memorie la priorităţi, la rubrica ţintă.

Mai devreme sau mai târziu.

În ultimile trei ore îl reperase de două ori. O motocicletă condusă de o adolescentă, cealaltă de un bărbat de vârstă medie, dar niciunul nu se potrivea descrierii.

Apoi i se întâmplă iar.

Deodată, Terminatorul îşi roti capul. Auzise iar semnalul. Privirile se îndreptară ca din puşcă ţintind repede sursa sunetului.

Doi puştani pe o motocicletă de 125 cm^3.

Servomecanismul din spatele ochilor falşi se roti, mărind imaginea de 15 ori, apoi se fixă pe faţa motociclistului. Modelul de identificare apăru alături de imaginea estompată a lui John Connor.

Terminatorul îşi întoarse marele Harley, luând-o pe o stradă care mergea paralel cu canalul. Ţinta gonea

spre canionul de beton. Terminatorul trebui să accelereze pentru a-l vedea. Un ochi era îndreptat direct înainte, fixat pe ţintă, căutând referinţe pentru pasager şi negăsind nimic (nu avea nicio dată în memorie, poate dintr-o neglijenţă) şi făcea studii instantanee cinetice de traiectorii, trăgând concluzia că ţinta era prea departe şi se mişca prea repede pentru a încerca ceva.

Ar trebui să i-o ia înainte.

Terminatorul se ghemui şi mări viteza. Roţile erau la câţiva milimetri de marginile cărării cu pietriş care mergea paralel cu canalul.

Apoi ajunse într-o altă stradă şi trebui să încetinească, repoziţionându-şi ochiul celălalt pentru situaţii neprevăzute şi, folosindu-şi simţul ieşit din comun şi greutatea, reuşi să se ferească de o remorcă ce venea din sens opus în ultimul moment. Când Terminatorul încercă să restabilească contactul vizual cu ţinta, aceasta dispăruse.

Măsură cu privirea canalul, dar rezultatul fu zero.

Dar mai auzea sunetul ascuţit al motocicletei. Într-o clipă trecu în revistă suprafaţa de dedesut până la prada în mişcare.

Motocicleta urcase o rampă ce ieşea din canal în stradă câţiva zeci de metri mai departe şi intra în parcarea Galeriei, un centru comercial întins pe patru etaje.

Terminatorul se aplecă, depăşind câteva maşini care mergeau mai încet şi se apropie.

ATACUL

Galeria Reseda
Ora 5.06P.M.

John trecea prin Galeria video aglomerată. Era un amalgam de efecte sonore electronice ieftine şi monitoare strălucitoare ce descriau distrugeri în masă în miniatură. Tim se duse către un joc „Invadatorii” unde îşi văzuse doi prieteni, John salută câţiva colegi apoi se postă lângă un adolescent necunoscut care îşi pierdea zadarnic avioanele în „Războiul Deşertului”. John studia posibilităţile de atac.

Era bun la aşa ceva.

Când explodă ultima navă în bucăţele şi apăru SFÂRŞITUL JOCULUI pe ecran, John preluă butoanele şi porni. Trase de manetă şi „pământul” dispăru rapid. Fruntea i se încruntă şi întreaga fiinţa i se concentră pe ecran. Prima explozie îl luă prin surprindere, dar reacţionă instantaneu, evitând-o printr-o coborâre spectaculoasă. Apoi alta. John lansă proiectilele de pe aripă.

Jocul era uşor.

În parcare, motocicleta Harley încetini şi se opri lângă un rând de motociclete oprită lângă ascensoare. Honda lui John stătea mândră alături de suratele ei mari. Ofiţerul Austin se mişcă printre oameni. Locul era înţesat de cumpărătorii de sâmbătă, de toate vârstele. Poliţistul trecea de la o faţă la alta căutând-o pe cea cunoscută. Se apropie de câţiva puşti lângă o pizzerie

la etajul întâi, apoi le arătă fotografia. Dădură din umeri. Aruncă o privire unui paznic care se uita lung la el. Austin cântări variantele şi peste o clipă se duse spre bărbat şi-i arătă fotografia, cerându-i să-l caute pe băiat.

În secţia de jocuri, John era captivat de bătălia crâncenă, făcând un punctaj mare. Îndemântic, pară atacurile dezlănţuite de adversar... trei, patru, câte cinci rachete deodată. John butona cât putea de repede, dar era prea mult. Lumea erupse brusc într-un nor ca o ciupercă.

Joc terminat.

Şi apăru scorul. Avea un procentaj total bun, dar pierduse războiul. Plictisit, părăsi jocul, căutând altul.

Afară trecea ofiţerul Austin. Ochii lui urmăreau pe fereastră locul unde stătuse John.

Poliţistul se mişcă mai departe.

John se opri la un simulator de nave. Îşi verifică buzunarele să vadă dacă are jetoane. Mai avea destule. Intră înăuntru.

Terminatorul se plimba fiind foarte vizibil. Se mişca metodic, ştiind că Ţinta era aproape.

Făcuse un tur al tuturor raioanelor de la toate etajele. Nici urmă de John Connor. Se apucă să reia traseul, uitându-se la raioane: Hot dogs, raion de pantofi, cadouri, pizzerie, mâncare mexicană, librărie, jocuri video, restaurant pescăresc.

Austin se întoarse la jocuri. O duzină de puşti se postaseră la intrare, fiecare încercând zadarnic să-i impresioneze pe ceilalţi. Alţii intrau şi ieşeau tot

timpul. Austin se hotărî să facă un tur amănunţit al raionului.

Intră în vârtejul gălăgios de tineri.

În partea cealaltă a sălii, John dărâma avioane. Tim se aşezase lângă el, bătându-l pe umăr, încercând să pară calm dar nereuşind în întregime. În voce i se simţea panica.

— Te caută un poliţist, tâmpitule.

— O.K., zise John, dându-l la o parte.

— Pe bune omule, uite-l.

John ştia că era o minciună, dar, se uită în jur oricum. Un poliţist înalt, suplu, arăta o fotografie unui grup de puşti din apropiere. Se holbau la ea, încruntaţi. Unul arătă spre ei.

Adrenalina îl invadă şi se ascunse chiar când se uita poliţistul. John ieşi pe partea opusă şi se îndreptă spre ieşire instinctiv.

O lecţie timpurie dată de maică-sa îl învăţase că poliţiştii înseamnă veşti proaste.

Austin se apropie prinse cu coada ochiului mişcarea lui John, şi se luă după el.

John privi peste umăr şi văzu temerile lui cele mai rele adeverindu-se când poliţistul începu să împingă mulţimea. Băiatul iuţi pasul dispărând după un puşti gras.

Poliţistul se apropie şi trânti pe grăsan la podea, în jurul lui lumea protesta, în timp ce începea să alerge după John.

John nu mai avea nevoie de alte imbolduri. O luă la goană.

Poliţistul la fel.

Puştii se împrăştiaseră în timp ce Austin trecea printre ei. John alergă prin birourile din spate şi apoi ieşi printr-o uşă de incendiu în coridorul de serviciu. Tunelul lung, neluminat se întindea până la parcare şi ieşire. Dacă ar fi reuşit, numai. Cu inima bătându-i năvalnic, John se îndrepta spre ieşire.

Era la mijloc, când Terminatorul apăru.

Într-o secundă, John recunoscu faţa. O văzuse de multe ori în nişte tăieturi din ziare pe care i le dăduse maică-sa. Era tipul ăla. Nebunul care trăsese la staţia de poliţie. Cel pe care maică-sa îl credea Terminator. Acum stătea aici, la vedere. John încerca disperat să oprească înainte să se izbească de străin.

Ţinta fusese atinsă.

Oţelul rece negru al armei apăru la iveală când cutia se răsturnă, lăsând trandafirii să se împrăştie pe podea. Încălţămintea Terminatorului strivi florile pe când înainta, ridicând ţeavă armei.

John era înţepenit de teroare, era prins în galeria strâmtă a culoarului, ca o versiune vie a unei ţinte de pe jocul video. O clipă timpul păru că se pietrificase, şi în această stare de transă, băiatul realiză că nebunul o să încerce să-l ucidă.

Terminatorul, fără nicio expresie, băgă încărcătorul, mişcându-se încet şi cu agilitate, de parcă ar fi făcut lucrul acesta de un milion de ori. Sunetul reverberant se auzi asurzitor în coridor.

Timpul începu să curgă iar năvalnic în momentul în care John se întoarse şi începu să alerge în celălalt sens.

Dar poliţistul alerga spre el repede, cu paşi siguri, îndreptându-şi pistolul Beretta spre el. John se uită înapoi spre străin. Gaura neagră a armei se afla la nivelul capului său. John nu se simţise aşa de jalnic niciodată în viaţa lui. Scenele groaznice de violenţă care îi bântuiseră nopţile ani întregi deveneau acum reale, având-l pe el ca protagonist.

Şi John nu putea face nimic.

Apoi se întâmplă ceva nebunesc…

Omul cu puşca îi spuse deodată:

— La pământ, cu o voce blândă, calmă.

Lui John îi plăcu sunetul atât de mult încât îl ascultă instinctiv, trântindu-se pe duşumea.

Arma se descarcă peste capul lui aproape asurzindu-l.

John se uită înapoi şi îl văzu pe celălalt poliţist primind încărcătura drept în piept în timp ce trase cu pistolul. Glonţul ricoşă fără să facă nimic în tavan, înainte să poată trage iar, străinul îl mai ochi o dată.

Şi apoi încă o dată.

Avansând cu un pas ori de câte ori trăgea, îşi goli încărcătura în poliţist, îndreptându-se către fundul coridorului şi şocul fiecărei lovituri făcea să-i zvâncnească trupul. John nu văzu niciun strop de sânge, ci doar bucăţele de crom sărind din capul poliţistului la fiecare lovitură. Sunetele fiecărei explozii erau repetate de ecou, născând o detunătură neîntreruptă.

Apoi urmă doar tăcerea.

John se ridică, cu ochii mari, cu răsuflarea oprită, uitându-se doar la omul mort de la celălalt capăt al coridorului. Poliţistul era întins pe spate, nemişcat.

John se încruntă, gândindu-se că iar avea coşmaruri. Ofiţerul se ridică în picioare de parcă căzuse se împiedicase şi nu pentru că fusese împuşcat. John nu mai înţelegea nimic. Dar Terminatorul înţelegea. Îl apucă zdravăn pe John de haină şi îl strânse la piept apoi se întoarse brusc cu spatele când poliţistul deschise focul cu Beretta. Trăgea cu precizie atât de repede de parcă avea o armă automată. Gloanţele de 9 mm intrau în spatele Terminatorului, făcându-i găuri însângerate în haina de motociclist.

Un bărbat buimăcit ieşi dintr-o toaletă şi păşi chiar pe linia de tragere. Fu nimerit din plin de focurile încrucişate. Apoi Beretta trase în gol. John privi în jos, tremurând şi îşi dădu seama uşurat că nu era lovit. Corpul nebunului preluase toate focurile. Dar nici el nu părea să simtă vreo durere. John se holbă la rănile sângerânde, în timp ce bărbatul îl apucă cu o mână şi îl băgă într-o dependinţă cu instalaţii electrice. Lasă jos puşca goală şi porni către ofiţer.

Poliţistul lăsă să îi cadă încărcătorul gol care zăngăni pe podea. Rapid, dar calm, vârî un altul, şi cu o mişcare agilă trase încărcătorul.

Terminatorul mai avea de făcut douăzeci de paşi. Nu îşi întrerupse drumul. Poliţistul deschise focul. Gloanţele muşcau din pieptul cyborgului, făcând să ţâşnească gheizere în miniatură de sânge şi ţesut. Şi Terminatorul nici nu clipea. Încă zece paşi. Poc, poc, poc, poc, poc!

Nici poliţistul, nici Terminatorul nu arătaseră nici cea mai mică schimbare a expresiei când detunătura îi făcu bucăţele haina Terminatorului. Pistolul se des-

cărcă iar. Terminatorul se opri la doi paşi în faţa poliţistului. Se cântăriră din priviri preţ de o clipă. Cyborgul îl domina pe inamicul lui subţire, îmbrăcat în uniformă. Părea că cel dintâi ar fi putut să îl frângă ca pe un băţ de chibrit pe celălalt.

Terminatorul făcu mai multe analize şi ştiu într-o clipă pe cine avea în faţă. Dar avea puţine informaţii detaliate în afara nomenclaturii şi a capacităţilor operaţionale şi a punctelor slabe. Programarea pentru această informaţie fusese făcută în grabă de un om care se putea baza doar pe memorie. Cyborgul începu să treacă în revistă probabilităţile tactice, cam o duzină pe secundă şi niciuna nu era pozitivă.

Cyborgul ajunse repede la concluzia că era mai bine să fie în ofensivă. Întinse un braţ, apucându-l pe poliţist cu mâinile lui masive, dar Austin se dădu înapoi, dându-i o lovitură surprinzătoare, puternică.

John se uita prin uşă cum cei doi combatanţi se loveau de pereţii coridorului. Tencuiala subţire cădea jos. Bărbatul mai mic îl ridică pe Terminator în aer de parcă era o jucărie şi îl aruncă prin perete şi apoi se aruncă şi el în gaura făcută de izbitură.

John stătea pe jos, paralizat din cauza şocului. Mintea lui nu avea un punct de referinţă pentru ceea ce se întâmplase acum. Apoi o doză de adrenalină îl făcu să sară în picioare, aducându-i aminte să fugă.

Picioarele îi erau parcă din cauciuc şi aproape se prăbuşi, dar izbiturile înfundate ale celor doi bărbaţi încleştaţi lângă perete îl făcură să îşi revină. John prinse viteză, alergând pe hol, împinse uşa şi pătrunse în parcare.

Paznicul înarmat se afla la etajul întâi al magazinului, încă încercând să detecteze în mulţime pe cineva care să arate ca suspectul arătat de poliţist, când auzi un zgomot asurzitor deasupra lui. Venea de la etajul trei. Un şuvoi de sticlă spartă se porni în jos. Oamenii ţipau. Paznicul se dădu înapoi, în timp ce cioburile acoperiră un vas mare decorativ, rupând planta din el şi îşi căută revolverul 38, încurcându-se în curea. Când se uită iar în sus, un bărbat ieşea prin balustrada de metal şi sticlă de la etajul al treilea zburând dizgraţios, de parcă era o păpuşă de cârpă.

Ofiţerul Austin apăru lângă balustradă, dând la o parte un manechin care i se prinsese de picior şi se uită în jos. Paznicul îşi coborî arma, nesigur, văzându-l pe poliţist că se întoarce brusc şi iese din raza vizuală.

Clienţii buimăciţi se grăbiră să creeze o trecere pentru poliţistul încruntat în timp ce acesta se îndrepta înapoi prin vitrina spartă a raionului de confecţii, într-o cursă accelerată după pradă. Calcula matematic traiectoriile posibile de scăpare ale ţintei, ceea ce pentru o minte omenească ar fi apărut ca un şir de coduri digitale fără înţeles. Pentru că, bineînţeles, „Austin” era foarte departe de a fi fiinţă omenească.

În şase secunde, ajunsese înapoi pe coridorul de serviciu şi alerga ca o locomotivă pe o pantă abruptă, în timp ce alerga, încărca Beretta, aproape ca şi cum ar fi fost lipsit de importanţă.

La primul etaj, Terminatorul stătea perfect nemişcat printre cioburile de sticlă. Un bărbat care-şi fotografiase iubita lângă unul din vasele decorative, se întoarse şi păşi prudent înainte, cu gura căscată şi

fotografie rapid corpul. Atunci ochii închişi ai mortului se deschiseră brusc.

Omul clipi şi se dădu înapoi în timp ce Terminatorul se ridică şi privi în jur. Senzorii lui interni indicau că avusese o discontinuitate de conştiinţă de aproximativ patru secunde, creată de şocul masiv primit de întregul sistem.

Dar imediat toate sistemele erau înapoi în funcţiune. Toate servo sistemele aveau parametri de funcţionare. Se ridică încet în picioare. Aparatul de fotografiat al omului uluit ţăcănea în continuare, făcând poză după poză, propietarul ţinea degetul, fără să-şi dea seama, pe buton, în timp ce ochii urmăreau trupul imens care trecea prin mulţimea dezorientată. Terminatorul alergă spre ascensor.

Temându-se de întârzierea obişnuită a ascensoarelor, John alergase pe scări până la nivelul garajului unde îi era parcată motocicleta. Tot timpul mintea îi funcţionase sub imperiul senzaţiei de ireal. De ce încercase să-l omoare poliţistul? Cine dracu era celălalt tip? Şi ceea ce era cel mai important, de ce naiba nu era niciunul mort? În timp ce John alerga către Honda, cu sufletul la gură, i se aprinse scânteia unui gând. Despre oameni care nu mor uşor. Ceva îi spusese maică-sa. Dar nu, era prea nebunesc.

Oare?

John apăsă pe pedală frenetic. Nimic. Motorul refuza să pornească. Mâinile în tremurau aşa de tare încât nu putea să nimerească şocul. Sunetul unor paşi grăbiţi îl făcură să îşi ridice privirea şi…

Poliţistul alerga spre el.

John îşi simţi corpul epuizat şi un calm straniu îl cuprinse. Dacă nu putea să pornească, o să moară, încercă iar, dorindu-şi ca degetele să nu îi mai tremure atât de tare. De data asta, când apăsă pe pedală, motorul prinse viaţă. Ceea ce era numai bine pentru că poliţistul aproape că ajunsese.

John demară pe aleea principală a parcării. Apoi îl văzu pe bărbat venind după el în oglinda retrovizoare, picioarele mişcându-i-se într-un ritm imposibil. Motocicleta ţâşni ca din puşcă cu patruzeci de mile pe oră, ceea ce era nebunesc pentru spaţiul strâmt în care trebuia să se mişte.

Dar incredibil ofiţerul recupera! John se lasă mult pe o parte şi coti după o maşina parcată, apoi ţâşni pe rampa de ieşire, zburând direct în stradă în traficul aglomerat.

John trebui să se aplece mult pentru a evita un bloc metalic ce îi apăruse pe banda pe care mergea. Uriaşul camion cu remorcă frână, dar roţile masive se îndreptau spre băiat şi spre motocicletă, blocându-se în ultimul moment şi intrând în derapaj.

Şoferul înjură şi claxonă. Puşti tâmpit, mormăi el în timp ce privea motocicleta care şerpuia nebuneşte printre maşinile din faţă care aveau o viteză mai mică. Ar trebui să se izbească cu capul de pavaj o dată sau de două ori ca să înveţe cum să se poarte pe şosea. Dar lucruri şi mai anapoda urmau să se întâmple. Se auzi un zgomot puternic din cauza unei izbituri în uşa şoferului. Se uită şi văzu un poliţist agăţat de fereastra deschisă. Deodată trase de uşă şi cu o mişcare puternică, îl apucă pe şoferul uimit de gât şi îl trase din

camionul care încă mai mergea aruncându-l pe stradă, de parcă ar fi fost un pahar de hârtie. Şi capul şoferului se izbi de pavaj de câteva ori, în timp ce se rostogolea pe banda cealaltă. Frânele scrâşneau şi maşinile îl ocoleau. Se ridică în capul oaselor, ameţit şi îl privi pe poliţist care sări înăuntru şi acceleră fără să piardă o clipă.

Vreun caz urgent al poliţiei, se gândi şoferul în timp ce îşi duse mâna la capul care îi zvâcnea. În timp ce încerca să iasă de pe şosea, lumea ieşea din maşini să îl ajute. Se uită la cineva care venea alergând spre el.

— Nu-i nimic, spuse şoferul, sperând că este aşa. Apoi spectatorii se risipiră şi şoferul văzu un bărbat pe o motocicletă uriaşă care gonea spre el. Nu încetinea. De fapt, chiar accelera. Şoferul se forţă să se ridice în picioare, dar nu prea îl ascultau. Practic motocicleta venea peste el, bărbatul conducea groaznic de repede în traficul care acum aproape se oprise, balansându-se nebuneşte în direcţia camionului furat.

John văzuse în oglindă şoferul azvârlit pe şosea de poliţistul nebun. Se lăsă pe o parte să treacă de un jeep şi se uită iar în urmă.

Poliţistul era acum la volanul camionului uriaş şi câştiga teren mişcându-se pe şosea ca un dinozaur beat, izbind o maşină şi scoţând-o de pe şosea pe trotuar într-un copăcel, făcând-o pe alta să se rotească şi să stea în calea celorlalte maşini. Poliţistul accelera din ce în ce mai mult.

John nu trebui să se uite înapoi ca să ştie că poliţistul îl urma. Putea să audă scrâşnetul frânelor şi

scrâşnetul metalului pe metal. Dar exista o scăpare. Un loc unde coşmarul nu-l putea urmări, mai ales camionul acela. Drumul personal al lui John. Scoase din viteză şi se aruncă cu motocicleta în jos, pe rampa de serviciu care ieşea spre canalul de scurgere, mai rapid decât o făcuse vreodată. Simţea că roţile de sub el nu mai aderau şi atunci lăsă un picior pentru a împiedica căderea. Apoi se aplecă peste ghidon şi se lăsă dus.

Micuţa Honda zvâcni de pe rampă în jos pe fundul umed al canalului şi intră într-unul mai strâmt, cu pereţii verticali. Acum nu-l mai putea vedea nimeni de pe drum. Şi era calea directă spre casă. Dacă poliţistul nu-i luase numărul, poate ajungea liber acasă.

Ţinându-şi răsuflarea, John încetini şi îndrăzni să privească înapoi.

Nici urmă de urmăritor.

Doar dacă…

Nu, nu, se gândi John în timp ce privea soarele blocat de o umbră mare. Camionul, înalt cât era, numai crom, cu motorul Diesel care zumzăia, dărâmând balustrada, aruncând cărămizi în toate părţile ateriză chiar în centrul canalului.

Un moment păru că îşi va lua zborul, dar apoi gravitaţia îşi spuse cuvântul şi camionul coborî într-un nor de dărâmături. Coborî întâi cu botul, şi se zdruncină încă având vreo cincizeci de mile viteză. Apoi, o clipă, roţile se blocară şi intră în zidul de beton cu un scrâşnet îngrozitor de metal. Dar ricoşă, mergând ca un dinozaur împuşcat în pântec şi continuă să înainteze, câştigând viteză.

După John.

Băiatul acceleră, folosind la maximum motorul de125. Camionul ţinea aproape, mergând prin canal ca un tren într-un tunel. Roţile lui uriaşe împroşcau valuri mari de noroi negru în lumina apusului.

Părea un soi de demon, înfometat să-i înghită sufletul. John se înfioră privind în oglindă canalul din spate şi camionul care se apropia. I se părea că ar fi putut să se întoarcă şi să atingă cu mâna bara camionului. Dar nu putea să accelereze mai mult. Indicatorul de benzină se apropia de roşu. Motocicleta mergea cu şaizeci şi patru de mile pe oră, trecând prin bălţi de apă şi prin grămezi de gunoi.

Şi totuşi camionul se apropia.

John era prea ocupat să păstreze distanţa faţă de camion pentru a mai observa ceva, dar deasupra lor, pe drumul paralel cu canalul, un Harley mergea puţin în urmă lor.

Era Terminatorul care încerca să-i depăşească.

Cyborgul îl văzu pe John şi camionul iadului, închizând drumul. Terminatorul trase arma din interiorul hainei de piele. Ţinti cu o mână şi trase.

Glonţul intră în ţeava de eşapament de pe partea şoferului. Poliţistul nu se întoarse, cu ochii aţintiţi numai asupra ţintei mici din faţa lui, din canal.

John trecu printr-o baltă de apă şi încetini un moment, pierzând viteză. Bara masivă din faţa camionului atinse apăratoarea din spate a motocicletei. Roata din spate aproape se rupse. Motorul Diesel al camio- nului îi mugea în urechi şi bara începu iar să apese pe roata din spate.

Terminatorul ţinti iar, dar denivelările şi noroiul provocară o deviere de jumătate de milimetru, care fu suficientă pentru a abate focul atât de departe de ţintă încât izbi zidul de beton de lângă camion.Cyborgul îşi dădu seama că nu putea să-şi îndeplinească misiunea în astfel de condiţii.

Aşa că schimbă condiţiile.

Terminatorul întoarse brusc motocicleta într-o parte, părăsind drumul, dând peste o ridicătură de pământ în faţă. Motocicleta făcu un salt în aer, zburând peste gardul care mărginea canalul. Marele Harley era cel mai puţin aerodinamic vehicol posibil, dar cyborgul executa mişcări rapide ale poziţiei sale conform vectorilor de gravitaţie pentru a forţa motocicleta să stea dreaptă, în timp ce naviga prin spaţiu, plonjând la patru metri şi jumătate în canal. Se izbi tare când ajunse jos şi o ploaie de scântei ţâşni de sub corpul motocicletei. Numai reflexele ultra rapide ale unei maşinării ar fi putut să o împiedice să derapeze. Terminatorul luptă să păstreze controlul.

Şi câştigă.

Cyborgul acceleră puternic şi motocicleta mătăhăloasă ţâşni între camion şi perete, la câţiva centimetri de amândouă, apoi trecu printre ele şi se năpusti în spatele Hondei lui John.

John privi în spate şi văzu că Harley-ul îl ajunge din urmă. O mână puternică se întinse şi-l înşfăcă de pe motocicletă. Timp de o secundă, se balansă prins de braţul enorm. Pavajul aluneca dedesubt, Honda era încă în mişcare, camionul se apropia…

Terminatorul îl trase pe John pe motocicletă, în faţa lui. Honda, eliberată se răsturnă, făcută praf într-o clipă de roţile camionului.

Motorul motocicletei fu ambalat la maximum şi ţâşni ca din puşcă, ajungând la optzeci de mile în trei secunde. Camionul rămânea în urmă, incapabil să păstreze viteza.

În faţă se ivi un pod şi un pilastru de susţinere ce secţiona canalul în două. Harley-ul ţâşni într-un tunel scurt.

Ofiţerul Austin calculă repede că nu era spaţiu pentru un camion. Şi nici masa şi viteza nu i-ar fi permis să oprească la timp. Totuşi se putea face câte ceva. Cauciucurile se blocară şi alunecară pe asfaltul noroios şi se opri în pilonul de beton având o viteză de peste o sută la oră.

Betonul şi oţelul se întâlniră şi din îmbrăţişarea lor pasionată pământul bubui împrăştiind resturi.Cabina camionului se urcă pe pilon încă puţin înainte ca greutatea camionului să o zdobrească de parcă era o cutie de carton. Benzina ţâşni din rezervorul găurit.Un cablu de la baterie scăpă în balta de benzină şi...

Harley-ul ţâşni din tunel şi în urma lui o pară de foc ţâşni în momentul în care rezervorul de benzină lateral explodă.

Terminatorul patină şi apoi opri motocicleta. John se uită în jur să vadă distrugerea. În tunel era un furnal. Şi totuşi ceva se mişca. Şi venea înspre ei.

Străinul băgă mâna în haină şi se apucă să scoată puşca. Apoi ezită.

O roată aprinsă se rostogoli din tunel şi se opri comic în noroi. John văzu flăcările lacome înghiţind camionul şi scoţând fum. Nu exista nicio posibilitate ca să mai scape ceva din iadul acela.

Terminatorul ambală motorul şi ţâşni în canal, dispărând după o curbă.

Flăcările ţâşneau din tunel de parcă erau o fiinţă vie care vroia să-i ajungă. Apoi, chiar se transformară în ceva „viu” şi o siluetă apăru printre ele.

Doar un contur. Mergând încet… calm.

Silueta umanoidă ieşi din tunel, cu suprafeţele ei lucioase, parcă de crom, reflectând incendiul din spatele lui. Arăta de parcă mercur lichid ar fi fost turnat într-o formă umană. Nu i se îndoiau articulaţiile, ci formau unghiuri. Nu era un servomecanism ca acela pe care îl avea Terminatorul, cu un sistem complex de cabluri şi comenzi hidraulice. Faţa îi era simplă, neformată, lipsită de trăsături.

Netulburat de căldura de 1000 de grade, ieşi din tunel. Cu fiecare pas începeau să reapară detaliile.Mai întâi formele şi liniile hainelor apărură din suprafaţa de crom lichid apoi detalii mai fine… nasturi, insignă, trăsăturile faciale, urechile… Dar încă mai era în întregime din metal. Mercur. Omul de mercur.

Cu ultimul pas, culoarea îi reveni în întregime. Era iar ofiţerul Austin. Faţă frumoasă, tânără, ochii reci. Ochii aceia se opriră asupra canalului din faţă. Acolo unde dispăruse ţinta.

Nu avea un creier format din circuite pentru a gândi cu el. Era ceva bazat pe un nivel complex, nou,

de inteligenţă artificială. Creierul molecular acţiona ca şi restul. Ca un lichid. Şi acum clocotea de posibilităţi.

Şi toate purtătoare de moarte.

Sunetul sirenelor care se apropiau îi ajunge la senzorii auditivi care s-ar fi putut forma oriunde pe corp (întrucât fiecare moleculă avea organele necesare), dar care acum luaseră forma urechilor. Ieşi din canal în umbra fumului sufocant, în momentul în care soseau maşinile patrulelor. Poliţiştii ieşiră din maşini şi împingeau la o parte mulţimea de privitori uimiţi, lăsând liberă o trecere pentru prima maşină de pompieri care se îndrepta spre locul incendiului. Unul dintre poliţiştii care ţinea la distanţă mulţimea avea o faţă frumoasă şi ochii reci. Totdeauna există poliţişti la dezastre şi scene de violenţă. Expresia protectoare a omului de mercur era, bineînţeles, perfectă. Perfectă pentru că era aici pentru a proteja şi a servi.

Pentru a proteja şi a servi pe Skynet.

În timp ce o maşină de pompieri sosi scrâşnind şi pompierii săreau afară trăgând după ei furtunuri, „Ofiţerul Austin” trecu neobservat printre ceilalţi poliţişti şi se urcă într-una din maşini. Nimeni nu-i dădu atenţie. Porni maşina şi plecă să-şi îndeplinească misiunea.

REVELAŢIE

Studio City. California

Terminatorul, pe motocicleta Harley, cu John în faţa lui, gonea pe strada din suburbie, goală şi o luă pe unul dintre circuitele pe care le afişase mai înainte. John încă mai tremura de pe urma experienţei prin care tocmai trecuse. În acel moment era un adolescent adevărat. Dar era şi ceva mai mult decât atât. El era John Connor.

Cu structura lui genetică şi modul lui special de gândire începu, în sfârşit, să încadreze undeva coşmarul, aşa cum niciun alt copil nu ar fi putut face-o. Asta nu înseamnă că îi era uşor. Pentru că trebuia să accepte ceva atât de nebunesc încât i se zbârlea pielea. Dar John respecta faptele. Şi acum se afla în faţa unui asemenea fapt. Cât se poate de solid.

John îşi întoarse capul să se uite la persoana (obiectul) cu care mergea şi spuse.

— Hai, s-a terminat. Opreşte motocicleta!

Terminatorul se supuse imediat întorcând motocicleta. O luară pe o alee din apropiere şi se opriră. John se lăsă să alunece de pe rezervorul de benzină, cu picioarele încă nesigure. Terminatorul privea impasibil. John îl inspecta. Avea găuri de gloanţe însângerate în tot spatele.

Nebunie curată. Dar aşa trebuia să fie.

— Hai, nu mi-o lua în nume de rău dar eşti Terminator, nu-i aşa?

„Bărbatul” răspunse cu un ton neutru, egal.

— Da. Cyberdyne Sistems, Model 101. Seria 800.

— Imposibil, lasă să-i scape John, dar era deja convins. Totuşi, John atinse pielea Terminatorului. Era caldă, dar parcă altfel... Apoi sângele de pe haină. Părea foarte real. Şi avu o revelaţie când îşi dădu seama de adevăr.

— Sfinte Doamne... eşti chiar adevărat! Vreau să zic... păi... eşti maşină pe dedesubt, dar pe deasupra eşti viu, nu?

Cyborgul răspunse de parcă citea de pe un manual tehnic.

— Sunt un organism cibernetic. Ţesuturi vii peste un endoschelet de metal.

— Grozav! Înţeleg. O.K... Nu eşti aici să mă omori. Am ajuns singur la concluzia asta. Deci care-i treaba?

— Nu. Misiunea mea este să te protejez.

— Da? E nebunie curată. Dar John era un paranoic cu experienţă. Aşa că îl întrebă.

— Cine te-a trimis?

Dacă răspundea şi la asta bine, trebuia să se dea bătut.

— Tu m-ai trimis. Peste treizeci şi cinci de ani m-ai reprogramat să-ţi fiu protector aici, în timpul ăsta.

John se dădu bătut. Asta-i prea mult.

Terminatorul privi în jur şi se hotărî că stătuseră prea mult într-un singur loc. Sugeră să pornească iar. John era prea copleşit ca să mai facă ceva aşa că se supuse.

Peste câteva minute, mergeau iar pe străzi lăturalnice, amestecându-se în traficul serii. În întunericul

care se lăsa rănile Terminatorului nu se mai vedeau prea bine. John privea înainte şi înapoi.

— Ce-i cu tipul celălalt? Şi el e Terminator ca tine, nu-i aşa?

— Nu ca mine. Este un T-1000. Prototipul avansat. Un polialiaj mimetic.

— Ce înseamnă asta?

— Metal lichid.

— Grozav, zise John.

— Şi tu eşti ţinta lui. T-1000 nu se va opri până ce nu-şi îndeplineşte misiunea.

Asta suna grozav. Şi cunoscut. Dar John nu putea încă să se lase în voia gândurilor. O cotiră pe Bulevardul Ventura şi traficul se aglomerase cu cei ce mergeau să ia masa la restaurantele din zonă.

— Unde mergem?

— Trebuie să părăsim imediat oraşul. Şi să evităm autorităţile.

— Putem să ne oprim pe acasă?

— Nu. T-1000 o să încerce să te găsească, cu siguranţă acolo.

— Eşti sigur?

Terminatorul îl privi pe băiat prin ochelarii de soare fără să i se vadă nicio expresie şi spuse.

— Absolut.

John îşi aminti ceva cu un şoc şi strigă.

— Trebuie să ajungem la un telefon public.

Terminatorul zări unul în departare şi acceleră să ajungă acolo. John sări jos şi alergă spre cabina ponosită. Se căută repede prin buzunare după mărunţiş, scoţând un teanc de bacnote, dar nicio monedă.

— Pe dracu!

Se întoarse spre Terminator.

— Ascultă, Todd şi Janelle sunt cum sunt, dar trebuie să-i previn. Ai o monedă?

Terminatorul descălecă şi se îndreptă spre cabină unde cu un pumn făcu să scoată capacul cutiei cu monezi. Un pumn de monezi căzură afară. Terminatorul luă una şi i-o dădu lui John.

— Mulţumesc, spuse John şi începu să facă numărul.

La şapte mile depărtare, Janelle Voight ridică receptorul din bucătărie şi-l sprijini de umăr în timp ce continua să taie legume cu un cuţit mare.

— Alo! spuse ea dulce.

— Janelle? Eu sunt, se auzi din receptor. În curtea din spate câinele ciobănesc german înnebunise lătrând tare la ceva.

— John. Unde eşti, iubitule? Este târziu. Ar trebui să vii acasă, dragul meu. Fac ceva bun de mâncare.

John de-abia mai putea auzi ceva de lătratul câinelui. Dar chiar şi aşa, ceva nu era în regulă. Acoperi receptorul şi îi şopti Terminatorului.

— Ceva nu este în regulă. Nu e niciodată aşa de drăguţă. Todd veni de pe hol în bucătărie, cu ochii înceţoşaţi de somn. Dormise în dormitorul din spate până ce lătratul câinelui îl trezise. Trecu pe lângă Jenelle, ignorând-o ca de obicei şi se duse spre frigider.

— La dracu, nu mai e bere, spuse el, fără să se adreseze cuiva anume. Mai era o jumătate de cutie plină cu lapte. Fără chef luă o înghiţitură şi se îndreptă

spre curtea din spate. Câinele alerga înainte şi înapoi şi nu se oprea aproape nici să respire între lătrături.

— Ce dracu’ are ăsta de latră aşa? Taci javră!

Todd vru să iasă din bucătărie prin spatele ei.

Janelle îşi trecu calmă telefonul în mâna cealaltă şi se întoarse spre el. Braţul i se topi într-un metal lichid şi apoi se întări transformându-se într-o ţepuşă lucioasă. Todd o privea fără să înţeleagă. Tocmai vroia să zâmbească crezând că este o glumă foarte proastă când metalul rece trecu prin cutia de lapte din mâna lui şi prin gât şi se opri în spatele creierului făcând un sunet ascuţit pătrunzător.

În cabină, John acoperi iar telefonul întorcându-se spre Terminator.

— Dar latră câinele nu glumă. Mama spunea că Terminatorii pot fi recunoscuţi de câini. Poate că a şi ajuns. Ce să fac?

Terminatorul luă telefonul din mâna lui John şi ascultă. Janelle spunea.

— John, John, eşti acolo?

Terminatorul răspunse imitându-l perfect pe John.

— Sunt aici. E în regulă. Apoi se întoarse spre John şi îi şopti.

Cum îl cheamă pe câine?

— Max.

Terminatorul dădu din cap şi apoi vorbi.

— Hei, Janelle, ce are Wolfy? îl aud că latră. E bine?

Răspunsul veni înapoi fără ezitare.

— Wolfy e bine, dragule. Unde eşti?

Terminatorul închise fără ceremonie. John se încruntă îngrijorat. Cyborgul îi spuse de parcă dădea buletinul meteorologic.

— Părinţii tăi adoptivi sunt morţi. Hai să mergem.

Terminatorul se duse spre motocicletă. John, şocat, se uită după el.

În bucătăria familiei Voight, Janelle închise telefonul. Expresia feţei îi era neutră, calmă, deşi îl privea pe soţul ei care era prins de dulapul din bucătărie cu ţepuşa ascuţită de la capătul braţului ei de metal. Ochii îi erai sticloşi şi lipsiţi de viaţă. Trase rapid ţepuşa ascuţită şi Todd rămase acolo o clipă înainte să cadă la podea într-o baltă de lapte amestecată cu sânge.

Ţepuşa îşi schimbă lent culoarea şi forma transformându-se iar în mână. Urmă şi restul corpului lui Janelle topindu-se în versiunea Terminator 1000 a ofiţerului Austin. Mai avea ceva de făcut aici. Mai avea puţină nevoie de timp. Şi câinele ar trezi prea multă lume.

T-1000 se apropie de câine care se ferea de el, lătrând de data asta de frică. Poliţistul deschise poarta şi intră înăuntru în ţarcul câinelui. Animalul se băgă într-un colţ, tremurând, neputând înţelege ce era lucrul acela care sta în faţa lui.

Într-o mişcare mult prea rapidă pentru ca ciobănes- cul german să o detecteze, T-1000 se lăsă în jos şi un deget i se transformă într-o lamă ascuţită. Calm, o vâră în gâtul animalului. Poliţistul se ridică, examinând zgarda însângerată a câinelui. Pe ea scria Max. Îşi dădu seama că fusese păcălit şi îi dădu drumul îndreptându-se spre casă.

Parcarea din spatele bezinăriei era pe o stradă liniştită. Motocicleta Harley era parcată departe de lumina galbenă a unui felinar de stradă. Terminatorul se hotărâse că puteau să se oprească pentru câteva minute să îşi pună la punct strategia. Cyborgul stătea lângă motocicletă privindu-l fără expresie pe John care se plimba prin faţa lui. Creierul lui John avea nevoie de timp de gândire.

— Am nevoie aici, de un minut, O.K.? Tu îmi spui că poate să imite orice atinge?

— Orice, cu care vine în contact fizic, fu răspunsul fără expresie.

John meditä la asta, încercând să înţeleagă parametrii duşmanului lor.

— Şi se poate preface în orice... într-un pachet de ţigări?

— Nu. Într-un obiect cu masa egală.

Această nouă informaţie nu-i era de folos. John încă mai era copleşit de întâlnirea cu un Terminator, dar care părea acum de-a dreptul arhaic comparat cu modelul nou, exotic.

— Păi de ce nu s-a transformat într-o bombă sau altceva ca să mă omoare?

Terminatorul vorbea fără emoţie, dar parcă din cuvintele pe care le alegea exista o urmă de gelozie profesională.

— Nu poate să formeze mecanisme complexe. Armele şi explozivele au componente chimice care se pot schimba. Şi el nu merge aşa. Dar poate să formeze mulaje metalice solide.

T-1000 trecu prin holul întunecat, pe lângă baie. Picioarele adevăratei Janelle se vedeau prin uşa întredeschisă. Duşul era deschis. Sângele ei se amesteca cu apă pe podeaua albă.

Poliţistul pătrunse în dormitorul lui John şi începu să caute metodic în întuneric. Nu avea nevoie de lumină. Putea să simtă structura moleculară a lucrurilor prin atingere. Calm şi fără grabă îşi trecea degetul pe suprafaţa lucrurilor din cameră. În timp ce atingea biroul, degetele lui se închiseră instantaneu la culoare, apoi în timp ce treceau peste o grămadă de coli de hârtie, se făcură albe. Degetele imitau structura mole- culară a fiecărui obiect atins. T-1000 se opri mai mult când ajunse la computerul de casă Tandy, permiţând informaţiei de pe discuri să i se scurgă în mână. Nume. Date. Jocuri video. Teme şcolare. Putea să citească direct informaţiile codificate plus-minus, dacă vroia. Dar T-1000 nu găsi nimic folositor. Dar totul fusese înregistrat în memoria lichidă.

Se opri doar când mâna îi trecu peste un afiş cu Public Enemy de pe perete. Dar nu-l interesă afişul. Ci ceea ce era dedesupt. Poliţistul îl sfâşie şi văzu o gaură care fusese făcută în tapet. În ea era o cutie de pantofi veche umplută cu nişte casete audio.

Trecu în revistă etichetele. Erau marcate „Mesaje de la Mama” şi numerotate. Mai era şi un plic cu trei scrisori îndoite şi o duzină de fotografii. Începu să le privească.

Sarah în uniformă kaki cu un lansator de grenade învăţându-l pe John să ţintească.

Sarah cu un grup de militari guatemalezi, lângă o grămadă de muniţii.

John şi Sarah într-o tabără Contras, în munţi.

Erau imagini care nu aveau niciun impact emoţional asupra unui T-1000, întrucât construcţia lui nu era mai aptă să producă sentimente decât cea a unui computer. Dar pentru John şi pentru Sarah Connor, ele erau dovezi emoţionale ale legăturii lor din anii în care se ascundeau, în care fugeau.

La cincisprezece mile, John stătea pe o maşină ruginită, pierdut în gânduri. Terminatorul stătea lângă el în picioare privind strada ca un doberman superatent. Se uită în jos la John în timp ce băiatul continua să vorbească, nesigur dacă vorbele aveau vreo importanţă tactică, dar totuşi ascultând pentru cazul în care ar fi avut.

Au petrecut mult timp în Nicaragua... în locuri ca acelea. Un timp a stat cu un tip nebun, fost Beretă Verde, care se ocupa de arme. Mai erau şi alţi tipi. Spuse restul cu un ton de amărăciune. Ar fi stat cu oricine de la care ar fi putut învăţa ceva. Ca să poată apoi să mă înveţe cum să fiu marele conducător militar. Apoi, a clacat şi... *îmi pare rău, puştiule, dar măta e nebună.*

Nu ai ştiut? A, ai crezut că aşa se poartă toate mamele? Da, ce ştiam eu... De parcă... tot ceea ce fusesem învăţat să cred era un rahat, nu-i aşa?

Apoi John simţi cum îl cuprinde furia pe care de obicei o ţinea acunsă, adânc în sufletului. Am urât-o pentru asta, spuse el încet. Apoi privi în sus spre

„bărbatul” uriaş de lângă el şi mânia i se transformă în ruşine şi John spuse.

— Dar tot ce a spus este adevărat.

Lacrimile aşteptau să fie plânse, dar nu aveau timp. John avu o revelaţie după evenimentele zilei. Şi acum, întreaga lume se întorsese cu susul în jos. Maică-sa nu era nebună. Lumea era nebună. Dovada era lângă el, uitându-se după duşmani. Şi acum, John realiză că nu numai lumea o nedreptăţise pe Sarah Connor, ci şi el o făcuse. Ea avusese dreptate.

Era adevărat.

Nu avea timp să se gândească la asta, să mediteze. Dacă tot ceea ce maică-sa îi spusese era adevărat...

John se ridică în picioare şi dacă un om ar fi stat lângă el, ar fi detectat o nuanţă a tonului cuiva care într-o zi îl va face să fie un conducător al oamenilor:

— Trebuie să plecăm de aici. Trebuie să mergem la mama.

Cyborgul nu ezită.

— Nu. Probabilitatea cea mai mare a lui T-1000 de succes ar fi de a copia acum pe Sarah Connor şi de a aştepta ca tu să o contactezi.

— Grozav. Şi ei ce o să i se întâmple?

Replica Terminatorului fu spusă pe un ton obişnuit.

— De obicei, subiectul care este copiat, moare.

— Moare? Drace! De ce nu mi-ai spus? Trebuie să plecăm.

— Nu. Ea nu este o prioritate a misiunii.

— Ia mai du-te dracului! Pentru mine este prioritate.

John se întoarse şi plecă. Terminatorul se luă după el şi îl apucă de braţ. John se luptă fără succes să scape de strânsoarea puternică a cyborgului.

— Ei, fir-ar să fie! Care e problema? ţipă el furios.

Terminatorul îl trase pe John înapoi la motocicletă.

Băiatul zări doi adolescenţi slăbănogi peste drum şi începu să strige la ei.

— Ajutor! Ajutor! Mă răpeşte! Scăpaţi-mă de ţicnitul ăsta!

Cei doi se uitară unul la altul, apoi zâmbiră.

— Agresor nenorocit! Lasă-l în pace! şi se apucară să traverseze strada, dornici să fie eroi.

John strigă din toată puterea plămânilor.

— Dă-mi drumul!

Spre supriza lui, braţul Terminatorului îi dădu drumul atât de repede încât John căzu în fund. Uimit, băiatul îi privi mâna.

— Oho! De ce ai făcut asta?

— Tu mi-ai spus, răspunse cyborgul liniştit.

John se uită la el cu uimire, în timp ce realiza…

— Trebuie să faci ceea ce spun eu?

— Asta e unul din parametrii misiunii mele.

— Dovedeşte-o, stai într-un picior.

Fără nicio expresie pe faţă, Terminator îşi ridică un picior. John rânji, gândindu-se că este primul din cartier care deţine un… Gândul era aşa de nesăbuit, încât trebuia să-l spună cu voce tare.

— Mişto. Propriul meu Terminator. Asta este nemaipomenit.

Cei doi băieţi se apropiară şi îl priviră pe tipul cel înalt îmbrăcat în haină de piele şi cu ochelari negri,

care stătea acolo calm, cu un picior în aer. Nebun de legat.

Unul se întoarse spre John.

— Hei, puştiule. E în regulă?

John îşi dădu seama că nu mai era nevoie să fie salvat.

— Vezi-ţi de drum!

A dracului recunoştinţă, se gândi băiatul.

— Da? Ia du-te dracului, căcăciosule!

— Căcăciosule? Ai spus căcăciosule? urlă John. Apoi se întoarse spre cyborg şi îi spuse.

— Prinde-l pe tip!

Terminatorul se execută imediat, apucându-l cu o mână de păr. Picioarele tipului băteau aerul.

— Ia zi, cine este căcăcios acum, neputinciosule?

Imediat, lucrurile scăpară de sub control. Prietenul tipului sări în spatele Terminatorului şi încercă să-l răstoarne, dar cyborgul îl aruncă pe capota unei maşini, trăgându-şi pistolul rapid şi ţintindu-l spre fruntea acestuia.

Cu un strigăt, John apucă instinciv arma cyborgului în timp ce acesta apăsa pe trăgaci.

Greutatea lui John fu suficientă pentru a devia ţinta cu câţiva centimetri.

Tipul tremura, asurzit de detunătura ce-i răsunase lângă ureche. Căscă gura atât de şocat încât nu-şi dădea seama că îşi udase pantalonii. John ţipă la Terminator.

— Pune arma jos, acum!

Luând comanda cuvânt cu cuvânt, Terminatorul îşi puse pistolul jos pe caldarâm. John o apucă repede,

apoi se întoarse spre trecătorii împietriţi, care nu puteau să creadă ceea ce se întâmplase.

— Plecaţi, spuse el.

Şi plecară.

În goana mare.

John îl apucă pe Terminator de braţ şi îl duse spre motocicletă. John încă mai ţinea arma, nehotărât să o dea înapoi.

— Isuse!… erai cât pe-aci să-l omori pe tipul ăla!

— Bineînţeles. Eu sunt Terminator.

John privi atent faţa impasibilă. Să ai Terminatorul tău, se dovedea a nu fi chiar aşa de amuzant.

— Ascultă-mă cu atenţie, O.K.? Nu mai eşti Terminator. Ai înţeles? Nu poţi doar să omori lumea.

— De ce?

— Ce înseamnă de ce? Pentru că nu poţi, de-aia.

— De ce?

— Pentru că nu poţi. Ai încredere în mine.

Terminatorul nu înţelegea conceptul. I se dăduse o comandă de programare. Distruge orice lucru sau entitate care ameninţă viaţa lui John Connor. Mai avea o comandă prioritară care nu-i permitea să lase un atac fără răspuns. Şi totuşi avea ordinul să asculte de comenzile lui John Connor. Aşa că încercă să se supună, dar îi era greu să înţeleagă conceptul de încredere. Citi chiar şi definiţia din vocabularul lui intern, dar chiar în această situaţie contextuală, părea un paradox. Maşinile, chiar şi cele cu inteligenţă artificială aproximând complexitatea şi adâncimea fiinţei umane, nu iubeau paradoxurile.

John privea cyborgul uriaş şi deodată realiză greutatea responsabilităţii care îi revenea odată cu puterea.

Obiectul ăsta era braţul lui ajutător şi acum trebuia să aibă grijă ce spunea. Şi totuşi, dacă vroia să se ducă să-şi salveze mama înainte ca altcineva să ajungă la ea, o să aibă nevoie de arma asta. Pe de altă parte, nu avea timp să discute despre asta. Dădu înapoi arma Terminatorului, care o luă.

— Ascultă, vreau să mă duc să-mi iau mama. Îţi ordon să vii cu mine.

John o luă din loc.

Terminator îşi băgă pistolul în centură şi urmă băiatul spre motocicletă. Singura lui variantă era să asculte.

La familia Voight, în dormitorul lui John, T-1000 citea ultima scrisoare de la Sarah. Memoră adresa de pe plic PNT-8L, SECŢIA DE IZOLARE DE STAT PESCADERO şi data, doar cu două săptămâni în urmă şi trase repede concluzia că ţinta principală putea să se ducă acolo.

În câteva clipe era pe şosea, depărtându-se de oraş către ţinta secundară.

PUNCTUL VITAL

Spitalul de stat Pescadero
Ora 10.45 P.M.

Fotografia alb-negru era o imagine de coşmar din trecut; o cameră de luat vederi de supraveghere reţinuse imaginea înceţoşată a unor poliţişti îngheţaţi în lumina de veghe a unui culoar în flăcări. O siluetă îmbrăcată în negru stătea la capătul coridorului.

Avea păr scurt şi ochelari negri. Cu o armă AR-180 într-o mână şi cu pistol în cealaltă, ţinându-le pe amândouă de parcă ar fi fost jucării. O altă fotografie fu aruncată deasupra: acelaşi unghi, un moment mai târziu, arătând aceeaşi persoană stând în camera de supraveghere.

Detectivul Weatherby studia imaginile cu ochi obosiţi. Era un caz nerezolvat, păcătos. O întreagă tură de noapte de poliţişti omorâţi sau răniţi de un singur trăgător. Nu îl găsiseră niciodată. Weatherby îşi pierduse un prieten în noaptea aceea. Dar nu lucra la cazul ăsta pentru motive personale. Vroia doar să prindă un ucigaş de poliţişti. Şi trebuia să se bazeze pe memoria fragilă a acestei biete femei pentru a-l ajuta. Se uită la Sarah Connor şi spuse:

— Au fost făcute de Poliţia Ramgart în 1984. Ai fost şi tu acolo.

Erau în sala de consultaţie de unde fusese scoasă Sarah acum câteva ore. Se uita la teancul de fotografii pe care Weatherby le pusese pe masă în faţa ei. Apoi îl

privi pe detectiv. Nu avea o faţă blândă, dar nici prea crudă. Îşi făcea doar slujba. Partenerul lui, detectivul Monbery, un bărbat modest cu haine boţite şi cu dinţi stricaţi, stătea vis-a vis de ea. Şi lângă ei era doctorul Sillberman, atent, încercând fără succes să-şi ascundă iritarea. Doi infirmieri în uniformă stăteau lângă uşă flancându-l pe Douglas, care nici măcar nu încerca să-şi ascundă iritarea. Sarah se uita apatică la fotografia de deasupra. Arată aşa după ziua care trecuse.

— A omorât şaptesprezece ofiţeri în noaptea aceea, îl recunoşti?

Weatherby mai aruncă o fotografie negru-alb pe masă: prim planul unui Terminator însângerat care se ridică dintr-o grămadă de sticlă spartă, înconjurat de o mulţime uimită. Bineînţeles, avea aceeaşi faţă.

— Asta a fost făcută la centrul comercial din vale. Astăzi.

Sarah nu spuse şi nu făcu nimic. Doar privea fotografia şi respira. Din afară părea ca un caz tipic, de persoană în tratament cu tranchilizante. În interior se străduia să îşi păstreze controlul feţei şi să reziste dorinţei imense de a sări peste masă, de a-l lovi peste faţă pe Sillberman, şi apoi de a trece de Douglas şi de poliţiştii de la uşă, apoi de a alerga pe hol şi de a ieşi prin uşile păzite şi a ajunge în parcare, să dea drumul la maşină şi…

Dar lucrurile nu se puteau întâmpla astfel, aşa că doar rămase acolo, sperând că se va întâmpla altfel, aşa cum încerca să facă acum, în timp ce privea la ceva de lângă fotografii.

Weatherby sparse momentul de tăcere.

— Doamnă Connor, fiul dumneavoastră a dispărut. Părinţii lui vitregi au fost ucişi şi noi ştim că a fost implicat tipul ăsta.

Sarah se uita în sus la el. Cu o expresie goală. Şi nu spuse nimic.

Weatherby se încruntă şi spuse.

— Vorbeşte cu noi.

Ea jucase în câteva piese pe vremea liceului. Profesoara ei de dramă, D-na Kobb, ar fi fost încântată de reprezentaţia ei de aici.

— Nu-ţi pasă?

Evident că nu, după zidul de indiferenţă cu care se înconjurase. Weatherby se uită la Sillberman; apoi la partenerul lui şi dădu din umeri.

— Cred că nu a fost o idee prea bună. Haide, ne pierdem vremea.

Unul dintre poliţiştii în uniformă deschise uşa şi Monbery păşi pe hol. Weatherby şi cei doi în uniformă îl urmără afară, urmaţi de Sillberman. Acel ton dispreţuitor îi reveni iar în voce în timp ce spuse:

— Scuzaţi, domnilor…

Sarah se încovoie sub lumina strălucitoare de deasupra. Ştia că Douglas o privea. Aşa încât îşi mişcă mâna încet ca limba unui ceasornic, ţinând-o pe marginea mesei către grămada de fotografii.

Scoase agrafa de metal care le ţinea împreună şi o ascunse între degete, chiar în momentul în care Douglas o apucă de braţ şi o scoase afară.

În celula ei, Douglas o prinse iar în chingi, apoi se aplecă deasupra ei, studiind-o. Chiar şi aşa degradată cum era, se mai vedeau urmele frumuseţii pe faţa ei.

Zâmbi uşor, apoi se aplecă, lingându-şi buzele. Ea îi simţea răsuflarea fierbinte pe faţă. Se strădui să nu reacţioneze.

Deschise gura şi îşi trecu limba peste faţa ei, aşa cum fac câinii. Ea nici nu clipi. Ochii ei apatici păreau că se uită prin el. Mormăi ceva. Nu prea merita să îţi pierzi timpul cu una ca ea. Chiar dacă era drăguţă. Apoi râse şi plecă. Camera fu închisă şi broasca ţăcăni. Sarah putea auzi zgomotul bastonului de cauciuc ale cărui lovituri se auzeau pe coridor din ce în ce mai slab.

Ochii lui Sarah îşi reveniră brusc. Aruncă agrafa pe piept apoi dibui după ea, transformând-o cu greutate într-o sârmă dreaptă. Se concentră dureros şi o mişcă spre închizătoarea chingilor care îi prindeau mânile de pat. Nu era uşor. Dar Sarah învăţase o grămadă de lucruri în anii în care fusese fugară. Şi ăsta era unul dintre ele. Cum să scapi de cătuşele poliţiei, dar nu se gândise că va trebui să scape din chingile de la azil.

Cu o răsucire finală, chinuitoare, reuşi să deschidă închizătoarea. Termină şi cu mâna cealaltă, uitându-se tot timpul la fereastra celulei, în cazul în care Douglas sau garda de noapte ar fi apărut. Treizeci şi opt de secunde mai târziu, Sarah se ridică şi îşi scoase chingile. Se dădu jos din pat de parcă era altă persoană, aproape sălbatică în mişcări.

La poarta principală, în interiorul cabinei sale curate, garda plictisită privea cum o maşină de poliţie alb cu negru intra cu farurile aprinse. Dădu drumul la baricada automată şi făcu semn din cap în timp ce ofiţerul intră înăuntru cu maşina. Se opri într-un loc de

parcare alături de maşina lui Montbery. T-1000 ieşi afară, trecând în revistă parcarea şi determină instantaneu posibilităţile tactice. Acestea era punctul central al energiilor pe care le căuta. Aici o să-şi găsească împlinirea existenţei sale.

Terminarea misiunii.

Se mişcă spre intrarea principală a spitalului.

Sarah mai era încă în celula ei, încercând să-şi desfacă legăturile cu agrafa. Acum nu mai era în panică. Era calmă, atentă, concentrată asupra încuietorii. Un zgomot repetat de ecou îi distrase atenţia. Se apropia din ce în ce mai tare. Îşi reluă activitatea, mişcându-se mai repede, cu mâna sigură.

Douglas lovea cu bstonul în perete, plimbându-se pe coridorul de-abia luminat. Purta o lanternă cu care lumina ferestruicile celulelor în timp ce trecea, abia încetinindu-şi ritmul. Nu avea niciun motiv să facă o verificare mai atentă. Toţi pacienţii erau prostiţi de tranchilizante, slăbiţi, dezorientaţi, aproape ca nişte vegetale. Chiar şi madama *Caz Greu* era îmblânzită în noaptea asta, se gândea mirat Douglas.

Dădu colţul şi paşii îi răsunau pe hol. Vârful bastonului lovi peretele. Poc, Poc, Poc… Ajunsese la celula optzeci şi doi şi opri gata să luminze interiorul.

Dar ochii îi fură atraşi de ceva de pe partea cealaltă. Uşa de la o magazie era pe jumătate deschisă. Iar erau delăsători cei cu curăţenia.

Douglas oftă şi se duse să o închidă, mişcând absent lanterna în debaraua întunecată. Era ceva ciudat printre găleţile şi lucrurile de curăţat. O cârpă de

şters cu mâner stătea pe jos cu jumătate din coadă lipsă.

Douglas se gândi la asta preţ de o clipă, când auzi că o uşă de deschise în spatele lui şi se întoarse. Celula lui Sarah era deschisă. Înainte ca să realizeze acest lucru complet, cealaltă parte a cozii care lipsea, mânerul cârpei de spălat pe jos îl trozni cu putere peste coama nasului.

Sarah privi cu mare satisfacţie cum cele peste o sută de kilograme ale paznicului dolofan izbiră podeaua făcând un zgomot prelungit. Apoi cu mare îndemânare îl trozni peste cap, făcându-l să iasă de pe linoleum. Pentru Douglas, lumea păru să dispară pentru un timp. Acum şi el căzuse în stare de prostaţie.

Sarah târî corpul moale în celula ei şi îl încuie cu propriile lui chei. Apoi, apucă bastonul greu, de parcă ar fi ştiut să-l manevreze mai bine decât mânerul cârpei de spălat, şi îl lasă pe braţ, în stilul poliţiştilor. Se mişcă pe coridorul întunecat, păşind uşor cu picioarele goale, înarmată şi periculoasă.

Dincolo de uşile de la intrare, era un coridor lung care se termina într-un hol de primire, care era închis şi dincolo de el un birou de primire pentru noapte, care se afla în spatele unei ferestre unde te puteau lăsa să intri printr-o uşă grea laterală. Infirmiera de noapte, o femeie cu înfăţişare comună, numită Gwen, bătea la maşină. Îşi ridică fruntea la auzul paşilor şi văzu un poliţist tânăr care mergea către ea. Dacă-l comparai cu ceilalţi dinlăuntru, ăsta era foarte chipeş, se gândi ea. Îşi afişă zâmbetul ei cel mai grozav. Dar avea puţin efect asupra majorităţii bărbaţilor. T-1000 nu era nici el

foarte interesat. Vorbi cu o voce caldă, plăcută, menită să modeleze rezistenţa subconştientă a ascultătorului faţă de străini.

— Aveţi pe cineva aici Sarah Connor?

— Ai întârziat, nu-i aşa? Ceilalţi au ajuns mai înainte.

Se întoarse să apese pe butonul care deschidea uşa, să îl lase înăuntru, dar îl văzu pe Sillberman şi pe poliţişti că vin din partea cealaltă.

— Îţi vin prietenii, spuse ea, întorcându-se înapoi spre poliţist. Dar nu mai era acolo. Uimită, se duse la capătul biroului şi se aplecă în afară să vadă dacă nu era lângă robinetul de apă. Recepţia era goală.Şi aşa era şi coridorul lung din spate. Se încruntă, amintindu-şi de poveştile verişoarei ei al cărei soţ era poliţist. Poate toţi copoii erau aşa de ciudaţi.

Sillberman ieşi prin uşa acţionată electronic cu Weatherby, Monbery, cei doi poliţişti în uniformă şi un paznic al spitalului. Pe când cel din urmă îşi scoase pistolul Browing de 9 mm dintr-o cutie încuiată din spatele ghişeului de noapte, Sillberman se întoarse spre el.

— Lewis, condu-i pe aceşti domni şi închide pentru noapte.

Lewis dădu din cap a încuviinţare şi spuse:

— Da, domnule.

Sillberman intră înapoi în partea supravegheată a spitalului, în timp ce poliţiştii se duseră pe coridorul cel lung care dădea la uşa de la intrare. Weatherby mormăia.

— A fost productiv.

Montbery adăugă:

— Da, îmi place să-mi pierd toată noaptea.

Lewis închise toate uşile de la intrare după ce ieşiseră, apoi se întoarse încet. Paşii îi răsunau pe podeaua cu dale. Cheile îi zornăiau. Nu se gândea la nimic deosebit, privind leneş modelul alb-negru al dalelor.

Într-un loc, podeaua începu să tremure şi să se mişte ca o masă lichidă, care încă mai păstra modelul în două culori ale dalelor. Se tranformă în tăcere într-o umbră tremurătoare pierdută în întunericul din spatele paznicului.

Infirmiera de noapte, cu spatele aplecat peste maşina de scris, bătea harnică un raport.

Paznicul se opri la maşina de făcut cafea. Îşi turnă o porţie. Apoi se întoarse spre infirmieră.

— Hai, Gwen, nu vrei nişte cafea?

— Ce-ai zice de o bere, glumi ea.

Lewis râse şi luă ceaşca de cafea. Avea nişte desene cu cărţi de joc, fiecare cu un număr diferit. Vreun joc. Se uită în fundul ceştii, dând peste cap lichidul fierbinte, încercând să citească regulile jocului.

— Poate este ziua mea norocoasă.

În spatele lui, masa fluidă atinsese un metru optzeci în înălţime şi începea să se contureze într-o siluetă umană. Îşi pierdu culoarea şi structura dalelor şi căpătă culoarea gri a uniformei gărzilor de spital.

Masa lui T-1000 se întinsese pe câţiva metri pătraţi de podea, cu grosimea de câţiva centimetri. Când Lewis călcase peste ea, structura lui fusese reţinută

într-o clipă. Şi acum se aduna pentru a forma o imagine identică cu a paznicului greu de cap.

Picioarele îi apărură din ultimile bucăţi de podea, care formau pantofii negri lucioşi ai paznicului şi păşiră pe podeaua adevărată.

Paznicul cel adevărat se întoarse la auzul paşilor pentru a se vedea pe sine.

Nu era numai cineva care arăta exact ca el, dar purta şi aceeaşi uniformă, completată de plăcuţa ce-i purta numele.

Fu un moment foarte tulburător în care îi trecură prin minte complicaţiile pe care le înfrunţi atunci când lucrezi într-un spital de nebuni.

Poate că nebunia este molipsitoare.

Chiar înainte de a reuşi să încerce să-şi vină în fire pentru a refuza lucrul acela imposibil care-i stătea în faţă, acesta ridică mâna şi întinse degetul arătător direct spre faţa lui Lewis la câţiva centimetri doar. Şi într-o secundă, degetul se prelungi într-o lamă metalică subţire de oţel care se înfipse ca un stilet, tăind ochii gărzii. Trecu dincolo de globul ocular ca un instrument fin de operaţie şi ieşi în spate, prin cap.

Viaţa se scurse rapid de pe faţa lui Lewis. Se transformă dintr-o fiinţă vie în cadavru, într-o perioadă de 120 de secunde. Lama deget se retrase sâsâind.

În timp ce paznicul se prăbuşea, T-1000 îl apucă cu uşurinţă într-o mână şi îl duse, de parcă purta un costum pe un umeraş, înapoi către punctul de gardă. Rănile erau aşa de mici, încât pe podea nu se scursese nicio picătură de sânge.

Infirmiera îl văzu pe paznic cum trece, purtând ceva ascuns pe după ghişeul la care stătea.

— Ce-ai acolo, Lewis?

— Doar nişte gunoi, răspunse el vesel.

Ea dădu din cap absentă, dezinteresată. În timp ce se apuca iar de bătut la maşină, T-1000 trecu de ea, târând corpul moale al paznicului către o debara la câţiva metri de punctul de gardă. Îi scoase pistolul Browning de 9 mm şi cheile din buzunar, apoi împinse corpul în debara.

T-1000 veni înapoi şi se uită la infirmieră.

— Totul aranjat, spuse el cu un zâmbet. Ea se uită în sus şi văzu pistolul în toc.

— Trebuie să-ţi laşi arma, ştii doar.

— Da, scuză-mă.

T-1000 deschise fişetul şi se postă în faţa lui, blocându-i privirea, apoi se prefăcu că pune înăuntru arma. De fapt, băgă pistolul în propriul lui corp, şi arma dispăru de parcă o înghiţise pământul. T-1000 îşi retrase mâna şi pieptul îi era din nou neted, acoperit de stofă, nasturi, şi plăcuţa cu numele. T-1000 trânti uşa fişetului şi aşteptă ca infirmiera să apese pe butonul B care deschidea uşa cu un bâzâit. T-1000 intră înăuntru.

Se plimba pe culoare, căutând secţia de izolare.

Peste câteva minute ajunse la punctul de securitate al secţiei de izolare. Cei doi paznici plictisiţi de-abia îi aruncară o privire. Se uită la schema afişată lângă uşă, care indica că pacientul 82 era în celula nr. 19. T-1000 intră în secţia de izolare şi uşile se închiseră în spatele lui.

T-1000 trecu pe lângă biroul infirmierelor, care arăta ca o cuşcă, cu zăbrele groase. Sillberman, sprijinit de uşa deschisă, vorbea unui paznic dinăuntru. Nici nu-şi ridică privirea când trecu „Lewis”.

Sarah, care se mişca precum o fantomă în coridorul întunecos, auzi paşi şi repede, fără zgomot, deschise cu cheile lui Douglas celula vecină cu a ei. Se strecură înăuntru şi aşteptă să treacă paşii. Se uită spre fundul camerei. O nebună legată de pat privea cu ochii de pasăre şi buzele tremurând. Vroia să ţipe? Sarah ezită, cu inima bătându-i tare, apoi îşi încercă norocul. Îşi duse un deget la buze şi spuse:

— Şşşt.

Pacienta dădu încet din cap cu o expresie de înţelegere.

Sarah oftă uşurată apoi privi pe ferestruica celulei, văzu spatele unui paznic care dădea colţul. Aşteptă, până ce nu mai auzi paşii, apoi se mişcă.

Sillberman căsca în timp ce verifica lista cu medicamentele prescrise împreună cu infirmierul de noapte. Fusese o sâmbătă lungă. De-abia aştepta să doarmă târziu duminică. Apoi îşi aduse aminte despre simpo-zionul ăla tâmpit despre violenţa feminină, la care promisese că va participa. Se uită la ceas, încercând să-şi aducă aminte când trebuia să se ducă acolo, apoi văzu o mişcare cu coada ochiului.

Sarah Connor se năpusti la el, azvârlindu-l prin uşă înăuntrul cuştii, unde îl urmă şi ea. Infirmierul sări în picioare, încercând să se repeadă la baston, dar ea îl lovi mai repede cu cel al lui Douglas. Îl lăsară picioarele şi se transformă într-o masă amorfă.

Sillberman se întinse spre butonul de alarmă dar ea îl izbi tare peste braţ. Scoase un ţipăt şi apucă încheietura. Sarah îl apucă de păr şi îl împinse pe birou, izbindu-l cu bastonul peste încheieturile picioarelor cu pricepere. Picioarele îi cedară şi căzu în genunchi, cu bărbia lovindu-se de birou. Îl ţinea pe loc cu un singur braţ. Expresia lui era una de uimire furioasă.

— Mi-ai rupt braţul!

Vocea lui Sarah îi produse fiori.

— Sunt două sute cincisprezece oase în corpul omenesc, ticălosule. Ăsta este unul. Şi acum mişcă!

Mişcându-se repede, deschise un sertar şi apucă o seringă, o înfipse în braţul infirmierului ameţit şi îi băgă toată doza. Ţinând încă în mână seringa goală, văzu ceeea ce avea nevoie.

Păstrau materialele de curăţat toxice în cuşcă pentru ca pacienţii să nu încerce să bea ceva.

Luă un bidon de plastic şi îl trânti pe masă în faţa ochilor lui Sillberman.

Înfipse siringa goală în bidonul de plastic şi o umplu cu lichid. Ochii lui Sillberman înnebuniţi priveau cum cilindrul se umple cu otravă albastră.

— Ce vrei să faci? reuşi să articuleze. Ea scoase acul şi îl propti în gâtul lui Sillberman, cu degetul pregătit să apese pe piston. Apoi îl ridică în picioare ţinându-l strâns de guler şi îl îmbrânci afară pe uşă.

T-1000 se oprise în faţa celulei 19 şi se uita pe gemuleţ. Douglas cu faţa însângerată, striga să fie auzit prin uşa izolată fonic. T-1000 n-avea nevoie să audă. Citea pe buze.

— Deschide uşa! Căţeaua blestemată a scăpat pe coridor! striga el.

Spre stupoarea sa, gardianul se reîntoarse impasibil şi plecă lăsându-l înăuntru cu faţa lipită de geam, furios.

Afară, Terminator şi John se apropiau de poartă pe Harley. Zgomotul motorului îl făcu pe gardian să-şi ridice privirea. John spuse:

— Acum ţine minte, să nu omori pe nimeni, bine?

Nici cea mai mică ezitare a robotului înainte să răspundă:

— Bine.

John nu era convins.

— Jură.

— Ce?

— Spune: Jur că nu o să omor pe nimeni.

John ţinea mâna ridicată ca şi cum el ar fi jurat.

Terminator se uită la John un moment în timp ce creierul îi prelua toate posibilităţile. Nu era nimic comparabil cu acest gest uman. Nesigur în privinţa utilităţii Terminator îl imită, apoi spuse:

— Jur că nu voi omorî pe nimeni.

Apoi lăsă motocicleta să se apropie de poartă.

Gardianul, simţind primejdia, ieşi în întâmpinare cu arma scoasă. Terminator continua să se apropie, cu detectoarele analizând rapid toate punctele mortale ale anatomiei, excluzându-le ca eventuale ţinte, apoi alegând pe cele care nu erau mortale. Scoase lejer 45-ul său şi îl împuşcă pe gardian cu acurateţe de chirurg în ambii genunchi. Tipul căzu, urlând şi ţinându-se cu mâinile de picioare.

John nu putu să-şi creadă ochilor.

— Ce dracu faci?

Terminator îndepărtă arma gardianului cu un şut, apoi distruse cu un pumn telefonul din gheretă. Apăsă butonul de deschidere a porţii şi se întoarse laHarley.

Citind consternarea pe faţa lui John, spuse:

— O să trăiască.

Terminator se urcă pe motocicletă apoi trecură de poartă coborând rampa pentru ambulanţe care dădea în subteran, într-o zonă de primire a urgenţelor. John, întorcându-se, strigă la paznicul care gemea:

— Scuză-mă, domnule!

Pe etajul de izolare, paznicii de la punctul de supraveghere văzură pe monitor că cineva se apropia de coridor. O văzură pe Sarah ameninţându-l pe Sillberman cu seringa.

Sarah le transmise prin interfonul de pe zid:

— Deschideţi, sau va fi mort înainte să atingă podeaua.

Nivelul adrenalinei paznicilor făcu un salt. Primul dintre ei, neclintit, dădu din cap negativ. Al doilea spuse la microfon:

— N-ai cum, 82, lasă-l să plece.

Sillberman, galben la faţă, încercă:

— N-o să meargă Sarah! Nu eşti o ucigaşă. Nu cred că ai face-o.

Vocea ei era de o răceală mortală:

— Eşti deja mort Sillberman. Toţi de aici mor. Ştii că eu cred asta, aşa că nu încerca să mă duci. Accentuă ultimile cuvinte împingând mai adânc acul în pielea lui.

— Deschide dracului uşa, strigă disperat.

Paznicii se uitară unul la altul nesiguri. Unul din ei apăsă în final butonul şi prima uşă se deschise cu un zgomot metalic.

Sarah îl împinse pe Sillberman în faţa ei pe coridor. Cealaltă uşă, cu gratii, trebuia deschisă manual. Unul din paznici se apropie cu grijă şi o deschise nervos.

— Retrage-te, ordonă Sarah, ceea ce el făcu fără să piardă timpul.

Apoi înfruntându-i:

— Faţa la podea. Acum!

Ei ezitară. Cu o expresie feroce, ea înfipse tot acul. Sillberman gemu agonic în timp ce un firicel de sânge începu să curgă…

Se azvârliră repede pe burtă.

Sarah trecu împreună cu Sillberman, ocolindu-i larg. Se depărtă mergând cu spatele încă ţinându-şi ostatecul. Deodată realiză în mijlocul propriilor puseuri de adrenalină, că era aproape de reuşită.

Dar asta pentru că nu putea vedea al treilea gardian aşteptând chiar după colţ. Era pregătit, gata să sară asupra ei de îndată ce-i ajungea la îndemână

Sarah ajunse în dreptul lui. Ca un dansator de tango într-o înclinare violentă, el se întinse, înhăţându-i mâna în care ţinea seringa. Sarah se întoarse imediat spre gardian prinzându-l cu bastonul de beregată, ceea ce-l facu să cadă în genunchi, pierzând orice alt interes în afară de acela de a respira. Sillberman scăpă, ţipând din toate puterile:

— Prinde-o.

Se mişcară, urnindu-se anevoie în timp ce Sarah dădu colţul plecată ca din puşcă. Unul din ei acţionă alarma, care începu să sune.

În secţia de izolare, T-1000 privea la un infirmier împietrit în camera de gardă când alarma bubui pe coridoare, făcându-l pe acesta să sară în picioare, cu ochii mari cuprinşi de panică. Rămase trăsnit văzând pe cel care semăna cu Lewis băgându-şi mâna la piept şi scoţând un pistol şi apoi îndreptându-se spre intrarea de serviciu. Pe un alt coridor din labirintul vastului spital, Sarah alerga ca un animal, picioarele goale lipăindu-i pe dalele reci. Infirmierii erau după ea nu prea departe. Dădu colţul ştergând peretele, şi alergă în continuare fără să încetinească dând peste o uşă de oţel. Încuiată. Se auziră paşi în spatele ei. Scotoci printre cheile lui Douglas respirând greu. Introduse cheia mai mare. Infirmierii erau pe urmele ei la o aruncătură de băţ, micşorând distanţa care-i separa.

Sarah deschise uşa, pătrunse prin ea şi o trânti trăgând zăvorul chiar în momentul în care primul infirmier încerca să o ţină deschisă.

Era însă prea târziu.

Sarah îl văzu prin ferăstruică scotocind după chei. Gâfâind de epuizare se întoarse. Se afla într-un coridor de evacuare. O uşă cu gratii de tipul celor ce celulă era între ea şi coridoarele secţiei de dincolo.

Alergă la gratii, introduse cheia în uşă, dechise şi o lasă deschisă, deoarece auzi zăvorul celei prin care abia trecuse deschizându-se.

Sarah se aruncă cu frenezie prin uşa cu gratii în timp ce infirmierul se apropia de ea. Trase de gratii închizându-le cu zgomot. Clang.

Cu disperare văzu cheile atârnând în încuietoare de cealaltă parte. Infirmierul gonea după ea cu buzele albe de mânie.

Se întoarse, răsuci cheia şi o rupse intenţionat în broască. O clipă mai târziu infirmierul apăru în uşă încercând să o apuce printre gratii. Dar ea se trăsese înapoi. Infirmierul se izbi de gratiile de oţel înfuriat.

Dar Sarah nu avu timp să se bucure de victoria ei. Trebuia să-şi găsească fiul înainte ca Terminatorul al doilea să o facă.

Aşa că o luă din nou la fugă.

Infirmierii ţipau unii la alţii încercând să potrivească cheile lor în broasca ocupată deja de o bucată din cheia ruptă.

Sillberman, care apăru împleticindu-se în urma lor se ţinea de gâtul care-i zvâcnea din cauza alergăturii ţipând.

— Ocoliţi, lua-v-ar dracu! Ocoliţi!

Infirmierii alergară pe lângă Sillberman, întorcându-se pe unde veniseră şi ocoliră.

Sarah dădu colţul şi văzu în faţă liftul.

Liberă în sfârşit.

Aproape ajunsese dar văzu că uşile ascensorului se deschiseseră. Şi atunci, ca în cel mai îngrozitor coşmar, îl văzu viu, şi păşind pe culoar cu jacheta de piele pătată de sânge, ochelarii de soare şi armă.Oribil de familiara faţă a Terminatorului se întoarse spre ea.

Sarah încercă să se oprească, dar inerţia o împingea direct în robotul ucigaş. Picioarele goale îi alunecară pe faianţa lucioasă lovindu-se de podea şi privi înmărmurită apariţia împlătoşată în piele. Sarah îşi pierdu cu totul curajul şi în mare măsură şi luciditatea.

Nici măcar nu-şi dădea seama că ţipă în timp ce se retrăgea de-a buşilea ca un crab împleticindu-se şi zgâriindu-şi picioarele de perete. Se simţea de parcă s-ar fi aflat în mijlocul exploziei nucleare din viziunea ei.

Dacă ar fi privit în spatele lui l-ar fi văzut pe John păşind prudent.

El îşi văzu mama încercând să fugă şi înţelese imediat ce se întiamplase.

— Mamă! Aşteaptă!

Sarah însă nu-l putea auzi din cauza propriilor gemete. Continua să alerge ca un şobolan încolţit, căutând cu disperare o ieşire în labirintul infernal al spitalului.

Terminatorul şi John alergară după ea. Sarah alerga mâncând pământul pe drumul pe care venise. Când ajunse la o intersecţie îşi făcură apariţia o siluetă în alb. Infirmierul se năpusti asupra ei şi o lovi. Ea căzu la podea dar continua să ţipe şi să se lupte.Se alăturară încăierării şi ceilalţi doi infirmieri.

— Nu! Vine! O să ne omoare pe toţi! ţipă ea încercând să-i facă să înţeleagă ceea ce se întâmpla doar cu câţiva paşi în urmă. Nebăgând-o în seamă o prinseră. Nici măcar nu băgară de seamă că femeia scoasă din minţi fixa un punct undeva în fundul culoarului. O ţintuiră de faianţa rece şi se aşezară în

cerc aplecându-se cu feţele furioase deasupra ei. O infirmieră apăru ţinând în mână o seringă plină cu tranchilizant.

Sarah întinse gâtul şi văzu silueta neagră a Terminatorului apropiindu-se de ei. Era înnebunitor de asemănător cu primul Terminator. Şi iată-l aici, după atâţia ani, străbătând timpul şi spaţiul. Arma trimisă de Skynet să o omoare. Ţipă cu adâncă deznădejde.

Dar Terminatorul făcu ceva foarte ciudat, ceva la care nu se aşteptase. Ţinând arma într-o mână, robotul îşi coborî celălat braţ şi apucă pe unul dintre infirmieri, azvârlind cele 100 de kg. de peretele îndepărtat al culoarului. Pleosc!

Căzu pe podea şi încercă să respire, dar avea două coaste fracturate şi nu-i plăcea deloc cum se simţea.

Ceilalţi doi infirmieri reacţionară imediat sărind pe intrus. Terminatorul păru să dispară pentru un moment sub cei doi vlăjgani. Dar urmă o explozie de alb, ca şi când cei doi infirmieri păşiseră pe un câmp de mine şi ar fi fost pulverizaţi.

Unul se prăbuşi printr-un geam dar nu se răni grav datorită gratiilor exterioare de oţel. Dar nici nu putu să fie prea mult timp recunoscător acestui fapt deoarece îşi pierdu cunoştinţa. Altul plonjă printr-o uşă de birou făcând-o ţăndări şi, rostogolindu-se, se izbi de piciorul unei mese. Îşi ridică privirea şi hotărî că plăcile de pe tavan erau un subiect fascinant pentru un studiu, având în vedere că intenţiona să le privească un timp din acea poziţie, fiind încă buimăcit.

Infirmiera care n-avea decât 45 de kg. îi dădu nepoftitului un dos de palmă cu toată puterea ei, zburân-

du-i ochelarii de soare. Mâna îi pulsa ca şi cum ar fi lovit un perete de ciment. Bărbatul de retrase uşor, apoi veni spre ea şi-i puse o palmă pe piept. Ea îi apucă degetul mare şi încercă să i-l dea peste cap cu o forţă care ar fi trebuit să i-l rupă. Cu toate acestea, el doar o dădu la o parte. Nu a fost decât, o atingere, dar executată cu o astfel de energie încât femeia fu aruncată înapoi câţiva metri şi se izbi de podeaua tare pe care alunecă înainte să se oprească.

Un timp nu păru interesată să se ridice.

În timpul acesta, Sillberman stătea lipit de perete cu ţigara uitată atârnând între buze.

Privi faţa lipsită de expresie a intrusului, în timp ce acesta se ducea cu paşi mari spre Sarah. Deodată mobilul acestui om deveni foarte clar.

Sarah avea dreptate… acest individ nu era uman. Nici măcar apropiat. Iar dacă ea avea dreptate în ceea ce priveşte acest umanoid, probabil că avea dreptate şi în legătură şi cu celelalte lucruri.

Nişte lucruri inimaginabil de tragice… Simţi cum eşafodajul realităţii începe să se năruie. Sarah clipi, holbându-se la acea apariţie a morţii. Apoi ochii ei percepură a altă privelişte imposibilă, fiul ei îngenunchiat lângă ea.

— Mamă, te simţi bine?

Se uită la Terminator, la John şi din nou la Terminator.

Era aici, pe podea, printre trupuri, holbându-se la ceea ce era mai rău şi mai bun în lumea ei. Nu avea cum să reacţioneze la asta dacât înnebunind sau râzând…

...Se decise când John se întinse apucând-o de umeri, zgâlţâind-o tare.

— Mamă!

Simţindu-i strânsoarea, respiraţia, realiză într-un şoc instantaneu... că totul era real. Şi asta era partea cea mai uşoară, pentru că ceea ce se întâmplă după aceea era prea nebunesc ca să poată fi adevărat. Terminator îi întinse politicos o mână. Era evident că dorea să o ajute să se ridice.

Sarah începu să râdă convulsiv, scuturată ca de un adânc orgasm. Dar îi trecu brusc auzindu-l pe robot zicând:

— Vino cu mine dacă vrei să trăieşti.

Sarah aruncă o privire în jur. Infirmierii începeau să revină la dureroasa realitate. Alarma continua să sune. În curând, alţii vor da năvală. Aproape ca un dans.

Întorcându-se să plece John văzu un poliţist stând la 10 metri, depărtare, dincolo de peretele de gratii. Brusc, realiză cine era. Era el.

Terminator îi urmări privirea îngrozită.

T-1000 ţinea pistolul în mână.

Terminator îl împinse pe John şi Sarah în spatele lui, cu toţii începând să se mişte cu spatele.

Sarah vedea ce vedeau şi ceilalţi, dar era incapabilă să reacţioneze.

T-1000 înainta. Din cauza obezităţii omului fusese obligat la o expandare moleculară care era mai puţin eficientă aşa că revenise la forma moleculară a ofiţerului Austin. Ajunse la gratii. Fără să se oprească. Corpul începu să se divizeze ca o gelatină care trecea

printre bare, recompunându-se perfect în partea celaltă.

Ţigara dintre buzele lui Sillberman căzu în momentul când acesta rămase cu gura căscată. Un uşor plescăit ajunse până la el şi îl făcu să înceapă să tremure.

Acum Sarah începu să-şi revină. Toate reperele existenţei erau spulberate. Dar vederea pastei vâscoase transformate în poliţist o făcu să realizeze simultan trei lucruri.

Nu era poliţist.

Era din viitor.

Probabil va încerca să-i omoare fiul.

Furia o cotropi din nou făcând-o să se încordeze.

Pentru ea se părea că realitatea coşmarului nu se mai termina.

Se auzi un clinchet. Arma gardianului se blocase de gratii… era singurul obiect solid. T-1000 răsuci pumnul încercând din nou, şi reuşi să strecoare pistolul printre gratii.

Terminator îl apucă pe John de turul pantalonilor urcându-l în spinare. Acesta se prinse cu mâinile de gât. Terminator ridică puşca continuând mersul cu spatele. Întorcându-se spre Sarah strigă:

— Fugi!

Bună idee, gândi Sarah întorcându-se ca să fugă după ei.

T-1000 îi urmărea. Păşi peste ochelarii de soare căzuţi pe jos strivindu-i. Deschise focul trăgând cu browning-ul.

Dar Terminator întinse braţul şi trase cu puşca de calibru 10. Infirmierii năuciţi căzură cu faţa la podea în

timp ce coridorul se umplu de gloanţe trase cu mare viteză şi de un miros înnecăcios.

Terminator fu lovit de câteva gloanţe. La rândul lui, T-1000 fu găurit de câteva. Se clătină dar continuă să înainteze. Măsura viteza şi unghiul fiecărei lovituri şi se deschise uşor în partea superioară pentru a amortiza şocul produs de rănile primite. În găurile formate apărea mercur strălucitor făcându-le să dispară într-o clipă. Gloanţele nu făceau altceva decât să-i micşoreze viteza.

Terminatorul dădu colţul şi o rupse la fugă. În faţa lui, Sarah ajunsese deja la ascensor. Terminator şi John se îngrămădiră în el, iar John apăsă pe butonul care-i aducea la garaj. Uşile începură să se-nchidă. T-1000 se prelinse ca un fluid pe colţul culoarului cu o eleganţă stranie, deplasându-şi propriul centru de greutate într-un mod în care nicio fiinţă omenească nu ar fi putut să o facă.

T-1000 îi ajunse şi deschise focul cu Browning-ul în timp ce Terminator îi lipi pe John şi pe Sarah de pereţii laterali. Gloanţele loviră uşile în timp ce se închideau. În interior Sarah văzu metalul perforându-se într-o formă perfectă care i-ar fi găurit dacă în faţa ei nu ar fi fost nimeni.

T-1000 deschise Browning-ul. Era gol. Îl aruncă fără să privească înapoi. Uşile se închiseră cu un sunet înăbuşit. Apoi fură zguduiţi puternic în momentul în care T-1000 lovi în plin ascensorul.

Acesta nu pornise încă. O lamă ascuţită intrase printre uşi topindu-se instantaneu şi apoi întărindu-se.Se chinuia să le deschidă.

Terminator păru să ezite în timp ce Sarah privea cu oroare cum adăpostul lor temporar era deschis.

Dar Terminatorii nu ezită niciodată.

Aştepta calm, calculând pur şi simplu desfăşurarea evenimentelor până în momentul în care deschizătura uşilor fu suficient de mare pentru a strecura arma.Gura pistolului izbi chiar faţa lui T-1000 afundându-se câţiva centimetri în „carne”. O clipă mai târziu, Sarah şi John tresăriră din cauza detunăturii care parcă le sparse timpanul în acest spaţiu restrâns. Prin crăpătură văzură capul lui T-1000 zburând într-o parte din cauza exploziei, fiind azvârlit înapoi de teribila eliberare de energie. Uşile ascensorului acum puteau să se închidă. Liftul se puse uşor în mişcare, începând să coboare. John se uită la mama lui. Tremurând, ea privea zăpăcită uşile ascensorului.

— Ce dracu a fost asta? murmură ea răguşită.

Pe coridor, T-1000 zăcea cu capul despărţit în două fragmente. Conceptul de durere nu fusese niciodată prevăzut în zona senzorială a maşinii. Durerea era un indicator al avarierii unei părţi din organism. Cu excepţia că la nivel molecular acest organism nu era construit decât din părţi, iar fiecare moleculă era o versiune miniaturizată a întregii maşini.

Dacă un fragment era separat, părţile înlăturate ar fi revenit la aliajul lor iniţial. Principala comandă în caz de avarie pe care o avea în memoria moleculară T1000 era să revină la masa principală şi să se reconstruiască. Fiecare moleculă avea o rază de acţiune de 14 Km.

Fragmentele împrăştiate în urma detunăturii erau cu mult mai aproape. Aşa că după un moment de ezitare cauzat de şocul balistic îşi reconstrui rapid o faţă umană sănătoasă, fără nicio urmă de rană.

Se întoarse spre uşile închise şi băgă mâinile între ele, transformându-şi degetele în răngi cu care era uşor să le îndepărteze. Fără nicio ezitare sări în puţul liftului. Căzu distanţă de două etaje, tot atât de aerodinamic ca o cărămidă.

În ascensor, cei trei priviră în sus auzind bufnitura grea de deasupra.

Terminator îşi reîncărcă rapid arma băgând primul cartuş pe ţeavă.

Sarah apucă 45-ul din cingătoarea Terminatorului şi-l îndreptă spre tavan. Nimic nu-i va ucide fiul. NIMIC.

John trase aer în piept, apoi…

Zdup! O lamă ascuţită de crom perforă tavanul şi străpunse cabina ascensorului.

La câţiva centimetri de faţa lui Sarah.

În mod reflex ea deschise focul, BAM-BAM, gloanţele trecând direct prin tavan.

Cu viteza luminii lancea se retrase şi reveni crestând jacheta Terminatorului făcând o nouă gaură în tavan. Prima din multele făcute de acesta în furia tragerii, în timp ce drugul metalic lovea la întâmplare iar şi iar ca şi cum un nebun ar fi încercat să distrugă o cutie cu o cange ascuţită. Sarah ţipă în agonie când lama îi sfâşie omoplatul.

Un clinchet politicos se auzi. Indicatorul de deasupra uşii arătă „NIVEL GARAJE”. Uşile lunecară în

lături şi Sarah îl împinse afară pe John de îndată ce acestea se deschiseră suficient.

Dădură buzna în subsol. Harley-ul era parcat în apropiere, inutil acum când erau trei. Terminator analiză locul în căutarea unui vehicol potrivit.

În lift, T-1000 făcuse o gaură suficient de mare în tavan pentru a putea să se scurgă prin deschidere, apoi căzu pe podea, ridicându-se sub forma lui „ofiţerAustin”.

Cu senzorii reveniţi la normal ezită încă o secundă reorientându-se după şocul transformării moleculare.

În garaj, o maşină alb-albastră a pazei spitalului îşi făcu apariţia şi opri aproape de ei. Fără să ezite niciun moment Sarah alergă la maşina care se oprise scârţâind. Propti 45-ul în faţa paznicului, ţinându-l ferm cu amândouă mâinile.

— Ieşi din maşină.

Paznicului îi trebui un moment să înţeleagă că pacientul înarmat era probabil nebun. Prea nebun ca să te poţi înţelege cu el.

Pentru Sarah momentul durase prea mult. Trase un foc prin geam aproape de capul lui ca să-l grăbească.

— Acum!

Portiera de deschise imediat şi paznicul se strecură afară cu mâinile ridicate. Robotul alergă şi aproape absent îi făcu vânt omului din cale, după care se aşeză la volan. Sarah îl aruncă pe John pe bancheta din spate şi sări pe locul din dreapta şoferului. Terminator zvâcni cu maşina în spate apoi călcă acceleraţia demarând în trombă.

Apoi trecu puşca peste umăr lui John şi îi spuse să o încarce. John scoase din buzunarele jachetei militare câteva cartuşe şi începu să le bage înăuntru.

Sarah se ţinea bine în timp ce Terminator accelera încercând să urce rampa în marşarier, scrijelind peretele, aproape necontrolat deoarece...T-1000 fugea către ei dinspre lift. Era complet nevătămat, trecând de la forma cromată la forma de poliţist în timp ce prindea viteză pe rampă.

Terminator îi dădu lui Sarah alt încărcător pentru 45. Ea îl aruncă pe cel gol, băgă la loc pe cel plin şi apoi armă.

Maşina ieşi din garaj, apoi o luă pe alee spre poarta de intrare.

John termină de încărcat şi îi dădu puşca înapoi Terminator-ului. El lăsă geamul jos şi ţinti spre urmăritor. Faţa lui T-1000 era exact în lumina farurilor.

Terminator trase făcându-i o gaură în umăr.

Un metal lichid strălucitor umplu gaura astupând-o apoi şi transformându-se în uniformă.

Sarah ieşită pe jumătate afară pe geamul din partea ei, apăsă trăgaciul 45-ului. Rată primele două lovituri dar a treia nimeri exact în centrul frunţii. Nu reuşi să-l facă pe T-1000 să ezite un moment. Ea trase din nou apoi, încă o dată. Gloanţele îi produceau cratere în piept şi în cap. În loc să-şi orienteze puterea pentru refacere T-1000 o folosi ca să înainteze apropiindu-se rapid de maşină. Se lovi de poarta intrării principale.

— Ţineţi-vă, spuse calm robotul-şofer rotind brusc volanul. Maşina făcu scrâşnind o întoarcere de 180°.

T-1000 aproape că îi ajunsese.

Mâna Terminator-ului zvâcni pe schimbătorul de viteze şi piciorul împinse acceleraţia la podea. Maşina se aruncă înainte.

T-1000 făcu un salt aterizând pe capacul portbagajului. Mâna deveni un cârlig metalic care se înfipse în capac. Un moment mai târziu se transforma într-o strălucitoare cange cromată. Cu picioarele atârnând pe pavaj, T-1000 lovi cu cealaltă mână prinzându-se cu altă cange de spatele maşinii, ridicându-se încet.

Terminator se întoarse spre Sarah, spunându-i:

— Condu maşina.

Ea apucă volanul în timp ce el se trase pe jumătate afară pe geamul şoferului. Sarah îşi propti talpa pe pedală, menţinând viteza maşinii la 110 kilometri pe oră.

John se uita pe geamul din spate când T-1000, acum pe maşină în întregime, se ţinea cu o mână în timp ce o ridica pe cealaltă să lovească. Puştiul se ghemui exact când aceasta trecea prin geam spărgându-l şi trecând pe lângă el la câţiva centimetri. Se retrase pentru altă lovitură când Terminator sprijini arma de plafonul maşinii şi trase.

Nimeri braţul lui T-1000 secţionând încheietura şi făcând să se desprindă mâna-cange.

Ofiţerul Austin se rostogoli de pe maşina care accelera. John se ridică privind prin geamul spulberat. T-1000 lovi dur pavajul, dar într-o singură mişcare, se puse pe picioare continuând să alerge după ei.

Dar acum rămânea în urmă. Sarah ţinea pedala apăsată şi ucigaşul metalic avea şi el limitele lui. Nu putea să-i prindă mergând pe jos.

John zări „mâna” încă prinsă de portbagaj chiar în faţa lui. Se întinse încet şi desprinse metalul, dându-i drumul pe şosea. Din inerţie se strânse ca un ovoid apoi căzu sub forma unei picături tremurătoare.

Maşina dispăru în noapte.

Un moment mai târziu T-1000, încetinind, urmări luminile de poziţie ale maşinii dispărând. Faptul că ţinta scăpase nu însemna nimic pentru el. Întârzierea nu era decât o măsură a timpului. Deşi Terminatorii aveau cronometre proprii, T-1000 nu avea.

Era datorită noii concepţii Skynet.

Cunoaşterea timpului avea partea ei folositoare, dar în majoritatea cazurilor de urmărire era un element inutil. Timpul nu avea importanţă când urmăritorul nu putea fi ucis, oprit şi nu obosea niciodată.

T-1000, neinteresat de nimic altceva în afară de ruta ţintei privi în jos. Picătura de metal lichid de pe asfalt începu să vibreze apoi să se lungească, întinzându-se ca un deget lichid până când atinse pantoful ofiţerului Austin, curgând în el, revenind la masa principală.

Timpul nu era decât un răgaz înaintea inevitabilului.

URMĂRIREA

Direcţia sud pe autostrada 33
Ora 12.06 A.M.

Maşina, gonea pe autostrada pustie, luminată de lună, cu farurile stinse, fantomatic, spintecând văzduhul.

Aerul izbea în geamul sfărâmat în timp ce Terminatorul conducea mergând lângă linia despărţitoare.

John văzu prin oglinda retrovizoare ochii roşiatici ai robotului luminând slab.

— Măcar poţi să vezi ceva?

Adevăraţii ochi ai Terminatorului ce se aflau în spatele celor cu aspect uman erau programaţi pentru noapte examinând drumul din faţă absorbind fotonii şi formând o imagine monocromă a autostrăzii luminată ca ziua. Datele erau prelucrate cu precizie făcând din el pilotul cel mai bun din lume.

Terminator îi răspunse pe un ton prozaic care ar fi sunat ca o infatuare dacă Sarah şi John n-ar fi ştiut că însoţitorul lor era o maşină.

— Tot.

— Stai calm, zise John întrucâtva liniştit.

Sarah îl studia pe Terminator, necrezând încă ceea ce se întâmpla. Acea Sarah care cu câţiva ani în urmă întârzia mereu la slujba ei de chelneriţă la Big Buns avu nevoie de puţin timp pentru a se acomoda cu

incredibilul. Apoi se întoarse cu faţa spre John – prioritatea vieţii ei – care stătea pe locul din spate.

— Te simţi bine?

El dădu din cap.

Sarah se întinse după el. Inima lui John tresări de bucurie. Niciodată mama lui nu-i arătase prea multă afecţiune. Fuseseră multe alte priorităţi. Dar acum îl ţinea în braţe. Poate că se schimbase. Poate că acum ţinea cu adevărat la el, poate că nu-i mai păsa numai de misiunea lui în viitor. Fericit, o îmbrăţişă şi el. Dar, în loc să-l strângă în braţe cu putere, ea îl pipăia căutând să vadă dacă e rănit. Lui John i să păru că o face ca un veterinar care consultă un câine în căutarea fracturilor. Asta era îngrijorare, dar nu dragoste adevărată. Supărat, se trase într-o parte, întotdeauna urâse felul ei de a-l cerceta de parcă s-ar fi putut sparge ca un porţelan rar.

— Doar ţi-am spus că sunt bine.

Sarah îl privi aspru şi enervată.

— A fost o prostie din partea ta să te duci acolo.

Lui John nu-i venea să creadă. De obicei se aştepta ca mama să se supere dacă face ceva rău, dar acum ea ţipa la el pentru că-i salvase viaţa. Înainte de a-şi reveni din uimire şi a-i răspunde, ea izbucni.

— La dracu, John. Trebuie să fii mai deştept! Eşti prea important! Nu-ţi poţi risca viaţa, nici măcar pentru mine, înţelegi? Pot să am singură grijă de mine! Mă descurcam de minune. Doamne Isuse, John! Aproape că te-ai lăsat ucis!

Obrazul îi tremura. Vechile sentimente îi reveneau. Ea încerca să-l introducă în această imagine de

supraom pe care o cerea. Era ceva care-l depăşea, dar ea se părea că nici nu observase şi nici nu-i păsa. Şi, ca de obicei, tot ce făcea el era inadecvat. Pentru a opri furia şi lacrimile ruşinoase, zise:

— Eu… trebuia să te scot de acolo… îmi pare rău… Eu…

John crezu că vede mai multă compasiune în ochii goi ai robotului decât în ai ei.

Simţi lacrimile care erau gata să-i inunde faţa şi închise ochii. Se întoarse cu spatele, ca ea să nu-i vadă slăbiciunea. Dar ea îi văzu trupul chinuit de suspinele pe care nu şi le putea opri. De data aceasta îi vorbi pe un ton mai cald, mai mult ca o scuză.

— Opreşte imediat, John! Nu ai voie să plângi. Alţi copii îşi pot permite să plângă, dar tu, nu.

Terminator îşi desprinse privirea de pe şosea compensând-o cu percepţia artificială de profunzime şi-l privi pe John care se şterse în grabă la ochi. Era un lichid care curgea din ei. Terminator căuta date în memorie în legătură cu asta dar nu găsi nimic. Era o rană?

— Ce s-a întâmplat cu ochii tăi?

— Nimic, răspunse John tăios, ştergându-şi nasul cu o mânecă.

Sarah trase aer în piept, dându-şi seama cât de montată fusese. Tremura din tot corpul. Judecata ei era fragmentată, imaginile şi ideile explodaseră, toate acele bucăţele întorcându-se acum la nivelul inferior al mentalului, iar ea încerca cu rapiditate să le îmbine la loc. Undeva, acolo în interior, o conştiinţă înceţoşată îi spunea că ceva greşise în legătură cu fiul ei… din nou.

Era destul de greu să creşti un copil de una singură, dar aproape imposibil când acel copil urma să devină alesul destinului, un mare conducător, omul care va salva umanitatea. A trebuit să se întărească şi să înveţe deprinderi de supravieţuire, a trebuit să ucidă fiecare părticică din ea care iubea tandru. După ce făcuse asta, totul devenise mult mai simplu. Dar trebuia să plătească. Ea şi fiul ei au fost frustraţi de o viaţă normală. Tot ce ştiau erau pregătirile pentru războiul total. Şi asta i-a costat. Sarah a făcut tot ce a putut...

Îşi iubea cu ardoare fiul. Dar dacă i-ar fi arătat, nu l-ar fi slăbit? El avea nevoie de putere, înţelepciune şi să ştie mânuirea armelor, nu de dragoste.

Dar ura din ochii lui... O costase mult.

Între timp, trecuse pe reflexele automate. Într-un fel, ca o maşină.

Se întoarse spre Terminator, cercetându-l cu prudenţă.

— Deci, zise ea, care-i povestea ta?

MARIONETA DESTINULUI

Spitalul Pescadero
Ora 12.23 A.M.

Alb-negrii erau peste tot pe pajişte, învârtindu-se cu lămpile lor sărbătoreşti.

În mjilocul flash-urilor albastre şi roşii părea un congres al ologilor. Ambulanţe îşi făceau loc cu greu prin mulţimea confuză de personal şi pacienţi derutaţi.

Dr. Sillberman mormăia în timp ce era cărat de infirmieri spre o ambulanţă. Cuvintele ieşeau într-o bolboroseală excitantă, dar oricum nu ar fi avut sens pentru nimeni, chiar spuse pe un ton normal. El spunea:

— Totul era adevărat şi noi o să murim cu toţii şi tipul s-a schimbat, l-am văzut schimbându-se chiar în faţa mea, a trecut prin bare de parcă nu erau acolo, trebuie să mă credeţi nu sunt într-o stare psihotică, sunt doctor şi ştiu lucrurile astea, vă spun…

Mormăitul incoerent dispăru când îl prinseră în chingi pe o targă şi închiseră uşile. Zilele lui ca psihiatru se terminaseră.

Leonard Sillberman, unul dintre puţinii norocoşi supravieţuitori ai primului asalt al Terminatorului în urmă cu câţiva ani, era acum, din greşeală, victima celui de-al doilea.

Destinului îi place să glumească.

T-1000 mergea cu paşi mari spre poarta principală printre poliţiştii care se învârteau pe acolo. Un poliţist

pe motocicletă mergând în direcţie opusă încetini văzându-l pe ofiţer Austin.

— E-n regulă?

T-1000 petrecu patrusprezece microsecunde reflec- tând la motocicleta omului. Apoi spuse:

— Tiii, ce motocicletă frumoasă!

Cei 28 de ofiţeri de poliţie şi detectivi din zonă nu-l văzură pe T-1000 plecând pe motocicletă. Nu vor găsi corpul adevăratului poliţist decât peste câteva ore, îndesat fără prea multă ceremonie într-o ladă de gunoi. Nimeni nu-l va suspecta pe ofiţerul Austin de a avea legătură cu asta. Că „el” era cel mai primejdios lucru de pe planetă, programat de ceva care nu exista încă, să încheie socotelile umanităţii, cu o singură bine ţintită lovitiră.

Erau prea ocupaţi să noteze numele unor posibili martori.

OPRIREA

California
Ora 4.16 A.M.

Terminator conduse neobosit, constant, un pilot automat arătând omeneşte. Sarah încă se mai gândea la ce auzise, acum mai calmă, mai concentrată.

— Acest T-1000… Ce se întâmplă când îl împuşti?

— Penetraţia balistică şochează hidrostatic, dar numai pentru câteva secunde. Bazat pe observaţiile recente poate să-şi lichefieze structura moleculară pentru a permite gloanţelor să treacă. Sau să-i modifice înfăţişarea.

— Poate fi distrus?

— Nu se ştie. Totuşi există o mare probabilitate ca atunci când T-1000 îşi durifică structura pentru a crea o armă sau a intra într-o luptă, structura moleculară devine sfărâmicioasă. Atunci poate fi cel mai vulnerabil la o undă de şoc.

Merseră mai departe în tăcere câteva momente, apoi Sarah văzu ceva undeva în faţă: un neon singuratic în întuneric.

— Trage aici pe dreapta. Trebuie să scăpăm de maşina asta.

Terminator viră, intrând spre o staţie de benzină Benthic Petroleum, pustie, semnalizată de un neon care bâzâia.

Trecură încet de cabina goală. La geam se putea citi – DUMINICA ÎNCHIS. Continuară ocolind clădirea spre uşa din spate a garajului.

Terminator se dădu jos, cu un gest brusc, sparse încuietoarea uşii şi apoi o ridică. Sarah trecu la volan şi băgă maşina înăuntru, ca să nu fie la vedere. Terminator lăsă uşa în jos închizând-o după ei.

Pentru moment erau cât de cât în siguranţă.

Sarah aprinse o lampă. Ea şi Terminatorul se uitară unul la celălalt. El era împuşcat şi sângera. Ea avea o tăietură adâncă în umărul drept şi hainele îi musteau de sânge.

— Arăţi ca o porcărie artizanală, spuse ea.

Terminator proiectă cuvintele pe un ecran şi începu să caute în fişier înţelesurile argoului. Şi apăru o listă:

Să te sparg, Jack.

Să mă pupi…

Nici tu nu eşti o frumuseţe.

Eu sunt bine, tu eşti bine.

Într-o microsecundă, Terminator selectă ultima apariţie spunând:

— Mulţumesc la fel.

Sarah aproape că zâmbi.

Aproape.

Câteva minute mai târziu, găsiseră cutia de prim ajutor din birou, nişte cârpe nu prea unsuroase, o cutie cu alcool şi câteva scule mici. John îl văzu pe Terminator punând jos o cârpă plină de sânge şi îi dădu una curată.

Sarah stătea pe o ladă goală lângă robot, care îi cosea rana cu un fir foarte fin pe care îl scoseseră dintr-o bobină de alternator. Era de un roşu sclipitor

În urma procesului de sterilizare; Terminator îl ţinuse în flacăra unui arzător cu butan înainte de a începe.Ea îşi aminti ce îi spusese Kyle cu mult timp în urmă, că durerea putea fi controlată, disipată, ignorată, în aşa fel încât să poţi merge mai departe. Chipul lui Kyle începu să i se contureze în memorie, aducând cu el vechea durere şi asta putea să-i dăuneze tocmai în momentele cele mai importante. Trânti o uşă peste imagine şi se concentră asupra încercării de a controla durerea revenind la realitatea braţului rănit. Folosind o pereche de ace, Terminator trecu firele prin pielea palidă cu o precizie de maşină.

Ea avu puţin de furcă încercând să disipeze durerea.

Terminator prinse cea mai mică crispare a feţei şi automat ajustă ceea ce făcea în aşa fel încât să-i micşoreze disconfortul. Ea simţi durerea micşorându-se dar chiar dacă ar fi ştiut ce făcuse robotul, nu i-ar fi mulţumit.

El spuse ceva intenţionând să-i reducă stresul şi bătaia inimii, reducând astfel pierderea de sânge.

— Am informaţii detaliate despre anatomia umană.

Sarah se holba la el, de foarte aproape, cu pulsul încă alert de o greu suprimată ostilitate. Nu-i plăcea că era atât de aproape de ea, lăsând la o parte cusutul.

— Pariez că ai. Te face să fii un ucigaş eficient, nu-i aşa?

Terminator spuse:

— Corect, în timp ce-şi termina treaba.

John privea, recunoscător Terminatorului pentru că-i îngrijea mama, dar întrebându-se de ce ea nu putea să vadă decât partea negativă a robotului. În definitiv, era doar o unealtă, nu-i aşa, programată chiar de el, în viitor, ca să-i protejeze pe ei acum. Terminatorii nu erau răi congenital. Ei doar existau. Depindea de cum erau folosiţi. Aşa ca o armă. Vroia să-i explice asta lui Sarah, dar ea nu părea a fi nici pe departe în dispoziţia potrivită.

Câteva minute mai târziu, veni rândul robotului. Haina de piele era plină de găuri de gloanţe. Sarah şi John o scoaseră, dând la iveală spatele gol, musculos al Terminatorului, marcat de o mulţime de găuri. Mai erau alte răni pe braţe şi picioare. Din fericire, erau toate de 9 mm. Locurile unde intraseră gloanţele provocând răni, erau mici şi stricăciunile erau doar cosmetice.

— Doare? întrebă John.

— Percep vătămările. Datele pot fi numite durere.

Sarah începu să-i spele găurile din spate, făcute de gloanţe, cu alcool, amintindu-şi de o noapte friguroasă într-un canal când, stângace, bandajase un bărbat rănit. Era pentru prima dată când bandaja pe cineva. El o felicitase. Şi...

Din nou acel chip, găsi noi modalităţi de a-i ajunge la inimă. Ferecase toate acele amintiri deşi îi era greu. Mai greu decât cu acel braţ bandajat care-i zvâcnea. Dar era necesar. Începu să vorbească pentru a putea reveni la acest cumplit *Aici şi Acum*.

— Or să se vindece?

— Da.

— Mă bucur să aud asta. Pentru că dacă nu vei putea fi considerat drept o fiinţă umană, nu ne vei fi de prea mare ajutor.

Atinse rănile sângerânde cu penseta, găsi gloanţele de cupru, ce se opriseră în scheletul metalic, şi le trase afară. Le dădea drumul unul câte unul într-un pahar.

John abia acum realiza cu cine are de a face. Un om-maşină care putea să primească lovituri de gloanţe şi care apoi putea să umble şi să povestească despre asta… era, ei bine… nemuritor. Îl întrebă:

— Cât de mult trăieşti? Vreau să spun, care e limita?

— 120 de ani cu celula energetică proprie, în condiţii normale.

Sarah scoase ultimele gloanţe. Paharul era aproape plin. Apoi începu să închidă găurile cu o sârmă. John privea mut de uimire.

Doi luptători se priveau calm unul pe celălalt.

— Poţi învăţa? Aşa încât să poţi să fii… ştii tu…Mai uman. Nu ca un automat… tot timpul.

— Centrul energetic este un procesor cu reţele neurale, un computer care învaţă. Dar ne programează numai pentru citire când suntem trimişi în misiune.

— Nu vrea să gândeşti prea mult, nu-i aşa?

În răspuns nu era niciun pic de ironie.

— Nu.

— Auzi, putem să te reprogramăm?

Sarah îl privi pe Terminator ridicând o spânceană.

— Da, răspunse robotul.

După ce Terminator îi dădu instrucţiunile preliminare, Sarah găsi un cuţit şi începu să taie la baza craniului. Vocea lui era egală şi indiferentă la acţiunile ei în timp ce o instruia cum să facă incizia şi să localizeze suportul unităţii centrale din interior.

— Acum deschide capacul.

John folosea o cârpă pentru a îndepărta sângele în exces, în timp ce Sarah folosea şurubelniţa cu aer comprimat a garajului pentru a deschide capacul.

Terminator văzu o imagine digitală, în timp ce o urmărea lucrând, în oglinda pe care John o luase de la toaletă. Mâinile ei erau pline de sânge şi aştepta alte instrucţiuni.

— Ţine C.E. de placa de bază. Trage.

Scoase rama de protecţie apoi pătrunse mai adânc în ţeasta robotului, desprinse cu atenţie placa de bază a C.E. Şi o scoase din lăcaş.

Terminator văzu o scânteie de lumină apoi se lăsă întunericul.

John şi Sarah se uitau la ceea ce ea desfăcuse.Un dreptunghi de ceramică de culoare brun-roşcată având la un capăt un conector. Era aproximativ de dimensiunea şi forma unei piese de domino. La o privire mai atentă, părea să fie făcut din mici cuburi prinse la un loc, identic cu cel distrus în subterană, al Cyberdyne Sistems. Acum înţelegeau ce încerca Miles Dyson să realizeze. Acesta era creierul unui Terminator.

John îl ocoli pe Terminator şi-l privi în faţă. Era complet inert. Nicio mişcare a pieptului. Nicio respiraţie. Ochii deschişi. Mort.

De curiozitate, John îi ridică o mână. Se auzi zgomotul produs de servo mecanismele puse în mişcare. Era ca şi cum ai mişca membrul unui cadavru cuprins de rigor mortis. Dădu drumul mâinii care rămase în poziţia ridicată. Pentru John era clar că aceasta era cea mai vulnerabilă situaţie în care cineva ar fi putut vedea un Terminator. Puteau începe să-l demonteze, să ia maşinăria s-o facă bucăţi până la cele mai mici piese.

Dar Terminatorul le permisese să-i scoată creierul scoţându-l complet din funcţiune. Asta dovedea o doză mare de încredere.

Dar, se întrebă John, pot maşinile să se încreadă?

Sarah studie cipul U.C.-ului sub cea mai apropiată lampă.

— Vezi comutatorul? întrebă John.

Ea îl ignoră trecând cu o privire de la Terminator la cip. Ceea ce simţea era ceva mai mult decât justificat. Din punct de vedere strategic, nu era o treabă deşteaptă. Nu era necesar. Terminator era deja scos din circuit. Dar emoţia era aşa de puternică şi iraţională că înainte ca John să realizeze ce făcea, ea pusese cipul pe masa de lucru şi luă un ciocan. În timp ce îl ridica să lovească, John îi pricepu intenţiile şi se aruncă spre ea.

— Nu!

Acoperi protector piesa de pe masă cu mâna. Era singurul lucru ce putea să-i controleze reacţia. Sarah abia reuşi să evite lovirea degetelor lui.

— John, dă-te la o parte!

— Nu. Nu-l omorî!

— Pe ea, John. Maşina. Nu pe el. Pe ea!

— Bine, pe ea. Avem nevoie de ea! spuse John ţinându-şi mâna nemişcată.

— Ne descurcăm mai bine singuri.

— Dar e singura dovadă pe care o avem despre viitor... despre război şi toate celalalte.

Sarah ezită. Băiatul avea dreptate. Dar ea era cuprinsă încă de aversiune faţă de dublura lucrului care-l ucisese pe Kyle Reese.

— N-am încredere! Lucrurile astea sunt greu de distrus. John, crede-mă, ştiu asta. S-ar putea să nu mai avem ocazia asta, altă dată!

— Ascultă, mamă, dacă se presupune că odată voi fi marele conducător, ar trebui să începi să asculţi ideile mele de conducător. Pentru că dacă tu n-o vei face, nimeni altcineva nu o va face.

Avea dreptate. O aşchie de mândrie a fiului ei se strecură între duşmănia ei şi neajutoratul Terminator.

John realiză că el şi maică-sa erau la o răscruce.Putea să vadă asta în ochii ei. Timp de un an de zile el încercase să ţină disperat pasul cu programul ei, să se potrivească cu modelul pe care ea îl făcuse pentru el. Până la acest moment făcuse totul ca s-o mulţumească. Acum, simţea puterea strecurându-se subtil între ei. Era o confuzie şi o nehotărâre în ochii ei pe care John nu o mai văzuse niciodată. Din cauza lui. El avea dreptate şi ea ştia asta, aşa că îşi retrase încet mâna şi păşi înapoi.

Acum era rândul ei să aleagă.

John făcuse încă un pas spre cel ce avea să fie John Connor. Pentru că, înţelept, făcuse ceea ce trebuia. Sarah era încă foarte furioasă. Raţiunea îi spunea să

lase jos ciocanul. Urma să lovească cu el. Aşa că o făcu însă la 2 centimetri de U.C.

— E-n regulă, să facem cum spui tu.

John luă cip-ul şi-l examină foarte atent, fruntea încruntându-i-se de o concentrare copilărească. Găsi ceea ce căuta şi luă un ac, folosindu-l ca să mute switch-ul în poziţia „scriere”. Strâmbându-se, introduse placa cu circuite înapoi în ţeasta însângerată a Terminatorului.

Din întunecime, lumina prinse viaţă printr-o altă explozie de steluţe. Pentru Terminator nu fusese decât o clipă, conştiinţa nefiindu-i alterată. Putea să vadă imaginile digitale ale celor doi care stăteau în spatele lui prin oglindă. Nu „SIMŢEA” nimic special. Scanerele interne nu indicau nicio stricăciune. Toate sistemele erau normale. Dar ceasul indica mai mult timp decât ar fi fost necesar.

— A fost vreo problemă? îi întrebă Terminatorul.

John privi spre Sarah, apoi zâmbi robotului.

— Nu. Absolut niciuna.

Câteva ore mai târziu, Sarah stătea în întuneric cu picioarele încrucişate şi spatele lipit de perete ţinând 45-ul în poală.

Îşi veghea fiul, adâncit într-un somn adânc, culcat pe bancheta din spate a maşinii. Tot ce era mai groaznic, ziua se transforma în monştrii prietenoşi sau aventuri distractive.

Ea niciodată nu-şi dorise cu atâta disperare să poată dormi aşa! Tot timpul era dureros şi orice mişcare îi dădea senzaţia că încheieturile îi fuseseră

umplute cu nisip. Avea nevoie de o masă substanţială şi gustoasă, şi de 24 de ore se somn fără vise.

Dar ochii îi erau larg deschişi. Atâta timp cât Terminatorul era cu ei.

El stătea în picioare lângă unul din geamurile biroului, într-o rază de lună, observând liniştit şi nemişcat noaptea. Un manechin mecanic. Numai ochii i se mişcau, urmărind rarele maşini care treceau pe drum.

O santinelă robot credincioasă.

Părea că devine mai luminos, licărind în, reflexele luminilor unei alte maşini ce trecea. Dar apoi Sarah realiză că nu era el singurul lucru care prindea contu-ruri mai clare. Toată camera se umplea de lumină şi, crezând că o maşină se apropie, se îndreptă de spate cu mâna crispându-se pe mânerul pistolului.

Apoi se relaxă. Nu era o maşină.

Erau zorile.

Probabil că am aţipit, îi trecu prin minte cuprinsă de groază. Maşina aia blestemată stă exact în aceeaşi poziţie. Putea să facă orice în timp ce eu dormeam.

Reproşurile pe care şi le făcea Sarah erau dure. Aţipise uşor din cauza extenuării, dar creierul îi era atât de sensibil la pericole încât dacă Terminatorul s-ar fi mişcat cât de puţin, ea ar fi ştiut. Nu că ar fi fost în stare să facă ceva, dar cel puţin ar fi ştiut.

Se luptă să se ridice în picioare, înfruntând durerea din braţ. Durerea va ţine probabil aşa câteva săptămâni. Chinuindu-se, plecă să-l scuture pe John ca să se trezească.

Acesta deschise ochii clipind şi văzu în semiobscuritatea zorilor silueta mamei aplecată deasupra lui. Începu să zâmbească cu o bună dispoziţie copilărească până când o rază o lumină îi căzu pe faţă şi el îşi dădu seama cât de răvăşită şi de dură devenise.

Imaginea se asocie cu mormăitul somnoros ce lui îi sună în urechi asemeni vocii Terminatorului.

— Se face ziuă. Trebuie să ne mişcăm de aici.

John şi Terminatorul se apropiară de un Chevrolet vechi parcat în spatele garajului.

Soarele începea să apară la orizont pe un cer fără nori. Aerul era proaspăt şi dens, vântul răvăşindu-le hainele şi părul.

Fuioare de praf alergau pe câmpie. Se anunţa o zi lungă şi înfierbântată:

Maşina era încuiată aşa că Terminator sparse geamul lateral cu pumnul şi apoi deschise uşa. Se urcară şi Terminator se folosi de mâna sa de oţel pentru a zdrobi cu o singură lovitură sistemul de blocare al volanului. În momentul când John umbla la parasolar motorul deja pornise. John coborî parasolarul şi un set de chei îi căzu în poală. Zâmbi şi le flutură în faţa ochilor Terminatorului.

— Am învăţat asta?

Terminator nu spuse nimic, se întâmplă ceva ce nu se repetase înainte. În trecut, compara datele noi, găsind o legătură şi băgând-o în memorie. Dar acum exista o diferenţă subtilă. Terminator nu era decât în mică măsură conştient de diferenţă. Dar găsirea cheilor, motivaţia umană de ascundere a unui set în plus acolo, şi substraturile acestei motivaţii, creară o

amestecătură aproape organică a acestor cunoştinţe într-o conştiinţă extinsă diferind de orice înregistrare de date noi pe care o făcuse în scurta lui viaţă. Rulă datele de câteva ori analizându-le cu o parte din creier, în timp ce restul supraveghea conducerea camionetei.

Sarah ieşi din biroul staţiei. Găsise o haină a unui mecanic că să-şi ascundă rana sângerândă, uzată dar suficient de curată. Nu i se potrivea prea bine dar oricum era mai bună decât îmbrăcămintea spitalului. Era încă desculţă.

Soarele îi rănea privirea. Până acum îl privise întotdeauna prin geamurile afumate, cu gratii şi reţea de sârmă. Trecuse mult de când nu mai stătuse aşa în plină lumină, afară, simţind cum vântul îi bate prin păr. Dorea să se simtă liberă.

În loc de asta, se simţea periculos de expusă.

Terminator şi John se urcaseră în camionetă. În timp ce ea se urcă lângă fiul ei, Terminator vorbi pentru prima oară în ziua aceea:

— Trebuie să ajungem cât mai departe posibil de oraş.

Sarah era pentru, ştiind deja felul ăsta de a evada. Îl încercase de multe ori în cursul anilor. Uitându-se în lungul şoselei, care se pierdea în depărtare, spuse:

— Îndreaptă-te spre sud.

CONDUCÂND DUMINICA

SPRE SUD, PE AUTOSTRADA 215
Iunie 9, 1994 Duminică
Ora 9.46 A.M.

Maşina îi ducea prin traficul anemic pe o bandă a autostrăzii. Terminator conducea şi Sarah stătea pe locul din dreapta. John era pe bancheta din spate privindu-le cefele şi minunându-se cum arătau ca o familie obişnuită într-o excursie duminicală.

Sarah se întinse ca să vadă kilometrajul.

— Ţine-o sub 65. Nu ne puteam permite să fim traşi pe dreapta.

Terminator încetini uşor, răspunzând:

— AFIRMATIV.

— Nu, nu, nu! sări John. Trebuie să asculţi cum vorbesc oamenii. Nu spui ceva ca „Afirmativ” sau alt rahat mecanic ca ăsta. Spui „No Problem!” Da?

Terminator dădu din cap introducând informaţia, din nou în mod uşor diferit, căutând fantomatice subînţelesuri şi puncte de reper care nu erau evidente.

Sarah, adâncită în gânduri, ignora lecţia.

John explica în continuare.

— Dacă cineva vine spre tine argăţos spui „siktir”.Dacă vrei să scapi de ei, spui „Hasta la vista, baby”

— Hasta la vista, baby? întrebă Terminator nesigur pe pronunţia băiatului, dar simţind o apropiere.

— Da, sau, „Altă dată, şmechere” sau dacă cineva se înfurie, spui „Las-o moale!” Aşa ceva. Sau poţi face combinaţii.

În câteva clipe totul se înregistră în mintea sintetică a Terminatorului şi spuse:

— „Las-o moale, şmechere!”

— Grozav! Vezi, începi să-nţelegi!

— No problem, adăugă Terminator.

John zâmbi larg, cu mândria unui profesor priceput.

BENZINĂRIA

Localul lui Jack
Ora 10.01 A.M.

Avea o pompă de benzină şi un, bar amărât. Mese de picnic erau aşezate într-o latură a clădirii. La una din ele stătea o familie cu copii jucându-se şi alergând prin apropiere. Mama, cu douăzeci de kile prea grasă, bătând spre cincizeci de ani, cu un sandwich dublu cu brânză în mână, privi alene peste umărul soţului la maşina prăfuită care se oprise lângă pompă.

Sarah se întoarse spre John şi întrebă:

— Ai ceva bani?

— Da.

John scoase ce mai rămăsese din bani numărându-i repede.

— Doar câteva sute. Îţi dau jumătate.

Sarah îi smulse din mână pe toţi, scoase o bancnotă de douăzeci, dându-i restul înapoi.

— Ia ceva de mâncare, comandă deschizând uşa şi coborând.

John se întoarse spre Terminator.

— Niciun pic de simţ al umorului.

Robotul nu dădu nicio replică.

John oftă, apoi spuse:

— Haide.

Se dădură jos şi se îndreptară spre tejghea.

— Şi încă ceva, spuse John. Poţi să fii şi tu puţin mai senin. Rutina asta severă a cam început să se uzeze. Măi zâmbeşte şi tu din când în când.

— Să zâmbesc?

Terminator medită asupra noţiunii. Nu-i părea chiar atât de necesar pentru reuşita misiunii.

— Da, zâmbeşte! Ştii cum. Oamenii zâmbesc. Priveşte.

John ajunse la tejghea şi zâmbi cu toată gura femeii între două vârste care stătea impasibilă de celalaltă parte.

— Bună. E drăguţ aici la voi. Cum merg afacerile?

Picioarele femeii erau tot numai o durere. Nu avea timp de pierdut cu nişte mucoşi.

— Ia mai scuteşte-mă!

John se întoarse spre Terminator ridicând din umeri.

— Ei, bine, a fost un exemplu prost. Apoi, observă ceva peste umărul robotului.

— Ia priveşte acolo. John îi arătă o adolescentă urmărind conversaţia la telefon a prietenului ei. La un moment dat cel de la celalalt capăt al firului îi spuse ceva care-l făcu să râdă. Prietena lui zâmbi şi ea.

— Uite aşa, spuse John.

Terminatorul focaliză imaginea urmărind cuplul care zâmbea. În acest timp, o reluare a zâmbetului băiatului se înregistră, se dilată acoperind întreg ecranul. Terminator reluă imaginea cu încetinitorul în timp ce pe ecran apăru un vector-grafic al buzelor însoţit de o mulţime de date simbolice afişate.

Şi din nou, acea diferenţă în compararea datelor pe care le văzuse şi care nu se puteau explica îl lovi pe Terminator. O sumedenie de date inexplicabile apăreau din subconştient, intrând şi combinându-se în circuitele lui cerebrale.

Învăţa.

Cunoscând acum tot ce trebuia să ştie în legătură cu zâmbetul, Terminator încercă să zâmbească. John se înfioră. Rezultatul era o strâmbătură cu un rictus a buzei superioare.

John încercă să-l încurajeze.

— Mai bine n-o face în public. Mai încearcă.

Următoarea încercare fu un pic mai bine.

— Ştiu eu, poate ar trebui să exersezi în faţa unei oglinzi.

Terminator încercă încă o dată.

Grăsana se uită peste umărul soţului la bărbatul bine făcut de lângă tejghea. Făcea nişte figuri ciudate.

— Ralph, zise ea, nu prea sigură, cred că se întâmplă ceva cu bărbatul acela.

Se întoarse şi-l văzu pe Terminator plescăind din buze.

Ralph mormăi şi se întoarse la mâncarea lui.

— Probabil că tocmai s-a uitat mai bine la tine.

Ea îi trase un ghiont în braţ. Tare.

Când Sarah ieşi de la toaletă, John şi Terminator duseseră deja sandwich-urile şi cutiile de Coca-Cola la maşină. Mergând spre ei, luă lacomă şi o pungă de cartofi prăjiţi. Erau cu maşina departe de celelalte familii, la unul din capetele parcării. Terminator, com-

plet dezinteresat în privinţa mâncării, turna lichid în radiator.

Sarah mesteca mecanic sandwich-ul adâncită în gânduri, întorcând pe toate feţele situaţia.

De cine erau urmăriţi?

Care era strategia aplicată de Skynet?

Ce putea face ca să-l oprească pe T-1000?

Acum se simţea mai bine, mai stăpână pe sine. Ştia acum ce trebuie să facă. Ce încercase să facă în urmă cu mult timp. Ceea ce trebuia să fi fost făcut. Era o idee pe care o abandonase dar pe care, datorită existenţei lui T-1000, trebuia să o reconsidere. Skynet îi dăduse dovada de care avea nevoie crezând că se putea schimba istoria cu ajutorul călătoriilor în timp, dezvoltate ca armă tactică de, probabil, cea mai complexă minte. De fapt, Skynet era aşa de convinsă că mutaţiile în timp o pot salva de la distrugere, încât trimisese doi terminatori unul în ’84 şi altul acum. Să o ucidă pe mamă şi dacă dădea greş, copilul. Să dea la o parte două fiinţe omeneşti ca pe două piese oarecare într-un joc, sperând că nou creata configuraţie va fi în favoarea sa. *Să modifici trecutul pentru a schimba prezentul*. Foarte bine, se gândi Sarah, de ce n-aş face şi eu acelaşi lucru?

De ce să nu găsesc o cale *să modific prezentul ca să-mi schimb viitorul*? Asta încercase de mult să facă, atunci când atacase Cyberdyne pentru prima data. Realiză acum că trebuia să-şi concentreze atenţia pe o singură, foarte importantă persoană în singurul moment când istoria putea fi schimbată, trecându-se pe lângă un război nuclear.

John dorea să-i vorbească. Nu despre strategie, arme sau viitor. Doar... să-i vorbească. Despre un milion de lucruri sau despre mai nimic. Tonul era mai important. Nimicuri înşirate care nu aveau alt scop decât o legătură, un sentiment plăcut între mamă şi fiu. Dar el văzu norii din privirea ei. Fuseseră totdeauna acolo, el necunoscând-o pe adevărata Sarah, niciodată. Cea dinainte naşterii lui, dinaintea Terminatorului.

N-avea nicio idee cum această femeie fusese odată o fată tânără, sensibilă, drăguţă, a cărei singură decizie majoră în viaţă fusese specializarea din colegiu.

Tot ce văzu era o Sarah gânditoare, hăituită, cu viaţa transformată într-o misiune, al cărei scop era el.

Mâncarea îi umpluse stomacul şi nu mai putea suporta tăcerea ei aşa că se ridică şi se îndreptă spre locul unde lucra Terminator.

Prin apropiere John văzu doi puşti care se jucau cu pistoalele cu apă, împroşcându-se unul pe altul printre chicoteli.

— Eşti mort!

— Nu sunt!

— Ba da!

Străvechiul jos al pretinsei lupte şi falsei morţi. Un final repetat căzând în abisul nemăsurat, simţit dar de neimaginat pentru un copil de zece ani. Decât dacă era John Connor.

Sarah ocoli prin faţa maşinii şi îl văzu pe John oftând, solemn. Se uită în sus spre robot, nevăzând-o pe ea şi întrebă.

— N-o să reuşim, nu-i aşa? Noi, oamenii, vreau să spun!

Terminator se uită spre copiii care se jucau cu pistoalele de apă.

— Este în natura voastră spiritul de autodistrugere.

John aprobă. Văzuse oameni adevăraţi cu arme adevărate jucând jocul morţii. Violenţa îşi făcea apariţia în multe filme. Erau inamici peste tot şi sângele curgea din belşug.

Alţi copii puteau vedea toate astea şi puteau să găsească o cale să râdă de ele pentru că erau ireale, erau departe – doar să nu fii în centru. Doar să nu te facă maică-ta atent, să-ţi amintească tot timpul până când nu mai vezi în jur decât duşmani în loc de feţe de copii nevinovaţi.

Viitorul.

Totul era adevărat.

Va fi un război.

Vor muri milioane.

Şi el îi va conduce pe supravieţuitori împotriva maşinilor.

Şi nu va rămâne nimic de cucerit de la ei decât cadavre mutilate şi ruine vaste. Asta era ceea ce simţea. În final, spuse:

— Mda, ne târâim, nu?

Dar Sarah ghici ce gândea. Şi ea avusese aceeaşi expresie de disperare ani întregi. Ştia foarte bine ce-l aştepta pe fiul ei. Victorii. Da, dar după lupte îndelungi în cele mai abjecte condiţii. John Connor era evident pivotul sorţii. Dar anumite motive erau în centrul

cercului. Bucla temporală se rotea în jurul lui într-un mod inexplicabil.

Nimeni n-ar fi trebuit să poarte aşa o povară. Era de o greutate ucigătoare. Şi uitându-se la el, tot timpul numai ascunzându-te, era ca şi cum ai fi privit omenirea răzvrătindu-se cu fiecare celulă împotriva cruzimii atroce a destinului. El trebuia să fie salvatorul lumii, dar cu ce preţ pentru el! Şi nu numai pentru el, ci şi pentru ea.

Deja le distrusese vieţile.

Ea era gata să accepte pentru a salva milioanele de copii. Da, s-ar sacrifica pe sine şi pe fiul ei. Dar în timp ce trecea înflăcărarea, Sarah era gata de acţiune.

Se apropie de Terminator şi spuse:

— Trebuie să ştiu cum ia naştere Skynet. Cine este responsabil?

Terminator scormoni în memorie, pe unde exista o istorie a timpurilor lui. Date folositoare ca bază pentru referinţe şi evaluări ale evenimentelor din prezent. Terminator primi acces liber la ele acordându-le prioritate, ca informaţii tactice. Îi răspunse:

— Omul direct responsabil este Miles Bennet Dyson, Director Proiecte Speciale la Cyberdyne Systems Corporation.

— De ce el?

— În câteva luni va crea un tip de microprocesor revoluţionar.

— Şi apoi?

Terminator închise capota şi se urcă înapoi în maşină în timp de vorbea.

— În trei ani Cyberdyne va deveni cel mai important furnizor de sisteme computerizate militare. Toate bombardierele vor fi dotate cu computere Cyberdyne devenind total automate. În final zboară singure pe baza unui plan de operaţii.

Sarah se urcă în spatele lui John şi Terminator începu să conducă spre ieşirea din parcare.

— Da, grozav. Şi umflaţii ăia de la Washington, ce dracu, au lăsat un calculator să conducă toată treaba, nu?

— În pricipal, răspunse robotul, după ce, înţelese ce-i spusese. În timp ce accelera să intre pe autostradă,

Terminator continuă:

— Planurile Skynet sunt făcute. Sistemul începe să funcţioneze în 4 august 1997. Deciziile umane în privinţa apărării strategice nu sunt luate în seamă, Skynet începe să înveţe în ritm de progresie geometrică. Devine de sine stătător la 2.14 a.m. în 29 august.

Cuprinşi de panică, oamenii încearcă deconectarea.

— Şi Skynet reacţionează? întreabă John.

— Da, răspunse Terminator. Lansează rachete intercontinentale împotriva unor ţinte din Rusia.

— De ce atacă Rusia? Sunt prietenii noştri acum, nu-i aşa?

— Pentru că Skynet ştie că o contralovitură rusească îi va înlătura duşmanii de aici.

Sarah începu să întrezărească o firavă rază de speranţă pe cerul întunecat.

— Cât de multe ştii despre Dyson? întrebă.

— Am totul în detaliu.

— Vreau să ştiu totul. Cum arată, unde locuieşte. Totul!

John văzu acea veche, aspră expresie de sfidare apărând pe faţa ei.

Mama avea ceva în gând.

CAP DE FAMILIE

South Laguna, California
Ora 10.51 A.M.

Casa lui Miles Dyson era, bineînţeles luxoasă şi sofisticată. O mulţime de geamuri fumurii şi oţel. Dyson stătea în birou, aşezat la o masă masivă de obsidian, adâncit în gânduri, lucrând pe calculator. Lângă masă erau echipamente electronice sofisticate, cele mai multe unităţi de testare a circuitelor.

Într-o dimineaţă de duminică, când cei mai mulţi bărbaţi se odihneau petrecând timpul cu restul familiei, Dyson era în elementul lui. Pus tare pe treabă.

Mintea cerceta labirintul lotului Doi, microprocesorul ceramic Rosetta, aşa că nu băgă de seamă apariţia în uşă a figurii unei fete drăguţe.

Dacă ar fi avut o armă ar fi putut uşor să-l omoare, în loc de asta, se lipi de el şi, scoţând limba o plimbă de-a lungul gâtului lui.

— Neaţa, Tarissa, spuse zâmbind, întorcându-se să-şi sărute nevasta. Ea era încă în halatul de baie, ţinând o ceaşcă de cafea fierbinte în mână.

— Iar ai stat treaz toată noaptea? întrebă, cu o urmă de exasperare în voce.

— Îhî, răspunse el, întorcându-se la computer. Îl privi cum lucrează, realizând că probabil uitase că mai stătea acolo. Simbolurile mişcătoare de pe ecran nu însemnau pentru ea absolut nimic. Şi asta o deranja pe Tarissa, pentru că nu putea cu adevărat să pătrundă în

lumea lui magică. O lume în care petrecea 80 la sută din timpul cât era treaz.

Petrecuseră mai mult timp împreună la începutul căsătoriei, bineînţeles, dar de când el începuse să lucreze pentru Cyberdyne, ea avea impresia că intrase la mănăstire.

— O să lucrezi toată ziua? întrebă ea, încercând şi aproape reuşind să-şi înfrângă iritarea. Nu vroia să ajungă la fel ca multe din celelalte neveste, căinându-şi viaţa pustiită lângă un bărbat maniac! Avea multe lucruri care ar fi putut să-i dea un sens existenţei, dar se măritase cu Miles Dyson. Pentru că-i plăcea să fie cu el şi dorea aceeaşi atenţie 24 de ore pe zi, mai puţin, se înţelege, cele zece-douăsprezece ore de lucru zilnic. Dar în schimb erau patrusprezece-cincisprezece ore pe zi care culminau cu o noapte pe săptămână petrecută în laborator.

Dyson ştia bineînţeles, vag, faptul că soţia lui era nefericită. Dar presupunea că asta era o problemă uşor de rezolvat. Odată pus la punct Lotul Doi, va petrece mai mult timp cu familia, preluând o parte din stresul creşterii copiilor de pe capul nevestei. Astfel, totul va fi în ordine. Nu-şi dădea seama că nu poţi da întâietate muncii în faţa soţiei fără să produci răni permanente în pielea căsătoriei.

— Îmi pare rău, dragă. Chestia asta mă arde. Am crezut că o rezolvasem cu asta... Arătă spre o cutie metalică de pe masă, prototipul Lotului Doi, de aproximativ 60 centimetri lungime.

Era o asamblare primitivă de cuburi mici, o versiune grosolană a U.C.-ului Terminatorului...

— Dar ieşirea s-a dus dracului după trei secunde. Acum cred că greşeala este ierarhizarea comenzilor, începu din nou lucrul pe calculator. Putea la fel de bine să vorbească marţiana. Era drăguţ din partea lui că încerca să-i explice şi ei, dar ar fi putut vorbi aşa mai mult timp, uitând că ea era foarte inteligentă dar nu un geniu în materie ca el. Nevrând să-i aducă aminte de asta, ea încercă o mică diversiune, intervenind într-o pauză a recitării lui.

— Ai nevoie de o pauză. La întoarcere o să vezi totul mai clar. Un sfat, sigur, general.

Bineînţeles, el respinse ideea.

— Nu pot.

Acum o parte din iritarea ei ieşi la iveală.

— Miles, e duminică. Ai promis că-i vei duce pe copii la Raging Waters azi.

— O, nu pot face asta, scumpo. Sunt prins aici.

Îi prinse mânile în ale lui, cu un entuziasm efervescent. Ea obsevă încântarea copilărească ce i se citea pe faţă. Dorea aşa de mult să împartă emoţia aproape sexuală a descoperirii, satisfacţia creaţiei, gândi ea. Şi, într-un fel, putea să-l înţeleagă.

— Dragă, chestia asta o să-i spargă pe toţi! continuă el. Este un procesor…

— Ştiu. Mi-ai spus. Este un procesor cu reţea mentală. Gândeşte şi învaţă la fel ca şi noi. E supraconductiv la temperatura camerei. Prin comparaţie, celelalte computere sunt calculatoare de buzunar. Îşi retrase mâinile. Dar de ce e aşa de important, Miles? Trebuie să ştiu neapărat, pentru că simt că înnebunesc aici câteodată.

Gata, ieşise totul la suprafaţă. Ţinuse totul ascuns şi nu avea de gând să deschidă discuţia, dar nu realizase că el ar putea refuza să îndeplinească o promisiune făcută copiilor.

— Îmi pare rău, scumpo, sunt atât de aproape. Îi arătă cât, ţinând degetul mare şi arătătorul la o distanţă foarte mică.

Ea strânse din buze şi ridică prototipul. Nu prea arăta mare lucru.

— Imaginează-ţi un supersonic cu un pilot care nu face niciodată nicio greşeală, nu e obosit niciodată şi nici nu vine la slujbă mahmur. Bătu cu palma în cutia din mâna ei.

— Ăsta-i pilotul.

Totul era bun, frumos şi nobil. Dar ea dorea de mai mult timp să-i pună o întrebare, care acum dădu năvală, surprinzându-l pe Dyson prin incisivitate.

— De ce te-ai însurat cu mine, Miles? De ce am făcut aceşti doi copii? Tu n-ai nevoie de noi. Mintea şi inima ta sunt aici. Îi arătă prototipul, terminând:

— Dar nu te întrebi cât te iubim noi.

Oftând, îi luă cutia din mână şi o aşeză la loc. Apoi punându-şi mâinile pe umerii ei o sărută uşor. Rezistând la început, cedă până la urmă atingerii lui delicate. Când se îndepărtară unul de celălalt, expresia ei era deja schimbată. Ochii îi luceau de afecţiune pentru el. Nu era numai sărutul. Nu era nici felul tandru şi mângâietor. Era privirea din ochii lui. Uitase, aşa cum i se întâmpla câteodată în ultima vreme, că în ciuda faptului că o vedea rar, o iubea cu adevărat.

— Îmi pare rău, spuse el simplu.

Şi ea îl crezu. Încă mai era în stare să ajungă la el. Nu era cu totul pierdut… încă.

Începu s-o sărute din nou, dar Tarissa îl opri, arătându-i ceva în spate. Se uita înapoi spre uşă. Doi copii stăteau acolo în pijamale, cu părul vâlvoi şi cu feţişoarele lor adorabile umflate de somn. Rezultatul fizic al dragostei pentru soţia lui. El era un savant tenace, obsedat. Dar nu era pierdut pentru lume. Dyson se pierdu cu firea văzându-le expresiile pline de speranţă.

— Ce-ai zice să-ţi mai petreci câtva timp şi cu ceilalţi copii ai tăi?

Conflictul era profund. Nesfârşitele posibilităţi pentru binele omenirii apăreau din umbra micului prototip. Dar mai era şi propria familie, o bucăţică mică din omenire, care-l aştepta pe el, atunci, acolo!

Le dorea pe amândouă. În ziua aceea nu putea să aibă decât una. Dar una din ele va creşte şi fără ajutorul lui. Şi aceea nu putea să aştepte.

Dyson zâmbi. Forţele întunericului pierduseră de data asta. Deschise larg braţele şi copiii alergară chiuind.

DEPOZITUL DE ARME

Deşert, nord vest de Calexico
Ora 12.04 P.M.

Pământul ardea în soare ca o halucinaţie delirantă. Căldura voala imaginea ca un miraj, în timp ce Terminator scoase maşina de pe autostradă, intrând pe un pavaj de nisip şi pietriş, lăsând în urmă un nor gros de praf. Trecură de un indicator care arăta: Cheron Mesa 2 mile şi dedesubt, CALEXICO 15 mile.

În faţă, Sarah văzu o oază patetică de umanitate în vastul deşert: câteva rulote învechite înconjurate de alte vechituri de vehicule şi gunoi. În spatele rulotelor era un câmp de aterizare prăfuit şi un elicopter Heuy pe aproape.

Oricine ar fi stat aici nu prea dădea doi bani pe viaţa de la oraş. Sau pe plăcerile unei comunităţi obişnuite. Şi probabil că nici nu-şi plăteau taxele. Maşina se opri într-un nor de praf.

— Staţi în maşină – comandă Sarah în timp ce se dădea încet jos. Putea să vadă că cineva încerca să facă locul să arate ca şi cum n-ar fi nimeni acasă.Uşa celei mai apropiate rulote se mişca în bătaia vântului. Nu se auzea niciun zgomot afară de sunetul tânguitor al vântului prin arborii de jucca. O tactică foarte bună, gândi ea, presupunând că văzuseră norii de praf încă de acum câteva minute. Traversând locul, observă o mişcare subtilă a umbrelor înăuntrul unei rulote. Poate

că i se păruse doar, dar avu impresia că vede lucind ceva metalic. Cel mai probabil o armă.

Un mic vârtej de praf se răsuci prin tabără intrându-i în ochi. Ţinându-şi mâinile goale la vedere, în lături, se apropie cu prudenţă de rulotă sperând că nu calculase greşit. Pentru că tot ce ştia era că prietenii ei plecaseră şi locul era într-adevăr pustiu.

Sau fusese luat în stăpânire de feţe mai puţin prietenoase.

— Enrique? Eşti aici? încercă sunând ireal de tare în plin deşert.

Sarah auzi în spatele ei un KA-GRACK! care o făcu să se răsucească, smulgând 45-ul pe care îl purta ascuns la spate dintr-o singură şi rapidă mişcare. De fapt, o făcuse atât de iute încât Terminator rămăsese în urmă cu două secunde bune până să iasă din maşină cu arma în poziţie.

Ţinteau amândoi spre un om care apăruse brusc din spatele elicpopterului. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, un guatemalez dur cu faţă bătută de vânturi şi mustaţă groasă, purtând cizme de cowboy şi o vestă direct pe piele care ţinea un AK-47 îndreptat spre fruntea ei. Se încruntă şi vorbi atât de încet încât ea abia-l auzi:

— Eşti destul de rapidă, Connor.

Degetul Terminatorului se apropia încet de trăgăciul puştii, dar John îi puse mâna pe braţ scuturând din cap dezaprobator. Robotul ezită şi urmări mai departe învăţând.

Trăsăturile fioroase ale lui Enrique Salceda se modificară într-un rânjet larg. Lăsă puşca de asalt să-i

cadă pe lângă cap în timp ce se îndrepta spre Sarah apoi, încolăcindu-şi braţele pe după gâtul ei o atrase într-o îmbrăţişare strânsă.

Când păşi înapoi ca s-o privească, amândoi zâmbeau.

Salceda vorbi într-o spaniolă greoaie, dar Sarah putea înţelege.

— Îmi pare bine că te văd, Connor. Ştiam c-ai să te întorci aici mai devreme sau mai târziu.

Îi făcu semn lui John, trecând înapoi la engleză cu accent

— OYE, Big John! Ce mai faci? Cine-i prietenul ăsta mare al tău?

John îi răspunse într-o spaniolă naturală.

— El e în regulă Enrique. Este… mm… ăsta e unchiul meu Bob! Se întoarse spre Terminator spunând în engleză.

— Unchiule Bob, ăsta e Enrique.

Terminator încercă un zâmbet. Mai trebuia încă mult exerciţiu. Salceda îl privi cu coada ochiului apoi se uită la Sarah.

— Hm, unchiul Bob, nu? Bine. Apoi răcni spre una din rulote – Yolanda. Ieşi afară, avem oaspeţi. Adu şi nişte tequilla din aia!

Un tânăr guatemalez subţire pe nume Franco, având optsprezece ani sau aproape, ieşi din rulotă cu o armă MAC-10A, urmat de durdulia, ridata dar voioasa soţie a lui Salceda, Yolanda.

Trei copii mai mici veneau după ea ca raţele. Juanita o simpatică de 12 ani, Jamie, de opt ani şi Paco

un băieţaş de numai doi ani. Yolanda făcu cu mâna spre John, strigându-i saluturi în spaniolă.

Terminator privi spre John, întrebându-l în şoaptă.

— Unchiul Bob?

— Aşa, Sarita, spuse Salceda, devii, celebră. Ştiai asta? Tot timpul la blestematul ăla de televizor. Desfăcu sticla de tequilla şi îi oferi o duşcă. Ea ridică sticla, bând două înghiţituri zdravene, apoi o dădu înapoi fără măcar să clipească.

Paco veni legănându-se cu paşi mărunţi spre Terminator, apucându-l de pantaloni. Bărbatul privi în jos spre micuţul puşti fascinat. Nu mai văzuse aşa oameni mici până atunci. Căută rapid în memorie datele despre copii. Nu găsi decât prea puţin. În timp ce ceilalţi vorbeau, Terminator se aplecă spre copil şi-l ridică într-o singură mână, învârtindu-l pe toate părţile, înregistrând datele fizice. Puştiului se părea că nu-i pasă, holbându-se sumbru, la figura impasibilă a robotului.

Terminator îl puse jos pe Paco. Copilul plecă clătinându-se puţin ameţit şi se opri la taică-său. Salceda îl prinse şi-l dădu nevestei.

— Ia-l pe Pacolito, dragă. Mulţumesc.

Luă sticla înapoi de la Sarah şi turnă pe gât jumătate din conţinut. Apoi se întoarse spre „unchiul Bob” întinzându-i sticla:

— Bei?

— Nu, mulţumesc.

Salceda se întoarse iar spre Sarah.

— Cât timp vreţi să staţi?

— Am venit doar să-mi iau lucrurile. Şi am nevoie de haine, mâncare şi de unul din camioanele tale.

— Hei, şi eu ce am la treaba asta? mormăi Salceda, rânjind în timp ce o spunea.

— Acum, nimic, Enrique. Îi servi un zâmbet încântător, unul la care nu putea să reziste. Nu că ar fi fost vreodată altceva între ei doi afară de respect mutual şi încredere. Deşi Yolanda nu mai era idealul de frumuseţe al unui bărbat, era mama copiilor lui şi încă minunată la pat. Şi Salceda ştia foarte bine că dacă ar fi încercat ceva, Sarah, femeia americană probabil i-ar fi tăiat boaşele şi le-ar fi dat la raţe.

Ea aproape că făcuse asta unuia din verii lui mai tineri, ultima dată când fusese în tabără.

Sarah se întoarse spre Terminator şi fiul ei.

— Voi doi, ocupaţi-vă de arme.

— Dar, mamă… încercă John să spună.

— Marş, comandă Sarah.

— Vino, spuse John lui Terminator şi merse către un învechit şi prăfuit buldozer Caterpillar din spatele unei rulote. Se urcă în scaunul şoferului şi îl manevră cu pricepere spre Terminator care stătea în apropiere, ţinând de capătul unui lanţ greu care se pierdea în nisip.

— Agaţă-l, îi strigă John, băgând în viteză. Dar uitându-se înapoi, văzu că Terminator deja trăgea de lanţ, făcând să se ridice o placă metalică groasă îngropată sub 15 cm de nisip fierbinte.

— Încet, spuse John sărind din tractor şi apropiindu-se de groapa dreptunghiulară. Terminator i se alătură privind la ceea ce semăna a gură de mormânt.

— Un lucru pot spune despre mama, întotdeauna are ceva de plănuit.

Întâi sări John, în gaură urmat de Terminator. Lumina soarelui cădea într-o cameră din blocuri de zgură lată de doi metri dar lungă de cincisprezece. Nisipul se spulbera de pe pereţii care erau plini de arme de aproape toate felurile. Carabine, pistoale, lansatoare de rachete, mortiere. La capătul îndepărtat, cutii conţinând muniţie, grenade, rachete erau până la tavan.

Acesta era un loc pe care Terminator nu avea probleme în a-l înţelege. Omul-maşină analiză de unde să înceapă. Terminator alese un aruncător de grenade M79 de pe timpul Vietnamului. Era o armă crudă, eficientă. Desfăcu închizătorul şi inspectă interiorul.Nu fusese folosită de mai mult de câteva ori.

— Excelentă.

— Da, mi-am închipuit că o să-ţi placă aici, spuse John zâmbind trist.

Sarah ieşi dintr-o rulotă purtând cizme, pantaloni negri, tricou şi ochelari de soare. Era pregătită să se grăbească. Mâncase şi era acum cu puţinii oameni de pe pământ în care avea încredere. Nu numai că se reorganizase şi făcuse aprovizionarea dar începea să se pregătească pentru un contraatac împotriva forţelor oarbe ale Skynet-ului şi Sorţii însăşi.

Nu putea spune că îi trecuse groaza. Fiul ei încă era o ţintă pentru ceva care-l făcea pe Terminator ineficient, ceva despre care nu credea că ar fi posibil.

Dar în ultimul timp se obişnuise cu imposibilul. Închis în azilul de nebuni, cineva se gândeşte la tot

felul de lucruri imposibile. Acum, că era afară şi T-1000 îşi făcuse apariţia, putea să vadă dacă aceste imposibilităţi erau printre cele pe care şi le imaginase.

Salceda era în apropiere, împachetând împreună cu Yolanda mâncare şi echipament. Ridică privirea la Sarah, bătând cu palma laterala unui Ford Bronco cu tracţiune integrală, care era lângă el.

— Ăsta-i cel mai bun pe care-l am, dar demarorul e defect. Ai timp să-l schimbi?

— Da. O să aştept până se lasă întunericul că să traversez frontiera.

Îl trase uşor ceva mai departe de urechile Yolandei, nevrând să o îngrijoreze cu ceea ce avea să-i spună lui Salceda.

— Enrique, e periculos pentru voi aici. Plecaţi şi voi la noapte, da?

Se încruntă la ea, de parcă l-ar fi insultat, apoi dezveli cu un rânjet un dinte placat cu aur.

— Da, Sarita. Sigur. Vii doar în trecere pe aici şi se duce dracului viaţa mea.

Îl bătu pe umăr.

— Îmi pare...

— Să nu-ţi pară, răspunse. Înţeleg chestia. Ai face la fel pentru mine.

Se întoarse la împachetat. Sarah îl urmări un moment lucrând lângă nevastă şi se gândi la rasa umană. La cei răi, agitându-se disperaţi pentru ei înşişi în criza continuă a existenţei, dând la o parte necruţători pe oricine le-ar fi stat în cale şi iată şi oile, cei care nu aveau viaţa lor, care inconştient se subordonau altora, sau erau făcuţi să renunţe uşor la

ceea ce aveau mai scump, apărând pe cei care îi furau, până la moarte.

Şi mai erau şi cei ca Salceda.

Bărbaţi şi femei care aveau regulile lor. Nomazi moderni care refuzau să fie domesticiţi de seducţiile materiale ale oraşelor şi satelor. Formau mici bande, familii mărite, mutându-se prin ţinuturi neatinse de autorităţi pentru că erau înarmaţi şi periculoşi dacă erau dezamăgiţi.

Nu cereau nimic de la nimeni. Nu luau nimic de la nimeni. Oameni ca Salceda o ajutaseră pe Sarah să hotărască, într-una din cele mai negre perioade din viaţa ei, că omenirea merita totuşi să fie salvată.

Fusese o vreme în care nu se putea gândi decât cum să-l ţină ascuns pe John, lăsând totul deoparte, într-un loc unde ar fi putut să supravieţuiască maşinii de război, să trăiască într-o gaură în fundul pământului tot timpul care le mai rămânea după exterminarea globală.

Să lase umanitatea să fie distrusă. La dracu, poate că asta era selecţia naturală. Darwin o transformase într-o maşină ucigaşă eficientă care secera creatorii.

Văzuse mult rău în zilele alea. Oameni care încercaseră s-o exploateze, în ciuda faptului că avea un copil mic deci Oameni care nu-şi dădeau seama cât de jos căzuseră. Oameni care ştiau şi erau mult mai periculoşi pentru că ar fi făcut orice să se târască înapoi sau să-i tragă şi pe alţii după ei.

Fusese o noapte în care chiar se rugase la un Dumnezeu de a cărui existenţă nu era sigură, ca să se termine totul. Şi când rugăciunile nu i-au fost ascultate

rămăsese trează în noapte ţinând în mână pistolul, simţindu-i răceala liniştitoare gândindu-se la un sfârşit doar pentru ea şi John.

Dar asta nu putea să o facă. Ar fi însemnat că nemernicii de pe pământ ar fi câştigat într-adevăr. Ieşise din noaptea aceea mai tare decât fusese vreodată, cu dragostea pentru John pecetluind un angajament solemn. El nu va muri. Maşinile vor fi învinse. Moartea lui Kyle va avea un înţeles. Numai că încă nu putea să-i pese de alţii în afara ei şi a lui John, până când Salceda o găsise şi o îngrijise, pe drumul de întoarcere către oameni, în sânul familiei sale.

Acum Sarah ţipă în noapte împotriva adâncii orori a anihilării nucleare. Pentru că erau copiii lui Salceda cei pe care îi vedea murind în focurile radioactive. Da, dacă vreodată în istorie fusese un moment al imposibilului, acesta era.

Jos, în gaura cu arme, John alegea puşti dintr-un lung raft. Terminator isprăvi de scos mai multe cutii de muniţie. John îşi continuă şirul gândurilor ca şi când n-ar fi fost întrerupt.

— Vezi, am crescut-în locuri ca ăsta, aşa că am crezut că trăiau oamenii... zburând cu elicopterele şi învăţând să lupte.

John apucă un AK-47 şi trase închizătorul, inspectând magazia. O oarecare defecţiune observată îl făcu s-o pună la loc. Mişcările erau eficiente. Profesionale. Dezinteresate.

Terminator îl asculta pe John cum nicio fiinţă umană nu putea. Orice nuanţă a tonului se adăuga cuvintelor pentru a le sublinia înţelesul, fără excepţie,

orice silabă era înregistrată pentru a fi studiată mai târziu, dacă era necesar.

— Apoi, când mama a fost arestată, am fost dus la o şcoală normală unde erau şi alţi copii ca mine.

Jocuri. John se gândi cum, până de curând avusese impresia că totul era un joc. Stând înconjurat de arsenalul ăsta al morţii, realiză cât de aproape ajunseseră, el şi maică-sa, de moarte.

— Îţi este vreodată frică? îl întrebă brusc pe robot.

Terminator se opri o clipă. Frică. Nu se gândise niciodată. Căută atent în minte un răspuns…

— Nu.

Teama era un obstacol în calea angajamentului total în misiune. Oamenii se temeau pentru că erau muritori. Şi totuşi, în ciuda, sau chiar din cauza fricii, şi-ar sacrifica vieţile pentru altă emoţie, inutilă pentru Terminator. Dragostea.

Era o paradigmă interesantă. Terminator lăsă o parte a creierului să analizeze în timp ce-şi atârnă pe umăr M-79 şi începu să caute grenade.

— Nici măcar de moarte?

Nicio ezitare înaintea răspunsului.

— Nu.

— Nu simţi nimic despre asta într-un fel sau altul?

Terminator dădu automat răspunsul, încă procesând în privinţa paradigmei.

— Trebuie să rămân în funcţiune până când misiunea e îndeplinită. După aceea nu mai contează.

John învârti alene pe deget un pistol Sig Sauer 9mm înainte şi înapoi, ca Bat Masterson.

— Da, trebuie să rămân în funcţiune şi eu. Apoi spuse, imitând-o pe maică-sa.

— Sunt prea important.

Litania vieţii lui. Şi se destăinuia tocmai unei maşini mortale umblătoare. Asta era partea vrednică de milă, gândi John despre sine, aşa cum făcea de obicei. Nu avusese niciodată prieteni adevăraţi, cu excepţia celor de aici din familia Salceda. Dincolo în lume, ce-ar fi putut spune celor de vârsta lui? Încercase de multe ori să stea de vorbă cu oamenii, dar ei îl priveau foarte ciudat. John îşi aduse aminte de Tim, care fusese cel mai apropiat dintre toţi. Dar nu era decât cineva cu care să-ţi împărţi singurătatea, o cunoştinţă cu care să-ţi petreci timpul.

Chiar şi Tim se uitase ciudat la el când îi pomenise de nebuna de maică-sa.

Nu, pentru John Connor, lumea era de gheaţă chiar şi în punctele ei cele mai fierbinţi. Aici, printre pietre, arme şi praf, discutând cu o maşină a viitorului, se simţea chiar ascultat.

Era Terminator un prieten?

Îi salvase viaţa de mai multe ori în ultimile 24de ore.

Îl sfătuise.

Nu făcea o mulţime de greşeli tâmpite.

Da, gândi John, poate e o prostie, dar Terminator era un prieten. Un om artificial care era chiar un tip simpatic.

Terminator trase de o prelată dezvelind o armă grea, bondoacă, cu şase butoiaşe înmănunchiate într-un cilindru. Un mini-gun G.E. Cu o cadenţă de 6000 de

cartuşe de 7,62mm, pe minut. Cea mai înfricoşătoare armă a erei Vietnam. Terminator îndesă cutia cu muniţie într-o pungă de naylon şi apoi înşfăcă arma solidă.

John dădu grav din cap şi spuse.

— Într-adevăr ţi se potriveşte.

Sarah pusese ceea ce ei aleseseră pe două mese de picnic, uzate, pentru a fi curăţate şi împachetate.

Hârtii, aparate de radio-comunicaţii, explozivi, deto- natori... lucruri de bază. Data viitoare când T-1000, va apărea, ei vor fi pregătiţi. Ea aranja şi curăţa armele, foarte metodic, fără nicio emoţie irosită.

Nu prea departe, John şi Terminator lucrau la Bronco, murdari de ulei până la coate, întinşi pe spate sub maşină, punând şuruburile la pompa de apă înlocuită. John spunea:

— A fost la un moment dat un tip, aşa, liniştit. El m-a învăţat mecanică. Mama a stricat totul, bineînţeles. Mai devreme sau mai târziu le spunea întotdeauna despre Ziua Judecăţii şi despre mine, conducătorul lumii şi cu asta, gata.

O parte din creierul Terminatorului introducea cuvintele şi comportarea lui John într-o surprinzător de complexă matrice. Robotul ajunse la concluzia că lui John îi lipsea în viaţă ceva foarte important. Un lucru esenţial în supravieţuirea unei fiinţe umane. Mai multă analiză era necesară pentru a extrage esenţialul. Terminator continuă să lucreze la maşină, simplitatea operaţiei pe care o făcea necesitând doar o mică parte din capacităţile mentale.

— Cheia dinamometrică, te rog.

— Ţine. Aş fi vrut să-l cunosc pe taică-meu.

— O să-l cunoşti.

— Da. Cred că da. Mama spune că atunci când voi avea vârsta lui, îl trimit înapoi în timp în 1984.Dar acum el nici nu s-a născut încă. Doamne, ţi se învârte capul, nu altceva.

— Dă-mi şurubul ăla, ceru Terminator. El era obişnuit cu salturile temporale şi realităţile alternatinve.

Dându-i ce dorea, John continuă:

— Mama şi cu el au fost împreună o singură noapte, dar cred că încă îl mai iubeşte. Am văzut-o plângând câteodată, deşi ea neagă bineînţeles. Şi spune că i-a intrat ceva în ochi.

Ieşiră de sub camionetă în soarele arzător.

— De ce plângeţi? întrebă Terminator, realizând că şi asta era o parte din matricea complexă.

— Te referi la oameni? Habar n-am. Pur şi simplu plângem, ştii, ca atunci când te doare!

— Din cauza durerilor?

— Of, nu, e altceva. E atunci când nu e nimic în neregulă cu tine, dar, oricum, te doare. Înţelegi?

Robotul pierduse înţelesul.

— Nu.

John ridică din umeri.

— Trebuie să simţi aşa ceva ca să poţi înţelege, cred.

— Şi eu cred, adăugă Terminator urcându-se la volan şi răsucind cheia în contact. Motorul porni imediat.

— Bine, omule! ţipă John pleznind mâna robotului cu palma deschisă.

— *No problem*, spuse Terminator cu o încercare de zâmbet în felul lui.

John rânji cu gura până la urechi, ridicând degetul mare în sus, victorios. Terminator imită stângaci gestul, nesigur de ceea ce însemna. John râse şi îl făcu să se dea jos din Bronco, încercând din nou mişcarea.

Pe partea celaltă a terenului, Sarah se opri din muncă pentru a-i privi pe cei doi. Era prea departe ca să-i audă, dar putea să vadă cum John îi arăta robotului alte câteva mişcări.

Încercând să-l facă să meargă cât mai normal,John făcu câţiva paşi, apoi Terminator încercă şi el, apoi John gesticulă, larg, vorbind foarte repede…explicând principiile fundamentale ale calmului, încercaseră din nou. De data asta, masivul bărbat se mişcă exact ca John.

Urmărindu-l pe John împreună cu omul-maşină, Sarah îşi dădu seama că găsise soluţia singurei probleme a planului pe care îl făcuse.

Terminator nu va înceta niciodată să-l protejeze pe John, nu-l va părăsi niciodată… va trăi atât timp cât John vă trăi, având asta ca singur scop. Şi nu-l va părăsi niciodată, nu va ţipa la el sau îmbătându-se nu-l va lovi, sau nu-i va spune niciodată că este prea ocupat ca să aibă grijă de el. Şi va muri ca să-l protejeze. Din taţii posibili care au venit şi-au plecat de-a lungul timpului, această maşină, lucrul ăsta, era singurul care s-ar potrivi.

Într-o lume bolnavă, era cea mai sănătoasă alegere. Sarah se întoarse la treabă cu dinţii încleştaţi... o femeie puternică, oţelită de ani de alegeri dure.

CORESPONDENŢA

PerrisCalifornia.
Ora 1.23 P.M.

T-1000 parcase motocicleta poliţiei pe marginea unui drum pustiu, liniştit, lângă o pădurice uscată de portocali. În depărtare, pe autostradă, un şir de maşini se mişcau încet. Câteva sonde scoteau din pământ petrol pe un deal în spate.

T-1000 citi adresele expeditorului de pe scrisorile lui John. Le verificase pe toate cu excepţia ultimei…

CHARON MESA, CALIFORNIA.

Mai bine acum decât mai târziu.

Pentru creierul lui lichid, lumea asta era simplă cutie de fragmente amestecate ale realităţii, piesele importante găsindu-şi uşor locul înapoi în ordinea cosmică. Cauză şi efect – era lucrul cel mai aproape de umor, într-o minte aşa de ciudată încât şi un terminator nu avea dificultăţi în a o înţelege.

Dedusese mai multe piste posibile în continuarea căutării. Urmărea metodic câte una în timp ce le analiza constant pe celelalte. Prima prioritate era să învestigheze toate adresele de pe plicuri. Apoi, deducând din compararea datelor similare care va fi următoarea mişcare a ţintei, să se deplaseze pentru a o intercepta. A treia, să stea să aştepte, ani întregi

dacă era necesar, acumulând bucăţele microscopice de informaţie.

T-1000 avea în program suficiente date istorice pentru a şti când începea războiul. Şi unde ar trebui să fie John Connor la începuturile acestuia. John Connor probabil se va arăta.

Şi T-1000 va fi acolo.

Însăşi Skynet ezitase înainte de conceperea acestei ultime arme. Existau mulţi factori nesiguri privitor la longevitatea acestuia şi a abilităţii de a procesa comenzi fără corelarea propriilor priorităţi. Era o construcţie aşa de nesigură că doar în ultimile zvârcoliri de crâncenă apărare, când era aproape de deconectare Skynet trimisese terminatorii în timp pentru a schimba cursul războiului. Şi doar în ultimile microsecunde înainte de anihilare, hipercomputerul îl trimisese pe T-1000.

Einstein spusese odată că Dumnezeu nu juca zaruri cu Universul.

Skynet nu avusese de ales.

T-1000 porni motorul. Accelerând rapid, motocicleta, un Kawasaki 1100, ieşi pe autostradă rulând cu aproape 200km/h. Era o fantomă metalică, mişcându-se aproape în afara timpului pe o traiectorie proprie care ducea direct la ţintă.

FORŢA VOINŢEI

Salceda's camp
Ora 5.66 P.M.

Sarah statea la o masă de picnic bătută de ploi şi vânturi. Armele fuseseră curăţate şi treaba ei era gata. Răsuflă adânc, simţind greutatea întregii lumi apăsându-i pe umeri. Soarele aproape că apusese.

Deasupra atâtor lucruri.

Îşi scoase cuţitul din teaca de la brâu, începând îngândurată să scrijelească ceva pe tăblia mesei... litera N.

John şi Terminator terminau de pregătit camioneta pentru drum.

Sarah ridică ochii, văzând copiii lui Salceda jucându-se în apropiere... luptându-se şi răsfăţând un câine lăţos. Yolanda ieşi din rulotă ţinându-şi mezinul în braţe.

Aici era echilibrul. În tabăra asta înarmată era unitatea. Dragostea. Bunătatea. Tandreţea.

Echilibrul pe care ea se părea că nu-l are. Dar exista ceva ce putea face. Să se obişnuiască. Nicio fiinţă umană nu făcuse vreodată ceea ce făcuse ea. Cum putea să nu greşească?

Îl privi pe Salceda grăbindu-se să-l ridice pe cel mic în aer, învârtindu-l de parcă ar fi fost o pasăre, apoi privirea îi reveni asupra lui John care încărca preocupat armele şi proviziile.

În spatele lui, ceilalţi copii se zbenguiau, râzând nestânjeniţi, cu o frenezie a libertăţii pe care John nu o cunoscuse niciodată.

Soarele îi ardea direct în faţă. Ochii îi lăcrimau şi ea se şterse cu mâna, absentă, simţind umezeala pe dosul mâinii. Durerea era prea mare. Închise ochii.

Doar pentru un moment.

Asta era o greşeală.

Era din nou pe acel teren de joacă şi copiii lui Salceda erau acolo împreună cu ceilalţi, jucându-se în libertatea plăcută dată de încrederea că părinţii lor nu erau aşa de nebuni să se incinereze singuri, dându-se în leagăne, alunecând pe tobogan sau alergându-se. Iarba era de un verde crud şi soarele încălzea plăcut, mângâietor.

Sarah se prinse cu degetele de ochiurile gardului. Stătea aşa, privind tinerele mame cum se jucau cu copiii lor.

Fetiţele săreau coarda. Cântecele lor răsunau în înghesuiala efervescentă a copiilor. O tânără mamă apăru, ţinându-şi copilul de doi ani. Purta o uniformă de chelneriţă, în două culori, roz şi alb. Întoarse capul cu un zâmbet radios pe buze.

Era chiar ea. Frumoasă. Radioasă. O Sarah necontaminată de viitorul întunecat. Se uită la dublura stranie de dincolo de gard.

Ştia că vine, ca o izbitură de trăsnet de la Dumnezeu.

Desfigurată, Sarah se lipi de gard. Începu să ţipe la ei, fără însă ca vreun sunet să-i iasă din gură. Îşi

încleştă mâinile de gard, frustrată, zgâlţâindu-l. Ţipând pe tăcute.

Zâmbetul chelneriţei Sarah se stinse, ochii lor întâlnindu-se pentru un moment deasupra spaţiului atemporal. Dar ea se întoarse, zâmbetul revenindu-i la vederea micului băiat care, gângurind, aruncă un pumn de nisip spre ea. Râse drăgăstoasă, uitând de cealaltă Sarah, de parcă ar fi fost doar o umbră, un joc de lumină.

Cerul, până atunci albastru strălucitor, înflori deodată într-un alb nepământean. Copiii se aprinseră de parcă ar fi fost nişte chibrituri. Sarah ardea, urlând neauzită, prinsă în spirala continuă a propriului iad. Unda de şoc lovi, devorând, într-o răbufnire de ură. Ţipetele ei se amestecară cu suflul vântului în timp ce unda se năpusti asupra ei, spulberând-o şi...

...capul îi zvâcni ridicându-se, privirea cuprinzând orizontul. Cerul începu să se întunece, purpuriu. Copiii continuau să se joace în apropiere. Sarah privi la ceasul de la mână. Mai puţin de cincisprezece minute trecuseră. Scăldată în sudoare se aplecă deasupra mesei, trecându-şi mâna prin părul ud. Tremura toată. Îi era greu să respire. Foarte greu.

Putuse să scape din spital, dar nu şi de nebunia care o bântuia.

Sarah avea impresia că Soarta, sau Destinul, sau un fel de mecanism cosmic, era o entitate reală care impunea ordinea tututor lucrurilor.

Timpul însuşi era doar un aspect al acestei ordini, ca o arteră în trupul universului prin care pluteau evenimentele. Şi poate că oamenii erau celule în acel

corp, neştiind cu precizie ce era Universul, dar făcând obiectul funcţiunilor sale. Celule, poate chiar una singură, putea, dacă era în locul şi la timpul potrivit, iniţia schimbări în corp cu efecte îndepărtate. Şi poate că asta făcea parte din ordinea cosmică. Un grup de celule luând decizii individuale, alegându-şi propriul destin în cadrul întregului.

Dar ştia de asemeni că nu va afla niciodată dacă asemenea idee era falsă sau adevărată. Ori că ei ar fi crezut într-o zeitate care controla totul, ori în forţa întâmplătoare făcând să danseze universul într-o rotativă garganteasc㠄. Tot ce ea putea şti era ordinea momentană a lucrurilor, cauza şi efectul propriilor acţiuni. Şi, desigur, că orice acţiune era plină de neprevăzut.

Până când omenirea va învăţa cum să privească în timp în ambele sensuri sau, mai bine, în afara timpului, până când oamenii vor învăţa când şi cum trebuiau să rişte ca acţiunile lor să se sfârşească sau nu bine. Era blestemul umanităţii să fie conştientă de sine şi să ştie limitele acestei conştientizări.

Şi oamenii jucau zaruri cu universul.

Într-o mie de feluri, în toate micile, trivialele alegeri pe care oamenii erau obligaţi de forţe necontrolabile să le facă în fiecare clipă a vieţii lor, oamenii îşi exprimau voinţa. Erau alegerile lor. Şi chiar când comportamentul câtorva părea să fie uşor de prevăzut, puteau apărea surprize, alegeri neaşteptate, consecinţe neaşteptate.

Şi acum Soarta îi invita din nou în ring, să aleagă dintr-o mulţime, să lovească în inima Destinului.

Sarah era aproape de sfârşitul spiralei.

Se uită la cuvintele pe care le săpase în tăblia mesei, printre inimi şi săgeţi.

NICIO SOARTĂ.

Nicio voinţă în afara celei pe care ne-o facem singuri. Kyle îi transmisese mesajul de la viitorul John Connor. El ar fi trebuit să ştie. Pe lângă asta, primul terminator şi T-1000 erau dovezi că Skynet gândea că ar putea să schimbe trecutul. De ce n-ar putea şi ea schimba viitorul?

Izbi cuţitul în masă, înfigându-l adânc în cuvântul „SOARTĂ” apoi se ridică şi se întoarse să plece.

Travesă terenul mânată de un ţel precis, ducând un sac mic de plastic şi o puşcă de asalt CA 15. Figura sobră, decisă era o mască impasibilă.

Devenise un terminator.

John ridică privirea de la ceea ce făcea la maşină, la timp pentru a o vedea pe Sarah aruncând puşca în spatele scaunelor de la camioneta furată cu care veniseră, urcându-se şi pornind-o.

Salceda veni către el.

— A spus să mergi spre sud cu el… Arată spre Terminator, care stătea în apropiere.

— … la noapte, aşa cum aţi plănuit. O să va întâlniţi mâine la…

Sarah bagă în viteză şi maşina zvâcni. John o luă la fugă pe câmp, alergând după ea.

— Mamăăă! Aşteaptă!

Sarah îl auzi şi privi în oglinda retrovizoare. Era o figură care se estompa cu repeziciune, ţipând după ea.

Intră pe drumul pietruit, conducând mai departe, lăsând urme ale trecerii în praf.

Când ajunse pe autostradă, acceleră până la 120 km/h. Până va ajunge la ţintă, nu va încetini de loc.

John şi Terminator găsiră mesajul scobit în placa mesei de picnic. Cuţitul era încă înfipt acolo.

— Nicio soartă afară de cea pe care ne-o facem singuri. Tatăl meu i-a spus asta... Adică l-am pus să memoreze în viitor, ca un mesaj pentru ea.

Din nou dezorientare temporală. Perplexităţile năucitoare ale paradoxului temporal.

— Nu contează, spuse John dându-se bătut. Înseamnă că viitorul încă nu e hotărât. Soarta ne-o facem cu mâinile noastre.

Terminator nu întâmpină probleme interpretând informaţia. Subînţelesurile şi corelaţiile creşteau exponenţial. Totuşi ceea ce spusese era... Vrea cumva să schimbe viitorul?

— Ce? Cum?

— Nu se ştie.

John pocni din degete în timp ce-i venea ideea.

— La dracu'! Dyson.

Terminator aştepta cu răbdarea unui ceasornic.

John se agita, mai speriat decât fusese în cele două zile anterioare.

— Da, asta trebuie să fie! Miles Dyson! Pe el vrea să-l înlăture!

John îi spuse lui Terminator să vină după el în timp ce o rupea la fugă.

— Vino! Să mergem. SĂ MERGEM!

Terminator ezită o secundă, analizând. Apoi făcu legătura cu ce spusese John. Era clar. Sarah JeanetteConnor era într-o misiune a morţii.

Terminator începu să alerge, depăşindu-l cu uşurinţă pe John şi sărind în Bronco.

Deja cu un avans de mai multe mile, Sarah gonea prin deşertul care începuse să se întunece. Inexpresivă. Purtând ochelarii de soare, arăta la fel de nemiloasă ca o cobră.

Terminator şi John o luară spre nord, Los Angeles, robotul manevrând greoiul Bronco, încărcat cu artileria grea, prin traficul lent. Putea detecta radarul, aşa că de câte ori poliţia era descoperită, încetinea până la limita de viteză admisă. Nu putea să-şi permită să fie opriţi acum.

Terminator se exprimă pentru prima oară în seara aceea.

— Din punct de vedere tactic e periculos.

John, plin de anxietate îl privi şi spuse:

— Mergi mai departe.

— T-1000 are aceleaşi informaţii ca mine. Poate anticipa mutarea asta şi vă poate aştepta acasă laDyson.

— Nu-mi pasă. Noi trebuie s-o oprim. Terminator ajunsese la aceeaşi concluzie, probabil, ca T-1000.

— Omorârea lui Dyson ar putea chiar preveni izbucnirea războiului.

Furios John lovi cu pumnul scaunul de lângă robot,

— Nu-mi pasă. Trebuie să existe altă cale. N-ai învăţat chiar nimic? Nu-ţi dai seama de ce nu poţi omorî oamenii?

Terminator nu răspunse.

— Ascultă, poate că ţie nu-ţi pasă dacă trăieşti sau mori. Dar nu toţi sunt aşa! Da? Noi avem sentimente. Ne doare. Ne e frică. Trebuie să înveţi treaba asta, omule, nu glumesc. E important.

Trecură de culme şi la picioarele lor se desfăşura panorama întinsului oraş, luminat intens pentru viaţa nocturnă.

TERMINATORUL

South Laguna
Ora 7.18 P.M.

De pe o ridicătură din spatele casei, Miles Dyson era o ţintă sigură, stând cu spatele la geamul biroului, aşezat la terminal cufundat în munca la Lotul Doi. Singura lumină din cameră era licărul albăstrui al monitorului. O figură întunecată se ivi acolo sus. Sarah apucă puşca începând să înşurubeze cilindrul greu al amortizorului de zgomot la gura ţevii.

Danny şi Blythe se jucau în hol cu un camion de jucărie radio controlat. Danny îl conducea şi Blythe îl urmărea, încercând să-l prindă. Se opriră în uşa biroului văzându-l pe Dyson la lucru. Danny puse un deget la buze, sâsâind-o pe Blythe, cu o expresie ghiduşă.

Cu amortizorul la locul lui, Sarah armă puşca. Lungită, cu obrazul lipit de metalul rece al încărcătorului, întinse o mână înainte şi prinse puşca sprijinindu-se într-un cot. Cealaltă mână îi alunecă uşor pe trăgaci. Se uită prin lunetă la omul din casă. Ţinti.

Nu era om. Era un ales al sorţii. Ceva în curgerea timpului care trebuia înlăturat. Scos din realitate înainte ca el s-o distrugă. Sarah ştia că poate s-o facă. Era remarcabil de uşor. Doar o apăsare mecanică pe trăgaci, o mişcare, de niciun centimetru, iar omul ar fi scos din joc.

Şi apoi milioane ar putea trăi fără teama anihilării.

Dyson nu luă în seamă sunetele uşoare, ritmice, ale butoanelor pe care apăsa. Se concentra doar asupra simbolurilor de pe ecran. Devenea o certitudine că asta va fi ultima imagine din creierul lui înainte de a-i fi întins pe computer.

Un spot luminos roşu apăru pe spatele lui... cel de la laserul de ochire. Se mişcă silenţios pe spate spre cap.

Ochiul lui Sarah presa luneta. Spotul se fixă pe ţintă. Ţinta.

Degetul înţepeni pe trăgaci, presându-l încet. Trase adânc aer în piept.

Era timpul s-o facă.

Spotul se mişcă uşor pe ceafa lui Dyson şi apoi rămase nemişcat pe ţeastă.

Camionul lui Danny zumzăi pe covor şi se propti într-un obstacol: piciorul lui Dyson. Savantul tresări, coborât brusc pe pământ din înălţimea preocupărilor sale şi se aplecă să ridice maşinuţa. Geamul din spatele lui erupse brusc spre interior, împroşcându-l cu sticlă. Auzi, sau mai degrabă simţi, ceva foarte mic şi rapid zbârnâindu-i pe la ureche. Apoi ecranul de la monitor implodă într-o ploaie de scântei. Căzu de pe scaun şocat uitându-se la gaura mare din geam. Asta îl salvă pentru că a doua împuşcătură atinse spătarul înalt al scaunu-lui la doi centimetri de capul lui.

Instinctiv se aruncă la podea.

Alte gloanţe trecură prin geam, lovind biroul şi computerul, sfărâmând tastatura în bucăţi. Monitorul fiind distrus, camera era acum în întuneric.

Sarah nu mai putea vedea clar acum.

Dyson se ascunse în spatele mesei în timp ce loviturile transformaseră o parte în aşchii.

Dyson, cu faţa lipită de covor, îngrozit, văzu ceva şi mai oribil.

Copiii lui stăteau derutaţi şi speriaţi în hol.

— Fugiţi, copii! Hai! Fugiţi!

Tarissa auzise împuşcăturile cu un moment mai înainte şi habar n-avea ce se întâmplă. La început s-a gândit la artificii. Iulie nu era departe şi poate copiii sărbătoreau mai devreme. Dar auzind zgomotul de sticlă spartă încetă să mai gândească sau să ghicească ca o locomotivă scăpată de sub control în căutarea copiilor. Dădu colţul şi îi văzu ieşindu-i în întâmpinare, smiorcăindu-se. Îi cuprinse în braţe şi continuă să meargă cu precauţie spre birou.

Dyson era încă pe podea în mijlocul focului conţinu.

— Miles, Dumnezeule!

— Stai deoparte!

Dyson se feri în timp ce bucăţi de lemn şi componente din computerul distrus îl împroşcau.

Se uită disperat spre uşă dar ştia că ar fi total expus.

N-ar reuşi niciodată.

Afară, puşca se descărcă complet cu un CLACK! final. Sarah o aruncă şi scoase 45-ul din teacă. Se ridică îndreptându-se spre casă, trase piedica de la pistol şi băgă cartuş pe ţeavă.

Era uşor.

Mai uşor decât să faci dragoste.

Sau să naşti.

Sau să scrii un poem.

Era necesar şi al dracului de uşor să ucizi. Dacă nu te gândeşti la asta. De sub masa gălbuie, Dyson observă o bucăţică de curte. Cineva se apropia de el. Ghetele grele loveau pavajul sigur venind fără pauză.

Se încorda pentru a încerca să iasă pe uşă.

Sarah ridică pistolul, cu ochii fixaţi pe geamul distrus reglându-şi respiraţia pentru tura următoare.

Dyson sări în picioare luând un start în plină viteză.

Foarte calmă, ea îl urmări.

Nu avea cum să nu-l nimerească.

Numai că era un timp al imposibilităţilor. Dyson se împiedică de firul calculatorului exact când împuş-cătura lovi o lampă pe direcţia pe care capul lui fusese puţin mai înainte. Lovi podeaua tare, dar continuă să se mişte, târându-se înainte.

În spatele lui se auzi o pleznitură de sticlă. Nu putea să reziste puternicei tentaţii de a vedea cine încearcă să-l omoare. Aruncă o scurtă privire în spate în timp ce mâinile şi picioarele continuau să-l ducă spre uşă. Surprins pe cât se poate văzu o străină îmbrăcată în salopetă încadrată de fereastra mare cât peretele, întinzând pistolul direct spre el.

Tarissa ţipă isteric.

Simţul realităţii îi era alterat de frică. Ajunse în hol propulsat de o puternică, bruscă săritură. Următoarea împuşcătură îl atinse aruncându-l pe podeaua holului.

Dyson se luptă să înainteze disperat. Tarissa se aplecă deasupra soţului rănit. Avea o gaură de calibru 45 în umărul stâng. Încercând să se ridice, mânji peretele de sânge, apoi, întorcându-se, văzu femeia

venind spre el, neobosită, ferm decisă să-i ia viaţa. Pentru ea, el nici măcar nu era uman. Era o bucată de carne. Aproape că dorea într-un moment determinant de reacţia biologică la frică să primească lovitura finală. Împotrivire sau fugă.

Sau poate se împotrivea destinului. Şi acesta voia ca el să moară.

Dar clipa îl ajută să trăiască încă puţin. Căzu prin cadrul unei uşi în timp ce gloanţele străpungeau peretele în locul unde fusese.

Afară Terminator şi John intrară cu maşina pe iarba de lângă casă. Disperat, John auzi câteva împuşcături răsunând înfundat din interiorul casei.

— Am ajuns prea târziu!

Tarissa ţinea copiii strâns în timp ce se retrăgea în camera de zi. Sarah îl urmărea pe Dyson prăvălit jos în faţă lor. Danny scăpă şi fugi la taică-său.

Tarissa o ţinu pe Blythe şi ţipă la Danny să se întoarcă.

Dar băiatul se repezi la tatăl lui, smiorcăindu-se:

— Tăticule!

Tarissa o lăsă pe Blythe şi alergă înapoi la soţul şi la fiul ei, îmbrăţişându-i pe amândoi.

Sarah se ivi în spatele lor cu pistolul pregătit.

Tarissa hohoti:

— Nuuu!

Sarah ezită pentru primă oară, cu sângele pulsând de încordarea momentului. Urlă.

— Nicio mişcare! NICIO MIŞCARE! Apoi zvâcni îndreptând arma spre Tarissa.

— La podea! Acum! Jos! ACUM!

Cu o privire de nebun, Sarah tremura de încordare. Uciderea decursese prost, cu copiii care ţipau şi soţia amestecată… lucruri la care nu se gândise.

Tarissa căzu în genunchi, îngrozită, cu ochii ţintă la gura ţevii. Blythe îşi încolăci braţele în jurul lui Dyson. Vocea ei slaba tremura ţipând:

— Lasă-l în pace pe tăticul meu!

Clipa era foarte încărcată, ea vroi să apese pe trăgaci.

— Taci din gură, copile! Dă-te la o parte!

Dyson ridică privirea, chinuit de dureri şi neînţelegere.

De ce se întâmpla toate astea? Bani? Nebunie? Ritual?

Gura neagră a ţevii era la o palmă de faţa lui.

Ţipă disperat:

— Te rog… lasă… copiii… să plece!

— Gura! GURA! Nenorocitule! E numai vina ta! E VINA TA!

Şi acum nu mai era aşa uşor, pentru că era prea aproape şi ezitase prea mult. Putea să-i vadă ochii. Şi el nu mai era o ţintă. Era o fiinţă umană, ca ea. Avea nevoie acum de ceva de care Terminatorul n-avusese niciodată nevoie.

Ură.

Pentru cineva pe care nici nu-l cunoştea.

Clipind, îşi şterse rapid sudoarea care-i curgea în ochi. 45-ul tremura.

Observă feţele lui Dyson, Tarissa, Blythe, Danny. Familia. Îngenunchiaţi de teroare în faţa sorţii.

Şi ea era executorul.

Sarah respiră adânc şi toţii muşchii braţelor se contractară când ea se încordă să tragă.

Dar degetul refuza să se mişte.

Oţelirea şi avântul se evaporaseră, lăsând-o fără nimic care s-o ajute să treacă de momentul insuportabil.

Foarte încet, coborî arma, lăsând-o să atârne într-o parte. Era gata. Tot suflul şi toată energia o părăsiră şi, slăbită, ridică mâna într-un gest straniu, ca şi cum ar fi spus:

— Staţi acolo unde sunteţi, nu vă mişcaţi.

Ca şi când dacă s-ar fi mişcat fragila balanţă s-ar fi înclinat în partea cealaltă. Se retrase gâfâind din greu, ca şi cum s-ar fi retras terorizată de ceea ce aproape făcuse. Întâlni un zid şi se propti de el, alunecând, până când atinse podeaua. Arma îi căzu din mână, bubuind pe podea. Se lipi odihnitor cu obrazul de perete.

Într-adevăr, totul se sfârşise.

Şi. Nu mai putea face nimic.

Nimic.

Uşa de la intrare se deschise izbită cu putere. Terminator păşi înăuntru. John îl apucă de mânecă trăgându-l înapoi, evaluând situaţia în două secunde... Sarah, arma, familia care plângea cu suspine. John se apropie de maică-sa în timp ce Terminator îngenunchia lângă Dyson şi îi examina rana.

Lacrimile se prelingeau pe obrajii lui Sarah. Lacrimi pe care nu mai ştia cum să le oprească, dintr-un izvor pe care îl credea de mult secat.

John o întrebă prudent.

— Mamă, eşti bine?

— N-am putut... Of, Doamne!

Părea că-l vede pentru prima dată.

— Tu... Ai venit aici... să mă opreşti?

El aprobă, aşteptând cea mai rea dăscăleală din viaţa lui despre cât de important era pentru viitor, cum nu ar trebui deloc să rişte, şi... – dar ea îl surprinse apucându-l de umeri într-o îmbrăţişare strânsă. Un suspin profund ieşi din adâncul sufletului. Braţele îi alunecară în jurul gâtului ei şi se ţinură aşa unul pe celălalt în timp ce pe ea o zguduiau suspinele.

Asta era tot ce John dorise mereu. Pentru asta trăise. Şi acum lacrimile îi ardeau ochii şi simţea un nod în gât, neputând aproape să rostească:

— E-n regulă, mamă. O să fie bine. Ne descurcăm noi.

Ea îi şopti la ureche:

— Te iubesc, John, te-am iubit întotdeauna.

Inima i-o luă razna şi o sărută pe obrajii înroşiţi.

— Ştiu, mamă, ştiu.

Tarissa se holba la tabloul bizar. Sângele pe pereţi, copiii care se tânguiau, femeia şi băiatul ţinându-se în braţe, suspinând, uriaşul care pe tăcute rupea cămaşa îmbibată cu sânge a soţului ei, examinând rana ca şi cum ar fi aşteptat să se întâmple toate acestea.

Bărbatul se întoarse spre ea, spunându-i calm.

— Rană curată. Niciun os atins. Apăsarea va stopa pierderea sângelui.

Minunate veşti, gândi ea uimită, în timp ce ei îi luă mânile aşezându-le ferm de o parte şi de alta a rănii.

— Bandaje aveţi?

Dyson începea să simtă durerea care-l asalta în puseuri.

— În baie. Danny, poţi să ni le aduci?

Încercă să vorbească perfect normal, fără să arate durerea în aşa fel încât copiii să se calmeze.

Danny dădu serios din cap plecând în fugă.

John se îndepărtă cu părere de rău de Sarah. Ea îşi şterse lacrimile, calmându-se. Dar ştia că momentul vindecător şi-a făcut oricum efectul.

Dyson privi în sus la oaspeţii ireali.

— Cine sunteţi voi?

John scoase cuţitul din carâmbul ghetei Terminatorului dându-i-l acestuia.

— Arată-i.

Terminator dezbrăcă haina scoţând la iveală braţele goale. John o luă pe Bythe de mână şi o îndepărtă de ceea ce urma să se întâmple. Îndurase destule pentru o noapte.

Tarissa începu să protesteze, vrând s-o urmeze, dar nu putea să-şi ia mâinile de pe rană. Putea simţi cum sângele vroia să se împrăştie printre degetele ei.

Apoi un nou val de teroare o inundă urmărindu-l pe uriaş cum îşi înfige cuţitul într-un antebraţ făcând o tăietură adâncă chiar mai jos de cot. Cu o singură mişcare, Terminator tăie de jur împrejur. La a doua tăietură crestă pielea de pe antebraţ de la cot până la pumn şi o detaşă rapid, exact ca un chirurg scoţând o mănuşă de cauciuc. Se desprinse cu un plescăit lăsând la vedere un schelet însângerat.

Tarissa îşi muşcă buza inferioră strâduindu-se să-şi reţină un strigăt.

Dyson icni. Scheletul era construit din metal sclipitor şi piese cu acţionare hidraulică. Degetele erau la fel de bine realizate ca piesele de ceasornic... se strânseseră în pumn şi se destinseră. Terminator îl ridică în sus cu palma deschisă.

Dyson ştia acum ce era cu Generaţia Unu, pentru că mai exista un braţ metalic aproape în aceeşi poziţie ca acesta la Cyberdyne.

— Dumnezeule, exclamă încet.

Terminator coborî încet braţul.

— Şi acum ascultă-mă foarte atent, comandă el.

Mai târziu, în bucătărie, Sarah statea la masă cu faţa în mâini respirând încet şi adânc, încercând să-şi revină. Alături stătea John şi ea putea să-i simtă căldura trupului. Singurul lucru de care avea nevoie. Tarissa o ţinea pe Blythe în braţe. Danny era întins pe o pătură pe podea. Copiii ascultaseră până când nu mai putuseră să reziste somnului. Dyson asculta în continuare, cu faţa luminată de singurul bec din tavan, arătând ca cel de pe peretele Capelei Sixitne, sufletul damnat... ochii ficşi holbându-se cu îngrozitoare înţelegere. Avea umărul bandajat. Braţul Terminatorului era înfăşurat cu un bandaj plin de sânge mai jos de cot. Antebraţul metalic şi mâna luceau în lumina crudă din bucătărie. Dyson asculta cei înşiră Terminator. Ziua Judecăţii... istoria celor ce aveau să vină. Nu în fiecare zi afli că eşti responsabil pentru 2 miliarde de morţi. O încasă destul de bine, în condiţiile date...

În final Dyson spuse:

— Simt că-mi vine să vomit.

Se uită spre ei, încleştat de masă, ca şi cum mai avea puţin. Faţa, gesturile, vocea răguşită exprimau o teroare dureroasă.

Fusese smuls din viaţa normală pentru a fi aruncat în mjilocul unui coşmar. Vocea îi implora.

— Mă judecaţi pentru lucruri pe care nici măcar nu le-am făcut încă. Isuse! Cum am fi putut să ştim?

Sarah vorbi în umbra din spatele lor. Se uita la el direct, dar de fapt prin el, gândindu-se la majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoscuse, exceptându-i pe Salceda şi Kyle, cuvintele ieşindu-i aspre, împroşcate de mult reprimata mânie pe care o simţea pentru revoltătorul masacru care se petrecea de la începutul omenirii.

— Da, sigur. Cum puteai să ştii? Tot ce ştii să faci este să-ţi croieşti drum în lume cu... nenorocitele tale de idei şi arme. Ştii că fiecare armă e denumită după un bărbat? Colt, Browning, Smith, Thompson, Kalashnikov. Bărbaţii au construit bomba cu hidrogen, nu femeile... bărbaţii ca tine au inventat-o. Sunteţi foarte creativi. Habar n-aveţi ce însemnă să crezi cu adevărat ceva... să creezi viaţă. Să o simţi crescând în tine.Tot ce ştiţi e să creaţi „moartea”... bastarzi nenorociţi.

John o atinse pe mâna tremurătoare spunând:

— Mamă, mamă, avem ceva de făcut aici. Ce spui tu nu are nicio legătură.

Se întoarse spre Dyson.

— E încă puţin agitată, spuse revenind la Sarah.

— Totuşi trebuie să ne gândim cum să oprim totul, nu-i aşa?

— Dar am crezut… spuse Tarissa, derutată, adică noi nu schimbăm lucrurile… chiar acum? Nu schimbăm mersul lucrurilor?

Dyson se ridică.

— Are dreptate. În niciun fel nu o să mai termin noul procesor acum. Gata am renunţat. Îmi dau demisia de la Cyberdyne mâine… o să-mi vând proprietatea, nu-mi pasă.

— Nu e suficient.

Vocea lui Dyson era rugătoare.

— Ascultaţi, orice mi-aţi cere să fac, o să fac.

Vrem doar ca aceşti copii să aibă o şansă, bine?

— Trebuie ca nimeni să nu continue munca ta, spuse robotul.

— Bine, ai dreptate. Trebuie să distrugem ce mai am în laborator, documente, dischetele… şi tot ce se află aici. Totul! Nu-mi pasă.

Tarissa îi luă de mână şi în privirea ei el nu mai văzuse atâta dragoste niciodată.

Mai târziu, în curtea lui Dyson, focul începu să troznească într-un butoi pentru gunoaie. Maldăre de documentaţie fuseseră îndesate acolo. Terminator turnă benzină deasupra şi flăcările se înălţară luminându-i figura.

Sarah, Dyson, Tarissa şi John se întoarseră din birou încărcaţi cu alte note, dosare, dischete. Chiar şi copiii cărau câte ceva. Totul se arunca în foc. Dyson aruncă şi prototipul procesorului în foc… nepăsător şi

distant. Se uită la flăcări, urmărind cum întreaga lui lume ardea. Apoi îi veni ceva în gând.

— Ştiţi şi despre celalalt cip?

— Care cip?

— Îl păstrează într-o firidă la Cyberdyne. Se întoarse spre Terminator. Trebuie să fie de la celălalt ca tine.

Umanoidul privi spre Sarah, spunând.

— Unitatea centrală a primului Terminator.

— Nenorociţii, ştiam eu! şuieră ea.

— Ne-au spus să nu întrebăm de unde este. M-am gândit… Japonia… dracu', habar n-am. Nu doream să ştiu. Era înfricoşătoare, foarte avansată. Era distrusă, nu funcţiona. Dar ne-a dat idei. Ne-a deschis ochii… spre lucruri la care nici nu ne gândiserăm. Toată munca asta se bazează pe el.

— Trebuie să fie distrus, spuse Terminator.

Sarah îl prinse de braţ pe Dyson, cu ochi în care se reflectau flăcările.

— Poţi să ne ajuţi să intrăm, trecând de pază?

— Cred că da. Când?

Dyson se uită la ea, la Terminator, apoi la John. Văzu răspunsul pe feţele lor.

— Acum? Inspiră adânc. Bine, hai.

Se întoarse spre soţie. Faţa acesteia era brăzdată de lacrimi, dar ochii îi erau hotărâţi şi clari. Puse o mână pe braţul lui spunându-i.

— Miles, sunt speriată. Da. Dar ce mă sperie mai tare decât că te duci… e să nu te duci.

El aprobă. Avea dreptate, bineînţeles.

Sarah îl întrebă pe Terminator.

— Ăsta e un loc sigur pentru ei?

Ca răspuns, Terminator îi spuse Tarissei:

— Ia-ţi copiii. Du-te la hotel. Acum. Nu mai împacheta.

Apoi se întoarse spre ceilalţi.

— Să mergem.

JOCUL DESTINULUI

Irime
Ora 10.09 P.M.

Sarah privea cum fuge asfaltul, luminat de faruri. Dincolo, se întindea întunericul, înghiţind orizontul. Se gândea că viitorul, întotdeauna clar pentru ea, devenise ca o şosea întunecată, noaptea. Erau într-un teritoriu necunoscut acum... făurind istoria. Pentru prima dată luase de mână destinul şi-l conducea. Şi ceea ce aveau să facă avea să salveze viitorul, sau să-l distrugă. Îşi ridică privirea spre ceva luminos.

Clădirea Corporaţiei Cyberdyne.

Dyson introduse legitimaţia de securitate cu o singură mişcare. Se auzi un ţăcănit, uşa se deschise şi intră într-o sală spaţioasă, urmat de Sarah, de John şi de Terminator, care purta haina lui găurită de gloanţe şi o mănuşă neagră peste braţul metalic.

Garda de la biroul din faţă era un bărbat calm, relaxat, numit Gibbons. Citea revista Westways şi de fapt se delecta cu un articol despre copacii Yucca şi originea lor, când îşi ridică privirea şi îl văzu pe Miles Dyson că se îndreaptă spre el, palid şi asudat, dar zâmbind cu căldură, vorbind înainte să ajungă la birou.

— Bună, Paul. Sunt nişte prieteni de-ai mei. M-am gândit să-i aduc şi pe ei să vadă cum este.

— Îmi pare rău, domnule Dyson. Ştiţi regulile cu privire la vizitatori în laborator. Am nevoie de

autorizaţie scri… Gibbons se holbă la armele lui Sarah şi ale lui Terminator. Terminator spuse:

— Insist.

Gibbons era prea uimit ca să se mişte. Ochii i se îndreptară spre butonul de alarmă de pe consolă, dar Sarah, care îi urmărea privirea, spuse:

— Nici să nu te gândeşti la asta…

Gibson dădu din cap, nemişcat, cu inima bătându-i nebuneşte. Terminator se duse în spatele lui şi îl trase de pe scaun. John luă o rolă de leucoplast din rucsac şi rupse o bucată.

Peste câteva minute, uşile de la liftul de la etajul doi de deschiseră şi Terminator conduse grupul în coridor. Duceau un căruţ plin cu echipament în pungi de nylon. Dyson se mişcă la dreapta. În timp ce mergeau, continua să îi informeze.

— Uşa are nevoie de două chei pentru a se deschide. A mea şi una de la punctul de securitate.

Stăteau în faţa unei uşi largi. Deasupra era o placă. Departamentul proiecte speciale: Numai pesonalul autorizat. Dyson vârî cartela înăuntru şi uşa se deschise.

Un paznic de serviciu pe nume Moshier străbătu lungul coridor ce pleca de la biroul principal de la parter. Trecu de ascensoare şi dădu colţul spre biroul din faţă, strigând:

— Iubitule, m-am întors…

Moshier văzu ghişeul gol şi se încruntă. Gibbons e probabil la toaletă, aşa că să verific înainte să intru în

panică. Oftând, străbătu drumul până la toaletă, după colţ. În timp ce pătrundea înăuntru zise:

— Măi, omule, nu ar fi trebuit să pleci din…

Gibbons era legat de pişoar şi încerca să mormăie ceva prin leucolastul care îi era lipit peste gură. Moshier se răsuci brusc şi alergă într-un suflet la ghişeu unde apăsă butonul alarmei silenţioase.

La postul de pază, mâna lui Dyson introduse legitimaţia în repetate rânduri în dispozitivul de control. Nu se întâmplă nimic. Lumina de deasupra rămânea tot roşie.

Sarah se întoarse alarmată către Dyson.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

Dyson se îndreptă spre o lumină care clipea pe consolă şi apoi spuse:

— S-a apăsat pe alarma silenţioasă. Neutralizează toate codurile din toată clădirea. Acum nu mai putem deschide în niciun fel.

Dyson rumega ideea şi îl lăsară nervii.

— Ar trebui să renunţăm.

Sarah îl apucă de guler.

— Nu. Mergem până la capăt. Ai înţeles, Dyson?

El îi văzu focul din priviri şi se gândi la toată munca lui distrusă în curtea din spatele casei. Avea dreptate. Nu mai era drum de întoarcere.

Moshier îl dezlegase pe Gibbson şi acum paznicul stătea aplecat peste telefonul de pe birou, vorbind cu poliţia locală…

— ...mai mulţi suspecţi înarmaţi. Ascultă, cred că este tipul de la magazin şi femeia... da, eu. Foarte sigur. Trimite tot ce ai în zonă...

La etajul întâi, John sărea pe un birou lângă uşa închisă. Dyson se uita uimit cum John scotea din rucsac aparatura lui electronică. Era doar o aparatură ca cea de acasă pentru el.

— Voi începeţi cu laboratorul... eu pot să deschid aici.

Dyson îi conduse pe Terminator şi pe Sarah la uşile laboratorului principal. O altă uşă încuiată. Încercă să bage cartela. Nimic.

Terminatorul păşi în faţă şi spuse:

— Lasă-mă să încerc cu a mea.

Îşi desfăcu aruncătorul de grenade M79, trăgându-l de pe umăr cu o singură mişcare. Sarah îl apucă pe Dyson şi îl trase în josul holului. Terminator băgă înăuntru o grenadă de 40mm H.E. Închise aruncătorul cu un zvâcnet al încheieturii.

Sarah ţipă în timp ce alerga:

— John! Atenţie!

John lăsă din mână tot ce avea şi îşi acoperi urechile.

Terminatorul trase la o distanţă imposibilă pentru un om.

Uşa explodă în bucăţele. Suflul îi deschise haina şi bucăţele de metal zburau în jurul lui. Înainte să se fi terminat bubuitura Terminatorul păşi în foc şi fum.

John îşi reluă iar lucrul fără întârziere.

Sarah şi Dyson care era parcă aiurit, păşiră prin cadrul uşii fumegânde în laboratorul de Inteligenţă Artificială.

O sirenă începu să sune. Alarma de incendiu intrase în funcţiune. Gazul invizibil pătrunse înăuntru stingând flăcările. Dyson ţipă:

— Focul a declanşat sistemul cu halou. Aici... grăbiţi-vă!

Alergă la un dulap şi scoase nişte măşti. Îi dădu una lui Sarah şi cealaltă şi-o puse el. Apoi luă alta şi i-o dădu Terminatorului.

— Ia!

— Nu, mulţumesc, spuse marele cyborg în timp ce-şi scoase rucsacul şi-l descheie. Terminatorul nu avea nevoie de mască, pentru că cerinţele sale de oxigen erau extrem de reduse. Dyson dădu din umeri şi puse masca pe un birou, apoi se întoarse spreSarah.

— Trebuie să le ţinem câteva minute până se risipeşte gazul.

Conform planului, Terminator o apucă pe coridor şi scoase trei bidoane de solvent dintr-o debara. Sarah începu să apese pe bidoane nişte mine de mărimea unei cărţi, legându-le deasupra lor.

Dyson se holba la ei. O parte din el nu putea să creadă ce se întâmplă. De dimineaţă fusese la un pas de o soluţie care ar fi făcut din el un om bogat pentru tot restul vieţii.

Şi acum se afla în mijlocul unui război care distrugea tocmai acel lucru.

Şi, ţinând cont de ceea ce făceau, era amuzant.

În oraş, T-1000 se mişca încet prin studioul distrus al lui Dyson, analizând ce se întâmplase acolo. Locul era părăsit. Flăcările din curtea din spate mai fumegau. T-1000 stătea lângă focul mocnit şi procesa datele. Ajunsese la Salceda la câteva minute după plecarea lor. Apelând la strategia secundară, T-1000 parcursese fişele până ce ajunse la Miles Dyson. Folosind radioul emiţătorul de pe motocicletă, localizase următoarea destinaţie.

Aici.

Acum emiţătorul de poliţie de la birou prinse viaţă.

— Către toate unităţile! Doi-unsprezece în clădirea Cyberdyne. Suspecţi înarmaţi. Unităţile SWAT în drum spre destinaţie.

T-1000 părăsi în fugă casa şi porni motocicleta Kawasaki. Roţile lăsară urme pe asfalt în timp ce se întorcea şi ţâşni cu viteză înainte.

La etajul întâi la Cyberdyne, un ciocan de incendiu izbea dischetele, făcându-le ţăndări. Întreaga cameră era scena unei distrugeri calificate. Terminatorul prefăcu în praf discheta, apoi luă alta.

Aceleaşi gesturi. Distrusese o duzină. Sarah răsturnase un fişier, împrăştiind dosarele. Dyson se clătina sub povara unui braţ de dischete magneto-optice şi le dădu drumul pe o grămadă făcută în mijlocul podelei. El şi Sarah aveau atârnate de gât măştile de oxigen pentru că gazul se risipise.

Dyson se întoarse gâfâind spre Sarah.

— Toate lucrurile astea! Şi toate lucrurile astea! Şi toate dischetele din birouri, în special din biroul meu… totul din biroul meu!

Sarah se duse în biroul lui Dyson şi începu să azvârle totul prin uşă pe grămada din mijlocul camerei… cărţi, dosare, totul de pe birou.

O fotografie înrămată a soţiei şi a copiilor lui Dyson ateriză pe vârful grămezii. Tarissa care îi îmbrăţişa pe Danny şi pe Blythe, toţi zâmbitori. Sticla se sparse.

Terminator, îndrumat de Dyson, distrugea echipamentul cu puterea lui neomenească. Şi astea. Asta este importantă. Era dezastru. Milioane băgate în computere şi rezultate de neînlocuit ale numeroşilor ani de cercetare… făcute toate fărâme, sparte, azvârlite într-un morman pentru marele foc al destinului.

Dyson se opri un moment, gâfâind.

— Dă-mi o clipă lucrul ălă.

Terminatorul îi dădu ciocanul. Dyson îl apucă într-o mână. Se întoarse spre o masă de laborator… pe care mai era prototipul unui procesor.

— Am muncit ani întregi la ăsta…

Răsucindu-se neîndemânatic, dar cu mare putere, izbi aparatul, făcându-l bucăţele. Umărul îl durea înfiorător, dar era mulţumit.

La punctul de securitate, John lucra la computerul lui, care făcea combinaţii ale codului pentru cartela de deschidere a uşii. Deodată, lumina verde se aprinse şi uşa se deschise cu un ţăcănit.

Treabă de copil.

John îl deschise repede şi văzu rândurile de chei. Dar cea de la subsol era diferită, un dreptunghi lung de oţel legat cu un lanţ. O luă grăbit şi porni în goană spre laborator. Se opri văzând o lumină puternică prin fereastră. Huruitul asurzitor al motoarelor anunţau sosirea unui elicopter al poliţiei care arunca spoturi de lumină prin birourile de la etaj. John se repezi la taboul de comandă cu ecrane de monitoare din apropiere şi privi la parcarea din faţă, prinsă sub diverse unghiuri. Un furnicar de faruri. Maşini alb-albastre ale Poliţiei din Los Angeles intrau în trombă în parcare, transformând-o într-o adevărată discotecă asurzitoare cu lumini roşii şi albastre.

Sarah şi Terminatorul lucrau ca o echipă de genişti, aranjând explozibilul. Ea tocmai termina de fixat batoanele de tambururi, transformându-le astfel în bombe incendiare puternice. Terminatorul lega exploziv plastic C de cădrul principal al dulapurilor cu computere de alături. Toate erau conectate la un detonator cu întrerupător comandat prin radio.

— Cum îl acţionezi? întrebă Dyson.

Terminatorul îi arătă detonatorul manevrat de la distanţă, un transmiţător mic cu un buton roşu.

— Prin radio de la distanţă. Făcu gestul de apăsare cu degetul mare şi îl însoţi de zgomotul „clic!”. Dyson dădu grav din cap. În acel moment, John sosi alergând, cu cheia în mână.

— Am luat-o! E desertul. Şi avem oaspeţi.

— Poliţia? întrebă îngrijorat Dyson.

John dădu afirmativ din cap. Sarah se întoarse spre fereastră.

— Câţi?

— Toţi.

Sarah se întoarse spre Dyson.

— Duceţi-vă. Aici termin eu.

Terminatorul ridică mini-pistolul şi cutia cu muniţie.

— Eu mă ocup de poliţişti.

John privi îngrijorat spre cyborg.

— Eşti sigur că n-o să omori pe nimeni?

— Ai încredere în mine, zise Terminatorul şi zâmbi. De astă dată chiar reuşi.

Moshier şi Gibbons îşi împlineau mandadul pe care îl primiseră din partea companiei de a răspunde de perfecta securitate a clădirii, ascunzându-se în spatele maşinilor aflate în parcarea din faţă acesteia. Soseau alte maşini ale poliţiei.

La etajul întâi, John şi Dyson zburau ca săgeata prin punctul de control, îndreptându-se spre subsol.Terminatorul traversă biroul spre peretele de sticlă. Era perfect conturat de spotul de lumină trimis prin fereastă de elicopterul poliţiei. Geamul explodă în mii de bucăţi şi biroul ateriză pe trotoarul din faţa clădirii. Terminatorul, în picioare pe marginea spărturii, trase o rafală lungă, care ciurui toate maşinile poliţiei aliniate jos. Poliţiştii se lăsără brusc în jos când parbrizele se sfărâmară. Ochind admirabil, Terminatorul nu lovise niciun om.

Dar jocul începuse.

Poliţiştii, încercând să-şi justifice existenţa, dar să şi-o şi apere, ripostară. Terminatorul ochi din nou, calm, şi trase lung, realizând un model în zig-zag prin parcare. Apăsă pe trăgaciul minirevolverului G.E. şi îl

lăsă în jos. Patru mii de gloanţe de 7.62mm răpăiră pe ţintele lor. În cincisprezece secunde, toate maşinile poliţieie fuseseră ciuruite de gloanţe şi transformate în grămezi de fier vechi. Niciun poliţist nu fusese atins. Cei care nu fugiseră încă priveau în jos la armele lor ineficiente şi o luară şi la fugă. Câţiva poliţişti excepţional de curajoşi traseră din nou. Terminatorul ridică arma M-79 şi trase. Grenadele aruncară în aer mai multe maşini ale poliţiei. Căzând înapoi pe pământ, acestea izbucniră în flăcări. O clipă mai târziu, poliţiştii se regrupară, retrăgându-se. O maşină a Brigăzii anti-teroriste dădu colţul şi scârţâi din frâne oprindu-se în afară liniei de foc.

În antecamera de la subsol, John şi Dyson reflectau rapid, cu mâinile pe chei. Băiatul zise:

— Hai să vedem ce este în spatele uşii numărul unu.

Dyson dădu din cap afirmativ, şi răsuciră cheile împreună.

Uşa mormăi ca pentru sine, retrăgându-şi zăvoarele şi făcând un „Clonc!”. Dyson şi John împinseră uşa grea.

În holul de la intrare trupele de luptători anti-terorişti începură să se desfăşoare rapid, alergând înainte, în echipe. Flancaseră holul şi încercau să pătrundă în interior, desfăşurându-se rapid, mişcându-se şi ascunzându-se în spatele obiectelor care îi puteau proteja, tremurând din cauza adrenalinei care li se revărsa în tot corpul. Aveau costume de protecţie, măşti de gaze, carabine de asalt Keckler&Koch MP5, aruncătoare cu gaze lacrimogene, frânghii. Meseria nu

se poate face corect fără ustensilele adecvate. Făceau o mulţime de semne cu mâna şi nu scoteau o vorbă.

Chiar şi generalii romani ar fi avut de ce să fie mândri.

Poliţiştii de afară începură să arunce grenade cu gaze lacrimogene prin ferestrele sparte ale birourilor de la etaje.

La subsol, John şi Dyson erau izolaţi de lume în pântecele tăcut de oţel. Dyson deschise dulapul în care se aflau rămăşiţele Terminatorului. John privi cu un amestec de nelinişte şi neplăcere, un sentiment de deja vu, la mâna Terminatorului şi la celula lui cibernetică. Apoi, cu o mişcare bruscă, îşi băgă mâna prin spatele recipientelor inerte de sticlă şi le trânti pe podea. Acestea se sfărâmară. John scoase celula cibernetică şi mâna de metal dintre cioburi.

— I-am venit de hac acum lui Skynet, Miles. Haide, s-o ştergem.

Apucând braţul de metal şi băgând în buzunar bateria de parcă ar fi fost un baton de ciocolată pe care tocmai îl cumpărase, John ieşi afară în fugă. Dyson îl urmă.

La etajul întâi, echipa Brigăzii anti-teroriste SWAT pătrundea în casa scărilor. Începuseră să urce, doi câte doi, acoperindu-se unul pe altul.

John năvăli în laborator cu Dyson şchiopătând după el. Sarah tocmai terminase de conectat toate încărcăturile la detonatorul central.

— Gata pentru detonare?

— Gata.

John îi întinse braţul de metal. Ea îl luă şi se aplecă să-l pună în sacoşa goală. Trase fermoarul şi îl băgă înăuntru.

Dyson stătea în mijlocul laboratorului, luându-şi rămas bun de la el în minte. Era istovit. Bandajele de la umăr erau îmbibate de sânge. Terminatorul intră în laborator şi se opri în spatele lui.

— E timpul să plecăm. Chiar în clipa asta.

Terminatorul şi John se întoarseră şi porniră înapoi, pe drumul pe care veniseră, spre punctul de control. Sarah termină treaba şi se întoarse spre detonator, care era la vreo şase metri mai încolo, aproape de locul în care se afla Dyson.

— Miles, dă-mi te rog, detonatorul. Hai să…

El apucă cu grijă detonatorul şi porni spre ea. Atunci…

Trosc! Uşa din spate a laboratorului fu zvârlită în lături. Conducătorul grupei antiteroriste şi alţi doi luptători deschiseră focul. Armele lor măturau încăperea. Sarah se ascunse în spatele unui dulap de computere. Dyson fu nimerit de mai multe ori şi doborât la pământ de forţa izbiturilor.

În hol, John auzi focurile şi se răsuci pe călcâie, vrând să se întoarcă.

— Mamă!

Terminatorul îl apuca şi îl trase spre el, primind gloanţele în spatele lui larg. Se repezi după colţ cu John, în afara liniei de foc.

În laborator, gloanţele şuierau în jurul capului Sarei, izbindu-se de maşina care o proteja. Îl văzu pe Dyson prăbuşit pe podea. Detonatorul era în mâna lui

crispată. Se rostogoli ca să se întoarcă cu faţa spre ea, cu ochii ieşiţi din orbite din cauza durerii care îi chinuia abdomenul sfârtecat.

— Fugi, îi şopti el.

Sarah ezită o fracţiune de secundă, ochii li se întâlniră, apoi ea se rostogoli pe jos şi se târî până în încăperea cea mai apropiată. Greşeală uriaşă. Aceasta era „camera curată” o încăpere dezinfectată, fără ferestre, perfect etanşeizată. Nu exista nicio altă ieşire decât uşa prin care intrase. Gloanţele continuau să şuiere. Se ascunse în spatele unui birou.

Terminatorul alerga prin hol dar ezită o clipă în faţa monitoarelor. Unul din ele era branşat chiar pe Sarah, ascunsă în „camera curată”. Terminatorul calculă instantaneu situaţia ei şi o localiză. Se întoarse brusc şi porni înapoi, pe drumul pe care venise.

În camera curată, Sarah se târa spre unul din colţuri. Dar fără prea mare folos. Gloanţele o urmăreau pretutindeni, ratând-o de fiecare dată numai cu câţiva milimetri.

Dintr-odată, peretele din spatele ei se crăpă. Termi- natorul pătrunse în încăpere, o apucă de guler şi o smulse brusc, trăgând-o în hol.

Gloanţele se izbiră de pereţii din spatele lor în timp ce alergau din toate puterile, dând colţul. John le ieşi în întâmpinare şi continuară să alerge spre punctul de control.

John ajunse primul la uşa exterioară şi o încercă. Încuiată. Terminatorul îşi dădu încet arma M-79 jos de pe umăr şi deschise lăcaşul.

— Daţi-vă înapoi, comanda el, în timp ce scotea o grenadă din bandulieră şi o introducea în lăcaşul armei. Răsucind apoi încheietura mâinii închise lăcaşul. Sarah şi John nu avură decât o fracţiune de secundă la dispoziţie ca să se lase în jos, şi să se pună la adăpost. Terminatorul se întoarse şi ochii, strigându-le:

— Acoperiţi-vă urechile şi dechideţi gura.

Făcură ce li se spusese exact în momentul în care Terminatorul apăsă pe trăgaci.

La şapte metri de ei, uşa şi jumătate din peretele care o ţinea, săriră în aer şi se prăbuşiră în afară. Suflul exploziei îl lovi pe Terminator cu toată puterea, însă el păşi imediat prin gaura făcută înainte chiar ca resturile aruncate de explozie să ajungă pe pământ.

Terminatorul îi conduse pe John şi Sarah de-a lungul coridorului. Gaze lacrimogene începeau să se scurgă pe sub uşile birourilor şi ei începură să tuşească. Sarah îşi scoase masca şi i-o întinse lui John.

Terminatorulpăşea în faţa lor, reîncărcându-şi arma din mers. În faţa lor mai era o uşă de securitate.Trânti capacul de pe lăcaşul armei cu o mână, în timp ce cu cealaltă deja apăsase pe trăgaci.

Uşa dispăru într-un zgomot ca de tunet. Bucăţele de metal şi de plastic căzură ca o ploaie peste ei. Terminatorul însă, evident, nu încetini câtuşi de puţin mersul. John şi Sarah îl urmară pe omul-maşină în alt coridor. Terminatorul reîncărcă aruncătorul de grenade.

În laboratorul plin de fum în care era linişte, şeful echipei aniteroriste păşi cu grijă, traversând încet încă-

perea. Cu paşi de pisică ocoli un birou, apoi mâna i se crispa pe armă şi ţinti spre…

Miles Dyson care încă nu murise, dar ştia că va muri foarte curând, se sprijinise de birou şi ţinea un manual tehnic greu chiar deasupra butonului detonatorului, care se afla pe podea, lângă el. Mesajul era clar: „Împuşcaţi-mă şi cartea cade peste buton. Adio.”

Dyson gemu, încercând să inspire suficient aer ca să poată vorbi.

— Nu ştiu… cât timp mai… pot… să ţin… asta…

Luptătorul anti terorist văzu abia atunci toate firele, baloanele şi cutiile de gaz din jurul lui. Chiar şi prin mască, în ochi i se putu citi imediat groaza. Luă o hotărâre de urgenţă, se răsuci brusc pe călcâie şi ordonă echipei sale să se retragă.

— Afară toată lumea. Executarea! Imediat!

Echipa se conformă atât de rapid, încât se izbi de cea de-a doua formaţie care tocmai urca scările.

Terminatorul ajunse la liftul central şi apăsă pe buton în clipa în care Sarah şi John îl ajunseră din urmă, respirând greu şi tuşind, încercând să respire cu o singură mască. Uşile se deschiseră. Intrară toţi în lift şi porniră în jos.

Dyson zăcea între ruinele visului său împrăştiat pe podea, cu spatele rezemat de birou, scăldat în propriul sânge care se prelingea în şiroaie de-a lungul dalelor. Respiraţia îi devenea şuierătoare şi sacadată, încă mai ţinea cartea, tremurând, deasupra butonului de declanşare.

Văzu ceva în apropiere care îi atrase atenţia. Era fotografia familiei lui. Se întinse s-o spuce, clătinând

cartea, şi puse fotografia în poală. Soţia şi copii lui îi zâmbeau prin geamul spart. O lacrimă îi tremură în ochi. Nu mai avea mult de trăit. Tot trupul îi spunea asta. Şi o voce din străfundul conştiinţei sale îi şoptea calm şi simplu: „Acum poţi pleca” – era chiar vocea lui. Dar dorea să-şi mai vadă încă o dată copii şi să le explice de ce trebuia să se ducă atât de curând. Ei nu vor ştii ceea ce a ştiut el, ceea ce vedea el acum, dincolo de fotografia familiei sale…

O strălfulgerare de lumină albă care izbucnea în aer.

Şi ceea ce auzea…

Megafoane, uruit de elicopter, sirene în depărtare, totul începea să se estompeze… înlocuit de un muget care creştea mereu în timp ce floarea albă de lumină de pe cer se transformă într-un nor roşu şi negru…un foc roşu ca sângele care străbătea fierbând o masă de nori negri ca fierul. Era coloana de fum a unei bombe cu hidrogen care zguduia pământul cu forţa ei inimaginabilă. Dar atunci Dyson văzu că explozia scade în intensitate. Tunetul se rostogoli îndepărtându-se, şi se stinse transformându-se într-un vânt uşor, ca ultima răsuflare a unei furtuni puternice. Ca o briză blândă, adierea mătura norii de fier lăsând să se vadă cerul limpede. Şi din lumina vie apărură Danny şi Blythe, fugind în întâmpinarea lui Dyson cu chipuri surâzătoare şi Tarissa venea în urma lor zâmbind. Erau în plin soare, şi alergau pe o câmpie verde, venind direct spre ruinele laboratorului. Dyson se agăţă de acest fragment de amintire atât de viu şi de preţios, încât făcea cât o eternitate. Sau poate că era un dar de

Dincolo? Nu ştia. Simţea cum legătura profundă cu lucrurile de pe acest pământ începe să se topească şi un ciudat sentiment de ironie puse stăpânire pe el.

Era aproape nostim, i se părea lui, să zacă aici ca un porc înjunghiat, ca un miel sângerând adus ofrandă pe resturile muncii lui de o viaţă. Ce oameni stupizi – să trebuiască să ajungă la asemenea extreme ca să se salveze de propriile lor arme de război. Şi se văzu pe sine în trecut, un om serios cu o misiune serioasă, venind din haosul ghetoului în lumina strălucitoare a cunoaşterii Lucrurilor şi pentru o clipă înţelese necesitatea de a juca acest joc cât încă mai era Aici. O făcuse foarte bine, trebuia să recunoască.

Dar acum, când simţea că moare, dorea să rămână aici şi să devină celălalt Dyson, bărbatul iubitor, devotat familiei tot atât de mult cât şi ştiinţei. Dyson ar fi vrut să râdă, dar se temea că s-ar fi împrăştiat în bucăţi provocând o dezordine încă şi mai mare.În loc de asta, se uită din nou la fotografia familiei.Părul lor era ridicat în sus de vânt, de vântul despre care el ştia acum că suflă prin Istorie, schimbând-o pentru totdeauna din ceea ce fusese şi se gândi...

Oamenii, îşi pot făuri destinele.

Dacă Ursitele le permit.

Viaţa va continua.

Dar istoria era moarta.

Privirea lui Miles Dyson era aţintită într-un singur punct, căci el vedea ceea ce nu vedea niciun om în viaţă şi datorită acestei viziuni de muribund o umbră de zâmbet îi apăru pe chip. Dar în clipa în care lumina

pieri din ochii lui braţul îi căzu în lături şi cartea izbi butonul.

Poliţiştii de afară aşteptau încordaţi punctul culminant, sângeros, al acţiunii, cu armele gata de luptă, chirciţi pe vine la adăpostul diferitelor obiecte. Se aşteptau să vadă trupuri scoase afară din clădire pe targă. Sau să apară suspecţii escortaţi spre maşinile poliţiei. Sau grupele de luptători antiterorişti să vină să-şi reîncarce armele sau să se regrupeze. Dar se întâmplă un lucru la care nu se aşteptase nimeni.

Întreaga faţadă strălucitoare a clădirii explodă într-o adevărată erupţie de sticlă şi foc. Ferestrele de la etaje împroşcară cu cioburi toată parcarea şi o minge uriaşă de foc ţâşni ca o limbă a diavolului spre cer. Elicopterul se îndepărtă rapid din faţa valului de căldură. Resturi arzânde căzură pe maşinile poliţiştilor şi o parte din ei rupseră rândurile, fugind cuprinşi de panică.

Numai unul, un poliţist pe motocicletă, părea că se mişcă cu un anumit scop, prin mulţimea dezordonată, spre clădirea în flăcări. Încetini la un moment dat numai pentru a-l smuci pe un poliţist care fugea şi pentru a-i lua arma din toc. Apoi T-1000 pătrunse cu motocicleta printr-o fereastră spartă, traversând un birou şi apoi ajunse în hol. Cerceta cu maximum de intensitate mediul înconjurător. În câteva clipe detectă scara şi acceleră în sus pe trepte într-un huruit asurzitor de motor turat la maximum.

Ajunse la etaj care era acum un morman de moloz fumegând. T-1000 scoase pistolul mitralieră

Hoechler&Koch MPK şi porni încet prin birourile înecate în fum, căutând implacabil.

Pe coridor, motocicleta luă şi ea foc cu motorul continuând să meargă. T-1000 cerceta umbrele săltăreţe, în căutarea prăzii.

În holul de jos, uşile de la lift de deschiseră şi Sarah încercă să iasă în coridor. Pereţii de pe ambele părţi fură ciuruiţi în aceeaşi clipă de o mulţime de gloanţe. Luptătorii anti-terorişti blocaseră capătul coridorului.

Sarah şi oamenii ei erau prinşi în capcană şi nu aveau nicio ieşire. John se întoarse spre mama lui şi încercă s-o încurajeze.

— Nu uita. Întotdeauna se face foarte întuneric înainte… înainte să fii… total terminat.

Luptătorii aruncară o grenadă cu gaze lacrimogene spre lift. Gazul formă un norişor usturător care îi învălui imediat pe Sarah şi pe John. Cei doi se strânseră unul în altul şi se lipi de peretele din spate al liftului.

Terminatorul isprăvise cercetarea rapidă a amplasamentului, se întoarse la ei şi le spuse:

— Închideţi ochii şi nu mişcaţi.

Ei dădură din cap şi strânseră pleoapele cu putere. Terminatorul îşi scoase de pe umăr aruncătorul de grenade şi ieşi din lift, spunând:

— Mă întorc imediat.

O grenadă cu gaze lacrimogene ricoşa din perete în perete, rostogolindu-se în josul coridorului şi se opri la picioarele Terminatorului, lăsând să iasă din ea un fir subţire care se transformă curând într-un nor alb,

umplând tot spaţiul. În lift, Sarah şi John se înăbuşeau tot mai rău, trecându-şi disperaţi unul altuia masca de gaze. Erau prinşi în capcană şi claustrofobia provocată de aerul otrăvit şi reduta subţire care era ascensorul îl apăsa pe John atât de tare, încât era pe punctul de a intra în panică. Nu mai lipsea mult să se năpustească afară, în coridor, ieşind de la adăpost.

Luptătorii antiterorişti stăteau la celălalt capăt al coridorului cu armele în mână, urmărind norul albicios şi aşteptând ca suspecţii să iasă din lift şi să intre în bătaia armelor lor.

Dar, în mod incredibil, cineva ieşi din norul de fum păşind cât se poate de calm. Absolut neatins şi neafectat de gaze. Terminatorul nici măcar nu clipea. Nu se aşteptaseră deloc la una ca asta.

Şeful grupei vorbi prin megafon:

— Stai pe loc. Faţa la pământ, culcat. Pe podea! Imediat!

Dar el continua să înainteze spre ei, ca şi când n-ar fi auzit sau nu i-ar fi păsat.

Luptătorii începură să devină nervoşi. Nu mai văzuseră aşa ceva.

Se apropia tot mai mult şi mai mult.

Şeful ordonă:

— Doborâţi-l.

În coridor se auzi un tunet puternic. Gloanţele pătrunseră în pieptul Terminatorului.

În stomac.

În faţă.

În coapse.

Geaca lui de piele, deja găurită în nenumărate locuri, fu sfâşiată acum în bucăţele de gloanţele care îl nimeriseră din plin.

Şeful grupului încerca să înţeleagă realitatea care era imposibilă şi îşi spuse că individul poartă o armură. Îşi ridică viziera şi ochi direct în faţa suspectului.Capul ar fi trebuit să-i fie retezat ca un pepene copt. Însă, în loc de aceasta, reculă puţin şi dintr-o zgârietură de pe pomeţi începu să curgă un firicel de sânge.

Dar individul continua să înainteze spre ei!

Luptătorii făceau ceea ce învăţaseră. Ridicară piedi-ca armelor.

— Ochiţi în faţă! ţipă şeful, gândindu-se că, probabil, glonţul tras de el fusese cumva defect. Dar băitul de lângă el ţipă cu o urmă de teamă în voce:

— Am ochit!

Terminatorul îşi scoase încet arma calibrul 45. Ecranul interior îi afişase PERICOL – LICHIDARE INTERZISĂ – NUMAI AVARIERE. Fără vreo grabă, ca şi când ar fi examinat rafturile dintr-un supermarket, îşi selectă ţintele. Îl împuşcă pe omul cel mai apropiat de el în coapsa stângă. Când acesta începu să ţipe şi căzu la pământ, Terminatorul se aplecă şi îi luă din mână aruncătorul cu gaze lacrimogene. Era unul din noile sisteme rotative care aveau douăsprezece încărcături într-o tobă mare. Terminatorul trase în următorul luptător cu aruncătorul de gaze; recipientul cu gaz se lovi de vesta antiglonţ şi nu putu s-o străpungă, însă era ca şi când ar fi primit o lovitură în stomac cu o minge de baseball aruncată în mare viteză. Omul se îndoi de la mijloc şi se prăbuşi.

Terminatorul arăta ca un emisar al iadului, o siluetă înaltă într-o geacă de piele numai zdrenţe, stropită toată cu sânge. Dintr-unul din ochi rămăsese numai orbita în care se vedea licărind globul de metal. Carnea de pe unul din obraji atârna sub formă de fâşii, lăsându-se vadă pometii de crom. Geaca era deschisă la piept, dezgolind cutia toracică de metal.

Câţiva dintre luptătorii care rămâmseseră destul de aproape văzură toate acestea. Era mult prea mult, în ciuda faptului că erau încinşi de focul luptei şi că fuseseră antrenaţi, începură să se retragă. Unul se întoarse cu spatele ca să fugă şi – Buf! un cartuş cu gaz îl ţintui în spate, aruncându-l de-a berbeleacul. Terminatorul trase trei grenade cu gaze în hol. Acesta se umplu repede cu gaz albicios, reducând vizibilitatea la câţiva centimetri. Era un adevărat infern.

Şeful luptătorilor se lăsă pe vine, ţinând strâns arma în mână. Era complet năucit şi pierduse total controlul asupra celor ce se petreceau. Terminatorul se ivi pe neaşteptate din ceaţă chiar în faţa lui.

Înainte ca omul să poată reacţiona în vreun fel, se auzi o explozie, se zări o sclipire albă şi glonţul Terminatorului i se răsuci ca un sfredel în picior. Şeful căzu pe spate, chircindu-se pe podea. În timp ce omul scăpa arma din mână că să-şi prindă piciorul lovit, Terminatorul îi smulse masca de gaze de pe faţă. Şeful rămase jos gemând şi încercând să oprească cu mâna sângele care îi ţâşnea din rană.

Terminatorul se îndreptă apoi spre cei doi oameni care stăteau la uşile din faţă. Poc! Poc! Un picior şi încă un picior. Le scoase măştile când căzură la pământ.

Apoi focurile de armă încetară. Nu se vedea nimic. Gemete şi ţipete răsunau prin fum.

Fumul năvălea în vălătuci groşi pe uşa din faţă când din el ieşi o siluetă. Trăgând cu aruncătorul de gaze ţinut într-o singură mână, Terminatorul aruncă toate proiectilele rămase spre vehiculele poliţiei. Poliţiştii care nu stătuseră ascunşi o luară la fugă înapoi orbeşte, lovindu-se de maşini şi împiedicându-se unii de alţii.

Deruta era totala.

La duba luptătorilor antiterorişti, unul din oameni împărţea grăbit măştile de gaz rămase poliţiştilor neprotejaţi. Pe neaşteptate, lângă el apăru o siluetă ieşind din fum. Omul ridică privirea şi Terminatorul îi întinse aruncătorul gol. Instinctiv, acesta îl apucă cu mâna. Atunci Terminatorul îi smulse masca, îl apuca cu o mână de vestă şi îl aruncă în fum. Cyborgul ocoli apoi duba şi se aşează la volan. Cheile nu erau în contact. Lăsă în jos apărătoarea de soare şi cheile îi căzură în palmă. Avu nevoie de o microsecundă ca să-şi noteze ceva. Terminatorul învăţa.

Porni motorul şi băgă în viteză.

În hol, gazul lacrimogen se rărise şi rămăsese numai o ceaţă străvezie. Luptătorii teferi îi ajutau pe răniţi, într-o confuzie totală. Ridicară brusc capul auzind un zgomot de motor.

Duba zdrobi uşa şi pătrunse în hol, împroşcând cioburi şi resturi de metal. Poliţiştii fugiră care încotro, în momentul în care vehiculul scrâşni din roţi, patină şi se opri în dreptul coridorului care ducea la grupul de

ascensoare. Terminatorul dădu înapoi cu spatele până maşina făcu trosc! şi se propti în capătul culoarului.

Sarah şi John auziră trosnitura şi văzură maşina. Ieşiră fericiţi din cabina liftului, tuşind, străbătură în goană coridorul şi săriră înăuntru exact când Terminatorul oprea maşina. Furgoneta porni apoi mugind prin hol şi ieşi prin ferestrele sparte, împrăştiindu-i pe poliţişti în toate direcţiile.

Pe toţi în afară de unul. Auzind zgomotul luptelor la etajul inferior, T-1000 îşi îndreptă uriaşa motocicletă Kawasaki spre fereastra unuia din birouri şi privi în jos tocmai când duba trecea prin parcare cu iuţeala fulgerului, lăsând în urma ei pe cei câţiva poliţişti rămaşi care mai continuau să tragă.

Ştia că îşi regăsise ţinta.

Scrută rapid zona, analizând opţiunile. Prin uşa deschisă a unui birou de la celălalt capăt al coridorului văzu elicopterul care plana în afara clădirii. Ar fi fost şi alte căi pentru a intercepta ţinta, dar aceasta i se păru cea mai firească. T-1000 intuia cele mai bune posibilităţi şi le atrăgea spre sine ca o pâlnie de energie. Simţind o atracţie magnetică faţă de braţele rotitoare ale elicei, T-1000 răsuci la maximum mânerul motocicletei puternice, dădu înapoi, apoi porni cu toată viteza de-a lungul coridorului, prin birou, acceleră şi mai mult şi sări drept prin fereastă.

T-1000 ieşi prin sticlă, strâns lipit de motocicletă. Zbură peste prăpastia care îl separa de elicopter şi se izbi de carcasă. Impactul smuci puternic elicopterul, să-l doboare. Pilotul îngrozit încerca să reia controlul

comenzilor dar greutatea se modifică din nou când motocicleta căzu pe pavaj.

Dar nu şi T-1000. Se agăţase bine de carcasa care trepida. Ca într-un coşmar, pilotul îl văzu pe T-1000 cum îşi bagă capul prin acoperişul de plexiglas şi se scurge apoi rapid prin gaură. Se solidifică apoi instantaneu, luând chipul ofiţerului Austin. Îl înşfăcă pe pilotul care rămăsese înmărmurit şi îl aruncă afară din cabină, apoi se strecură în faţa comenzilor.

Elicopterul începuse să se angajeze în spirale, din ce în ce mai aproape de parcare. T-1000 preluă controlul asupra comenzilor la numai trei metri deasupra solului.

Poliţiştii se aruncară la pământ când coada elicopterului se învârti deasupra lor la numai câţiva centimetri, apoi îşi mai reveniră când văzură că acesta se ridică din nou şi porneşte cu motoarele urlând după duba Brigăzii Anti-teroriste.

Terminatorul privi la cei doi pasageri în momentul când o luă pe autostradă. Sarah şi John încercau să respire normal, deşi încă mai tuşeau din cauza gazului. Terminatorul aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Farurile cu xenon ale elicopterului umpleau oglinda, apropiindu-se tot mai mult.

Sarah cercetă interiorul dubei. Era un adevărat arsenal pe patru roţi. Aveau la dispoziţie puşti, veste antiglont, tot felul de echipamente.

— JOHN, BAGĂ-TE SUB ASTEA! Repede!

John se aşează în partea dinspre şofer şi Sarah îngră- mădi un teanc de veste anti-glonţ desupra lui,

acope- rindu-l complet. Luă apoi cele două M-16 de pe rastelul din perete şi le încărcă. Tocmai se apuca să încarce o armă de vânătoare, când Terminatorul începu să facă slalom cu vehiculul instabil printre maşinile şi camioanele care, prin comparaţie, păreau că se târăsc. Duba atinse viteza maximă de o sută douăzeci de kilometri pe oră. Cotiră brusc pentru a evita spatele unei cisterne albe cu optsprezece roţi pe care scria cu litere albastre: CRYCO INC. TRANSPORT DE NITROGEN LICHID, căci din impactul cu ea era greu de presupus că ar fi supravieţuit.

Elicopterul coborî mai aproape de ei. T-1000 ieşi prin acoperişul elicopterului cu pistolul mitralieră MPK şi trase. Spatele dubei zăngăni, lovit de gloanţe.

Terminatorul mergea în zig-zag, încercând să iasă din raza de ochire a lui T-1000. Vehiculul instabil scrâşnea şi gemea, fiind la limita pierderii controlului. Geamurile uşilor se sfărâmară în mii de coiburi care zuruiau în maşină ca nişte rulmenţi într-o cutie de tinichea, trecând foarte aproape de Sarah şi căzând peste teancul de veste anti-glonţ sub care se afla fiul ei.

Sarah se săturase să tot fie victimă. Mai simţise aceeaşi furie cu mult timp în urmă, când primul Terminator îl împuşcase pe Kyle. Nu era suficient să se simtă ea ţintă. Dar dacă era atacată o persoană pe care o iubea, izbucnea în ea o furie atât de cumplită, încât nici nu înţelegea de unde îşi trage forţa, de parcă toţi îngerii-luptători dintr-un alt plan al existenţei îşi canalizau energiile spre sufletul ei. Oricum ar fi fost, simţi cum un val roşu de furie o face să deschidă în

lături uşile din spate ale dubei şi să ia puşca M-16. Deschise focul ţipând cât o ţineau plămânii când gloanţele, mesagerele voinţei ei, distruseră tot ce mai rămăsese din carcasa elicopterului.

T-1000 ripostă, ciuruind duba cu gloanţe. Vestele care îl acopereau pe John fură lovite în repetate rânduri. Sarah se lăsă brusc în jos la adăpostul a două veste Kevlar în timp ce gloanţele şuierau în jurul ei.

După un scurt moment de acalmie, Sarah se repezi din nou afară şi trase, controlând strict tirul, ţintind spre rotoare. Câteva focuri atinseră paletele elicei. Arma i se descărcase între timp, aşa că apucă alta.

Terminatorul smuci brusc de volan ca să ocolească o camionetă turtită care trecea de pe o bandă pe alta, îi atinse spatele şi o lovi într-o parte, scăpând de sub control. O clipă mai târziu, elicopterul trecu pe deasupra lor, cu rotorul chiar deasupra acoperişului lor.

Sarah continuă să tragă.

La fel şi T-1000.

Fusese atinsă în coapsă şi mai multe gloanţe nimeriseră în vesta Kevlar. Fu trântită la podea, îşi pierdu echilibrul şi era o ţintă extrem de vulnerabilă.

Terminatorul îl văzu pe T-1000 ochind, gata să tragă din nou. Apăsă din toate puterile pe frâne şi le blocă. Cauciucurile scrâşniră. Sarah fu aruncată înainte, alunecând alături de John şi ieşind, astfel, din linia de foc. Dar…

Sarah şi John priveau prin uşa din spate a dubei la o imagine înfricoşătoare. Elicopterul creştea tot mai mult, îndreptându-se direct spre spatele dubei. Se izbi de asfalt şi fu aruncat înainte, ca şi când o mână uriaşă

l-ar fi ridicat la câţiva metri deasupra şoselei şi l-ar fi zvârlit apoi din nou pe drum.

Rotorul se dezintegră. Uşa din spate a dubei se turti spre interior în momentul în care acoperişul şi toată partea anterioară a fuselajului se izbiră de ei, prinzându-l pe T-1000 în interiorul cuştii de metal contorsionate. Elicopterul se lovi de pavaj, răsturnându-se de pe o parte pe alta, se dădu de câteva ori peste cap, strivindu-se şi transformându-se într-o grămadă de metal fără formă care se rostogolea în urma dubei.

Terminatorul se lupta să ţină maşina sub control. Aceasta se resimţea în urma impactului violent. Se atinse de parapetul din centrul autostrăzii, scrâşni frecând betonul, apoi îşi făcu drum înainte. Terminatorul apăsă pedala de acceleraţie până la podea şi duba atinse din nou viteza de o sută douăzeci kilometri pe oră. Smuci volanul într-o parte ca să evite o furgonetă urâtă care înainta cu o viteză de melc constipat. Aripa din dreapta faţă, care se turtise frecându-se de parapet, începea să perforeze roata. Dintr-odată aceasta fu sfâşiată şi maşina rămase pe jantă. Fierul muşcă din pavaj scoţând jeturi de scântei, duba alunecă într-o parte şi se răsturnă.

Oţelul scrâşni din nou când duba alunecă pe pavaj răsturnată pe o parte înainte de a se opri.

În interiorul dubei, John se târî spre Sarah, care gemea şi îşi sprijinea piciorul sângerând. Era albă din cauza stării de şoc.

Mamă! strigă John. Ea întoarse încet capul spre el, gâfâind, cu privirea rătăcită.

Terminatorul încerca să se extragă din scaunul şoferului care fusese deformat.

În urma lor, epava elicopterului nu mai era decât o minge fumegândă de metal turtit. În spatele lui, cisterna frâna din toate puterile, mugind şi gemând, încercând să se oprească în faţa acestui obstacol bizar.

Roţile mari se blocară într-un nor de fum. Maşina reuşi în cele din urmă să oprească chiar în faţă resturilor elicopterului.

Dan Shorte sări jos îngrozit, cu sângele alergându-i nebuneşte prin vine. După ce fusese mai mai să-l lovească pe psihologul acela ţicnit, fusese prea nervos ca să mai pornească pe acelaşi drum ziua următoare, aşa că vorbise cu Wilson şi făcuse un schimb cu el. Ar fi preferat să transporte legume. Acuma mergea spre nord, în loc de sud sau est şi scăpase astfel de nebuni. Însă începea să se îndoiască de înţelepciunea alegerii făcute. Văzuse deja încă două accidente.

Îşi lăsase mintea să hoinărească aiurea şi chipul chelneriţei îi veni în minte, era una de la un bufet de pe autostradă. Cum îi zicea? Claudia, parcă. Şi ce sâni...

Apoi apăruse dintr-odată pe şosea mormanul acela de sfărâmături şi fusese nevoit să blocheze toate frânele. Parcă simţea cele câteva tone de nitrogen presurizat şi cumplit de rece ţâşnind afară şi invadându-i cabina şi se şi vedea transformat într-un uriaş sloi de gheaţă.

Dan privi de jur împrejur, să vadă dacă mai sunt supravieţuitori. Din spatele mormanului de fiare ieşi un poliţist care arăta cât se poate de teafăr.

— La naiba, ai păţit ceva – mai reuşi Dan să spună, înainte ca...

Vâjjjj! T-1000 îi spintecă cu un cuţit abdomenul şi trecu mai departe fără să se oprească, ba chiar fără să se uite la el.

Dan căzu în genunchi, cu mâinile presând focul cumplit care îi mistuia abdomenul. Simţea cum toate măruntaiele îi alunecă printre degete din tăietura adân- că înainte de a realiza pe deplin că întreg pântecele îi fusese deschis. Îl văzu pe poliţistul cu mâna harpon cum se urca liniştit la volanul cisternei sale şi elibera frânele. Uriaşul vehicul mugi şi porni înainte, scoţând fum pe ţeava de eşapament ca un balaur.

Dan se gândi că Dumnezeu este uneori neiertător şi căzu cu faţa pe asfalt, cufundându-se într-o stare binecuvântată de inconşienţă din care nu avea să-şi mai revină niciodată.

Ceva mai încolo, pe şosea, John şi Terminatorul o scoteau pe Sarah din duba care se răsturnase. Terminatorul îşi trecuse arma M-79 peste umăr, banduliera cu grenade şi pistolul 45 la brâu. John luase o armă de asalt din arsenalul dubei.

Auzind zgomot de metal strivit, se uitară în urmă la drumul pe care veniseră. Văzură în depărtare cum resturile elicopterului sunt lovite şi aruncate într-o parte de o cisternă care mărea tot mai mult viteza.

John o apucă pe Sarah de braţ.

— La naiba. Haide, mamă… trebuie să mergem, haide…

Camionul pe lângă care trecuseră mai înainte îi ajunse din urmă şi se opri lângă ei. Şoferul era un hispanic cam în jur de cincizeci de ani, care sări afară şi se oferi să-i ajute. Terminatorul se apropie şi spuse:

— Ne trebuie maşina ta.

Fără să mai aştepte răspunsul, Terminatorul trecu de şofer, o aşeză pe Sarah în faţă şi se urcă la volan. John alergă pe partea cealaltă. Şoferul se dăduse neliniştit înapoi, ştiind că este mai bine să nu încerce să-i oprească pe nebunii ăştia.

Cisterna venea mugind spre ei scuipând fum prin coşurile de crom, schimbând mereu vitezele.

Terminatorul băgă camionul în viteză şi privi în oglindă retrovizoare. Cisterna era cam la treizeci de metri în spatele lor şi continua să accelereze. Terminatorul aproximă rapid cam şapte secunde până la stabilirea contactului. Suficient timp. Apăsă pedala de acceleraţie, dar camionul era o maşinărie bătrână şi leneşă şi mai era şi foarte încărcat. Accelara încet.

Terminatorul rectifică timpul de contact la trei secunde. Şanse de a scăpa de cisterna huruitoare – patruzeci şi cinci la sută.

Cisterna lovi într-o parte duba răsturnată şi o azvârli cât colo, făcând să geamă metalul strivit. Monstrul cu optsprezece roţi continua să accelereze, schimbând într-o viteză superioară.

Cu cisterna chiar în spatele său, Terminatorul răsuci brusc de volan, trecând de pe o bandă pe alta. Monstrul venea după ei, cu cisterna şerpuind violent.

— Mai repede! Ne ajunge! strigă John.

Terminatorul stabili că, din punct de vedere strategic, nu era necesar să răspundă. O activitate tactică mai importantă era să dea jos de pe umăr aruncătorul de grenade şi să întindă mână după o grenadă. Astfel că cyborgul făcu exact acest lucru, ţinând o mână pe volan.

John privi în urmă la cromul sclipitor şi la farurile cisternei.

Deja vu. Mai văzuse asta o dată.

BUUF! Le agăţă spatele camionului, făcându-l să patineze. Apoi T-1000 aşează cisterna paralel cu camionul şi începu să-l strivească de parapetul despărţitor de la mijlocul autostrăzii. Butucul cromat al roţii pătrundea în portiera din dreapta, iar parapetul de beton scrâşnea de partea cealaltă a acestui sandviş uriaş.

Camionul ricoşa violent între cisterna masivă şi parapetul autostrăzii. John apucă mâna însângerată a mamei sale când auziră vaietele metalului torturat.

Pe ambele părţi, ţâşneau jeturi de scântei.

Geamurile se sparseră în momentul în care stâlpii portierelor se îndoiră înăuntru.

Cadrul parbrizului se deformă şi începu să se strângă.

Erau striviţi cu încetul.

John simţea cum îi vibrau dinţii. Nefericitul camion îndurase destule şi începea să se dezintegreze în bucăţi care rămâneau în urma lor.

T-1000 apăsa şi mai tare roata cisternei, strivind fără milă trupul vlăguit al camionului. Terminatorul se trase spre scaunul din dreapta, continuând să ţină un picior pe pedala de acceleraţie. Îl puse apoi pe John în locul lui, în spatele volanului, şi spuse liniştit, de parcă l-ar fi rugat să ia ceva din seiful maşinii.

— Condu puţin în locul meu.

Lui John îi veni în minte o singură întrebare:

— Dar tu unde te duci?

Terminatorul îi răspunse sfărâmând cu pumnul parbrizul, care se ţinea numai în folia de plastic. Sub impactul loviturii, ieşi din cadru şi zbură înapoi, peste acoperişul cabinei. John apucă îngrozit de volan, văzând ca prin ceaţă cum cyborgul îşi scoate trunchiul pe deasupra bordului şi rămâne în picioare. Se întoarse şi trase cu aruncătorul de grenade ţinut într-o singură mână. Proiectilul trecu puţin pe lângă T-1000 şi lovi cisterna aproape de vârful părţii bombate din faţă. Metalul se găuri şi prin spărtură ieşi un jet de nitrogen lichid presurizat, măturat înapoi de viteza curentului de aer care sufla cu nouăzeci de kilometri pe oră.

Monstrul se smuci în momentul în care T-1000 redobândi controlul asupra maşinii. Cisterna oscila în urma cabinei ca un pendul uriaş.

În momentul în care rămase puţin în urmă, eliberând camionul din strânsoarea sa, John apăsă din toate puterile pe accelerator, groaza obligându-l să se detaşeze câţiva metri în faţa primejdiei.

Dar cisterna câştiga din nou teren şi venea după ei ca o cometă cu coadă de vapori de nitrogen.

Terminatorul, care era tot în picioare, începu să încarce din nou aruncătorul de grenade. John tăie scurt de-a curmezişul autostrăzii şi porni spre o rampă de coborâre. T-1000 răsuci volanul şi conduse hipopotamul de-a curmazişul benzilor după ei, luând viteză. Era acum la numai 7 metri în spatele lor şi distanţa se micşora din ce în ce. Terminatorul încărcă arma şi trase.

Grenada lovi masca din faţă, sparse radiatorul şi smulse jumătate din capotă. Scuipând fum şi aburi ca o locomotivă a infernului, cisterna izbi în spate camionul şi începu să-l împingă cu toată viteza înainte, prin intersecţia de la capătul rampei spre o zonă industrială aflată în apropiere.

Terminatorul se lupta să-şi reîncarce arma în haosul acela şi în hurducăturile provocate de impact. Nu mai avea în bandulieră decât câteva grenade.

Chiar în faţa lor, apropiindu-se cu repeziciune, se înălţau coşurile reci, cenuşii, ale unui laminor de oţel. Porţile uzinei „California Industry” zburară în lături, aproape smulse din balamale când cele două vehicule, lipite unul de altul, se năpustiră înăuntru. John urlă încercând cu disperare să stăpânească volanul camionului împins din spate de cisternă. Dar nu putea face nimic. Zburau pe aleea largă care conducea direct la clădirea centrală a uzinei. Terminatorul încercase să încarce o grenadă când treceau prin poartă. Dar aceasta îi zbură din mână. Nu mai avea timp s-o caute. Cyborgul puse în schimb mâna pe arma de asalt, şi se

târî pe acoperişul cabinei camionului, coborî în bena acestuia şi sări apoi pe capota cisternei şi trase prin parbriz direct la ţintă, până i se goli tot încărcătorul.

Exact în faţa lui T-1000.

Pe chipul lui T-1000 erupseră zeci de cratere. Pentru un moment, T-1000 rămase năucit. Terminatorul intră în cabină şi smuci volanul. Cabina începu să alunece într-o parte, roţile îi scrâşniră pe pavaj răsucindu-se până ajunseră aproape în unghi drept cu cele ale cisternei din spate, care patina şi ea, descriind arcuri mari de cerc.

Monstrul se cutremură şi începu să trepideze din toate încheieturile, în timp ce roţile scoteau fum pe asfalt. Întreaga maşinărie se clătină, se aplecă într-o parte şi se răsturnă.

Terminatorul rămase pe loc până ce cabina se rostogoli pe o parte, în aşa fel încât portiera deveni acoperiş. Cu un scârţâit lugubru, aşa cum numai porţile neunse ale iadului ar fi putut scârţâi, uriaşa alcătuire de metal se repezi, alunecând pe o parte, cu viteza de nouăzeci de kilometri pe oră, direct spre laminor. În urma sa rămânea o dâră de scântei lată de şapte metri, ca nişte focuri de artificii trase de 4 iulie, ziua naţională a Americii. Biletele la un astfel de spectacol s-ar fi epuizat imediat, indiferent de preţ, căci aceasta nu era decât uvertura…

John văzuse ce se întâmpla în spate, apoi se întoarse brusc şi văzu clădirea care se apropia de ei repede. Uşile mari, pe role, erau deschise numai parţial.

Nu avea de ales.

Îndreptă maşina direct prin ele, julind părţile laterale ale camionului deja turtit şi intră direct în hală, exact în momentul în care Terminatorul sări din cabină zburând prin uşile deschise cu o secundă înainte ca cisterna să se izbească de zidul clădirii cu un zgomot asurzitor.

Terminatorul căzu cu o bufnitură surdă pe culoarul principal al laminorului şi se rostogoli apoi într-o parte, în timp ce la numai câţiva metri în spatele lui, cisterna se strivi de un suport masiv de beton aflat de o parte a uşii.

Se dezlănţui un adevărat infern. Cisterna se sparse şi prin fâşiile de metal sfârtecat şi contorsionat se revărsă un râu de nitrogen lichid cu temperatura de minus două sute treizeci de grade.

John apăsă pe frânele bătrânului camion, pierzând controlul pe o pată de apă uleioasă. Reuşi să oprească aproape de tot, înainte de a zbura cu capul înainte într-un suport de oţel. Şi el şi Sarah fură azvârliţi cu putere înainte.

Terminatorul, cu arma strâns ţinută în mână, alunecă pe pardoseală, trecu printr-un parapet şi se opri la picioarele unei maşinării mari.

Cabina cisternei fu târâtă rotindu-se în jurul cisternei zdrobite şi se opri brusc. Nitrogenul lichid ţâşnea în continuare şi acoperi cabina, învеşmântând-o într-un val de frig. Vaporii îngheţaţi sfârâiau peste tot, ascunzând epava cisternei.

Terminatorul rămase un moment nemişcat. Se redresă apoi după o scurtă verificare internă a avariilor se ridică într-un cot, pentru a supraveghea scena.

În camionul zdrobit, John se mişcă. Era buimăcit, din nasul umflat îi curgea sânge. Îşi dădu seama, stupefiat, că se aflau într-un laminor de oţel. Se auzeau sirene, se vedeau oameni care alergau... ţipau. Întoarse capul ca să vadă de ce fugeau...

Zidul de vapori de nitrogen se împrăştia din cisterna spartă şi oferea o privelişte stranie de foc şi gheaţă.Topitoriile imense răspândeau o lumină portocalie pe ambele laturi ale culoarului central, inundat de vapori albi îngheţaţi instantaneu.

Cufundată adânc într-un nor cenuşiu umflat, silueta cabinei cisternei abia dacă se mai distingea. Dar din ea ieşi o arătare, târându-se afară. T-1000 făcu câţiva paşi, clătinându-se, încercând să se depărteze de resturile zdobite ale cisternei. Un râu de nitrogen lichid îi inundă picioarele. T-1000 se clătină, mişcându-se apoi încet, ca şi când ar fi înaintat printr-o melasă vâscoasă. În cele din urmă fu şi el afectat. Picioarele îi îngheţau şi se făceau una cu pardoseala, în timp ce el se străduia să ajungă la John.

Băiatul privea cu groază cum unul din picioare i se rupse de la gleznă, cristalizat din cauza frigului, şi transformat într-o masă sticloasă. Se poticni înainte şi atunci i se rupse şi celălalt picior. Când încercă să-şi ţină echilibrul pe ciotul celui de-al doilea picior, toată partea de jos a piciorului tremură din cauza impactului şi el căzu, sprijinindu-se într-o mână. Mâna se lipi de pardoseală. T-1000 trase şi mâna se rupse de la încheietură. Se uita prostit la ciotul sticlos al mâinii. Pentru prima oară se vedea o expresie pe chipul lui. John ştia că era reală... durere. Dar nu era o durere

umană, nici măcar o durere de cyborg. Era agonia metalului lichid. Structura moleculară a lui T-1000 începu să devină rigidă şi fluxurile de energie care treceau prin ele îşi încetiniră din ce în ce mai mult curgerea, până se opriră definitiv. Gura i se deschise într-un ţipăt neauzit, în timp ce frigul ajunsese să-i cuprindă picioarele până sus şi trunchiul.

Şi atunci încetă să mai mişte.

Îngheţat pe loc.

O mască de furie şi ciudă încremeni pentru totdeauna pe chipul lui.

Dispozitivul de ucidere devenise o statuie de gheaţă, îngenunchiat în vaporii de gheaţă.

Nitrogenul lichid care se scurgea din cisternă începea să se evapore rapid. Terminatorul, aflat în afara limitei de frig, îl vedea clar pe T-1000. Îşi scoase pistolul 45 şi ochi.

— Hasta la vista, baby!

Împuşcătura îl nimeri din plin pe omul de metal cristalizat, eliberând uşiaşa tensiune moleculară şi făcându-l pe T-1000 să explodeze într-un milion de cioburi ca de diamant care se răspândiră în aer. Se împrăştiară pe pardoseală în toate direcţiile pe o rază de 7 metri.

Terminatorul lăsă arma în jos, încercând şi reuşind să zâmbească. I-ar fi ieşit şi mai bine dacă faţa i-ar fi fost operaţională în mai mare măsură.

Se vedea că are nevoie de o vacanţă mai lungă.

În camion, Sarah se afla într-o formă proastă. Era conştientă, dar foarte slăbită. John încercă portiera. Era blocată. O lovi cu piciorul şi o deschise.

— Okay, mamă, trebuie să ieşim de aici, haide, asta a fost.

O ajută să se strecoare jos de pe scaunul cabinei strivite. Genunchii refuzară s-o ţină. John încercă s-o sprijine şi se întinse în acelaşi timp să ia pistolul de pe banchetă. Se întoarseră şi porniră şchiopătând spre Terminator. John strigă:

— A murit?

Ridicat în genunchi, Terminatorul se uita la norul de vapori din jurul lui T-1000 care începea să se risipească. Căldura furnalelor reuşise să evapore aproape tot azotul lichid.

Cioburile lui T-1000 se topeau şi ele, lichefiindu-se în sute de picături de mercur, împrăştiate pe jos. Strălucirea portocalie a focului din furnalele uriaşe licărea în metalul lichid.

Terminatorul se lupta să se ridice în picioare. Un braţ îi era zdobit, mâna strivită şi aproape inutilizabilă. Mai multe legături servo ale picioarelor fuseseră avariate dar s-ar mai fi putut repara. Deocamdată însă, abia dacă se putea ţine pe picioare. Când John şi Sarah ajunseră la el, le spuse:

— Nu avem prea mult timp.

— Ce? Cum? De ce?

Terminatorul arătă cu mâna în jos. John şi Sarah priveau îngroziţi cum picăturile de mercur se rostogoleau una spre alta, fuzionând în bobiţe tot mai mari, care, la rândul lor, tremurau şi se repezeau spre altele, formând rapid o masă centrală.

Sarah vedea toate acestea ca în transă. Pentru moment era numai pe jumătate conştientă, dar îşi

dădea seama de implicaţiile oribile care urmau şi îi şopti disperată lui John la ureche:

— Încă nu s-a terminat. John o crezu imediat.

— Haide! Să mergem!

Terminatorul îşi trecu unul din braţele Sarei pe după umăr şi porniră toţi trei şchipătând spre interiorul laminorului.

În spatele lor ceva începu să se mişte. Deasupra unei bălţi de mercur se forma un cap argintiu. Se înălţa din ce în ce mai sus, pe măsură ce se formau umerii şi trunchiul, ieşind din masa lichidă. Se întoarse ca să-şi privească prada.

John privi din nou în urmă, cuprins de o groază nouă când T-1000 crescu ajungând de înălţimea unui stat de om. Era încă o formă de mercur lichid, dar trăsăturile i se refăceau rapid. Făcu primii paşi spre ei.

Sarah se poticni. Cei doi o traseră repede în sus şi o siliră să meargă înainte. Terminatorul şchiopăta vizibil, trăgându-şi un picior cu încheietura zdobită. John era cel care îi trăgea, îi împingea şi îi silea să meargă. Dădură colţul pe lângă o instalaţie şi pătrunseră în culoarul îngust dintre furnale. Era o maşinărie monstru-oasă. Căldura era de nesuportat şi zgomotul înfiorător. Aerul vibra în jurul lor. Sarah strigă de durere şi se poticni din nou.

— Haide, mamă, o încurajă John. Trebuie să poţi, vino!

O traseră din nou în sus şi o puseră în picioare. Coapsa îi era scăldată în sânge şi era albă ca varul la faţă. John aruncă o privire în urmă, peste umăr.

În galeria principală, T-1000 care, între timp, se formase complet, luând înfăţişarea ofiţerului Austin, făcu încă un pas spre ei. Lumina infernală străluci pe chipul lui impasibil de poliţist. Păşea înainte, aparent neafectat de cristalizarea sa, dar în momentul în care mâna sa atinse o balustradă acoperită cu bandă de siguranţă vopsită în negru şi galben, mâna deveni şi ea negru gălbuie până la cot, unde culoarea reveni la normal. Îşi dezlipi mâna de balustradă cu greutate şi cu un zgomot ca atunci când dezlipeşti un scotch de pe ceva.

T-1000 se uita la mâna lui vărgată în galben şi negru, ordonându-i să revină la normal. Pe suprafaţa corpului lui se instalaseră benzi de informaţie statică. Apăruseră imperfecţiunile. T-1000 dădea rateuri. Şi nu era numai mâna.

La fiecare pas, modelul dalelor pardoselei îi „invada” partea inferioară a picioarelor. Dispărea în momentul în care ridica piciorul. Revenea când punea din nou piciorul pe pământ. Piciorul încerca să se dizolve în pardoseală. Funcţia cameleonică fusese întreruptă şi acum scăpase de sub control.

T-1000 se mişca înainte, scrutând zona din faţă. Cu rateuri sau fără, era în misiune şi încă mai putea ucide. Dădu colţul pătrunzând şi el pe culoarul dintre furnale.

Terminatorul văzu silueta ofiţerului Austin apropiindu-se de ei prin perdeaua încă groasă de fum, pornind să fugă şchiopătând spre ei când îi zări.

Terminatorul i-o dădu pe Sarah în primire lui John.

— Mergeţi mai departe.

John dădu din cap că nu.

T-1000 fugea cât putea de repede. Paşii îi răsunau şonticăit pe beton.

Terminatorul îi îmbrânci pe Sarah şi pe John mai departe înainte.

— Fugiţi!

John se supuse, tremurând, trăgând-o şi pe Sarah după el cum putea mai bine. Sarah se străduia să rămână conştientă şi încerca să fugă, ca într-un delir. John o trase, dar ea nu reuşi să-şi adune toate puterile de care avea nevoie ca să se ridice.

John începuse să plângă, implorând-o:

— Te rog, mamă, trebuie să încerci, te rog, mamă. Sus!

În spatele lor, Terminatorul încerca să reîncarce aruncătorul de grenade cu mâna schiloditǎ. Abia reuşi să bage grenada în lăcaşul ei. T-1000 străbătu cei câţiva paşi care îi despărţeau şi îi zbură arma din mână. Aceasta căzu pe jos, zăngănind. Grenada se rostogoli pe pardoseală până sub un furnal.

Terminatorul îl izbi pe T-1000 de un perete cu toată greutatea lui. Lupta începuse.

John şi Sarah ajunseră la capătul culoarului.

Aici drumul se înfunda. Blocat de baza unui uriaş creuzet de topitorie.

Se întoarseră să privească lupta dintre titani, luminată din spate de jeturile de scântei care cădeau de la cuptoarele din spatele lor. Lupta care avea să decidă soarta a zeci de milioane de oameni.

Terminatorul îl apucă pe T-1000 şi îl azvârli cu o forţă uriaşă spre peretele opus al culoarului îngust. În mai puţin timp decât i-ar fi trebuit ca să se întoarcă, T-

1000 se formă la loc, din faţă în spate... faţa ieşindu-i de asta dată la spatele capului şi se îndreptă direct asupra Terminatorul. Ca să se apere, Terminatorul îi repezi pumnul teafăr în faţă. Forţa impactului îngropă mâna cyborgului până aproape de cot în chipul de mercur.

Dar capul lui T-1000 se transformă într-o fracţiune de secundă într-o mână care îl înhăţă pa Terminator de încheietură, iar capul „apăru” în altă parte, geometria trupului său schimbându-se mai repede decât putea urmări Terminatorul. T-1000 îl trânti pe Terminator în convertorul unui motor, blocându-i braţul în maşinăriile în mişcare. O bară masivă îi reteză braţul de la cot.

Terminatorul se încordă să scape din strânsoarea maşinii. Servo-încheieturile lui gemeau din cauza supra-încărcării.

T-1000 se îndreptă şchiopătând spre ţinta lui.

Sarah văzu obiectul acela venind spre ei şi începu să ţipe aruncându-l pe John într-un spaţiu dintre maşini. Căzu într-o îngrămădire de conducte şi bârne. John se întoarse să se uite la ea prin deschizătura îngustă. Ar fi putut să-l urmeze, dar ezita. O masă întunecată venea spre el. John văzu că era o contra-greutate uriaşă de oţel, ţinută de un lanţ gros de câţiva centimetri. Se rostogoli rapid, ferindu-se din calea ei. Când privi din nou înapoi nu mai văzu deschizătura.

— Mamăăă! Mamăăă!

Terminatorul se întinse că să apuce o bară de oţel care se afla în apropierea lui. Oţelarii o foloseau ca să mute lingourile încinse dintr-un loc în altul. O apucă de un capăt şi o folosi ca pe o pârghie. Cu un efort titanic

reuşi să se elibereze din strânsoarea maşinii şi să-şi tragă braţul afară. Era retezat de la cot şi firele atârnau din încheietură.

Sarah nu-l mai vedea pe John.

Nu apucaseră nici măcar să-şi ia rămas bun, se gândi ea, în timp ce se întorcea cu faţa spre T-1000 care venea vijelios spre ea ca o pasăre de pradă.

Pe jumătate piedută printre maşinile pline de funin- gine şi aproape inconştientă, Sarah se lupta să bage un cartuş în arma sa goală. În ultima clipă reuşi şi trase.

Faţa lui T-1000 explodă, dar se reformă imediat şi se întinse spre ea. Sarah încercă cu degete febrile să mai încarce o dată arma dar – Poc! un ac de oţel îi străbătu umărul şi o fixă de perete. Ucigaşul polimorf întinse spre ea şi celaltă mână cu degetul arătător întins ca un ac strălucitor spre ochiul ei, intenţionând să-i străpungă lobul frontal. Îi spuse cu o voce rece, impasibilă.

— Cheamă-l pe John. Acum.

Sarah supravieţuise unui ucigaş de metal numai ca să fie agăţată în cârligul altuia. Era îngrozită, dar era şi mai mult ieşită din minţi. Nu se putu opri să nu urle printre gemetele de durere:

— Să te ia dracu', ticălosule!

Întrucât trăsese concluzia că cererea lui fusese respinsă, T-1000 se dădu înapoi că să repeadă lovitura finală, mortală.

Vâjjj! Ceva şuieră prin aer şi îl lovi pe T-1000 cu o asemenea forţă, încât îi despică trupul în două de la

cap până la ombilic. Bara de oţel îi rămase înfiptă în corp. Terminatorul îl determină pe ucigaş s-o lase în pace pe Sarah.

T-1000 ricoşă de perete şi îşi scoase singur bara de fier din corp, pornind împotriva Terminatorului, atacându-l cu frenezie, fără să-i lase o clipă de răgaz. Pendulând înainte şi înapoi îl izbea ca un ciocan pe Terminator. Terminatorul căzu rezemat de perete, sistemul său fiind suprasolicitat, rupt în bucăţi statice din cauza loviturilor repetate.

În spatele lui T-1000 era o uriaşă grindă în formă de I, atârnată de două lanţuri, folosită pentru a arunca lingourile de oţel în creuzetele uriaşe, rulând pe o pistă specială. Maşina polimorfă de ucidere apucă grinda şi o trimise direct spre Terminator. Grinda îl izbi în piept, strivindu-l, cu cele două tone ale ei.

T-1000 trase grinda înapoi şi apoi o repezi din nou înainte. Terminatorul se feri, răsucindu-se într-o parte, ca să primească lovitura în umăr. Metalul scrâşni şi piesele se sfărâmară în interiorul cyborgului devastat. Cyborgul se îndoi, întorcându-se ca să se agaţe de perete...

Aria vizuală i se îngusta tot mai mult şi omul maşină îşi pierduse simţul echilibrului. Şovăia pe picioarele nesigure în momentul în care cea de-a treia lovitură îl nimeri în spate, rupându-i coloana vertebrală şi oasele pelviene. Încheieturile servo scrâşniră, înţepe- nindu-se în dinţii zimţaţi. Terminatorul căzu în genunchi, răstignit pe peretele unei maşini.

Cea de-a patra lovitură a lui T-1000 fu orientată între omoplaţii cyborgului. Cutia creniană îi era parţial

înfundată înăuntru. Terminatorul alunecă la pământ. Prin lamelele subţiri ale circuitului creierului se produseră rupturi de profunzime. Memoriile se desprinseră din legăturile lor electrice. Terminatorul nu avea o viaţa reală ca să vadă fulgere în faţa ochilor, dar putea analiza date. Şi vieţile altor oameni. Modelul haotic al emoţiilor umane răbufni în interiorul creierului lui ca zumzetul unei casete audio când revăzu frânturi din cele întâmplate în ultimile câteva zile. Sarah şi John, îngenunchiaţi şi ţinându-se în braţe în timp ce plângeau. Sarah înfruntându-l pe T-1000 cu o armă nepotrivită. Apoi T-1000 care reacţiona fără niciun fel de emoţii la modificarea mediului operaţional. Şi timp de o microsecundă, o legătură electrică scurt-circuitată întâmplător, îl făcu să perceapă existenţa ca pe un tot, nu ca pe o sumă a componentelor sale, să înţeleagă sensul interacţiunii umane şi din această explozie de reevaluări şi reajustări apăru singura entitate pe care cyborgul nu fusese programat s-o simtă.

Sentimentul.

Terminatorul căzu înapoi pe beton, în timp ce energia alerga dezorientată prin mintea lui sintetică. Zbătându-se în convulsiile morţii maşinii, cyborgul învăţă cea mai subtilă lecţie despre viaţa organică. Păcat că nu avea timp s-o analizeze.

Terminatorul nu mai era decât o formă jalnică pe pardoseală. Dar benzile avariate ale unei conştiinţe de rezervă căutau alernative de energie, ascunse în încăperile zdrobite ale creierului electronic. Skynet îi programase pe Terminatori în aşa fel încât să reziste la avarii imense şi să supravieţuiască cu un grad de

conştiinţă suficient de mare pentru a putea remedia în suficientă măsură avariile ca să-şi poată duce la îndeplinire misiunea. Şi acum creierul omului maşină găsise unele circuite intacte în lamelele lui suprapuse ca foile de ceapă şi, în pofida traumatismului general suferit de şasiul exterior şi cel interior, căuta benzi alternative pentru a conecta circuitul pentru comanda:

mişcă

mişcă

MIŞCĂ...

O scânteie aici. Alta acolo. Şi articulaţia unui picior tresări convulsiv.

MIŞCĂ!

Piciorul se îndoi.

Niciun om nu şi-ar mai fi putut reveni dintr-un traumatism ca acesta. Dar niciun om din lumea asta nu avea programate comenzi atât de ferme în fiecare moleculă a inteligenţei sale artificiale.

În plus, Terminatorul avusese o revelaţie şi acum avea să se mişte. Dar legăturile servo nu-l slujeau. Cyborgul începu să se târască cu greutate, târâindu-şi picioarele disfuncţionale în spatele coloanei vertebrale zdrobite. Ciotul mâinii scrâşnea pe dalele pardoselii, în timp ce se târa înainte. În ochiul maşinii ardea însă o hotărâre nestrămutată.

Recurse la o soluţie imediată a problemei: arma M79, cu încărcătorul încă deschis, rămasă în braţul lui amputat care zăcea alături. Mână cea teafără, la care se vedea scheletul de oţel, se întindea după ultima grenadă, care se vedea sub şorţul creuzetului uriaş.

Degetele lui de metal o înşfăcară rapid. Terminatorul încă nu-şi îndeplinise misiunea.

Dar nici T-1000. Ridică bara grea de oţel deasupra capului şi o aruncă în jos cu o forţă incredibilă. Aceasta îi străpunse spatele Terminatorului, pătrunzând printr-o gaură din armura avariată. T-1000 mişcă bara înainte şi înapoi, lărgind gaura. Apoi ridică din nou bara şi-l străpunse pe Terminator, fixându-l cu pieptul în jos, pe pardoseală, ca pe o insectă în insectar.

Nu mai putea face nimic altceva, decât să se gândească la ultima reacţie corectă. Strategia numărul nouă mii optzeci şi cinci.

Terminatorul se agăţă disperat de acest gând în timp ce capul îi tremura cu faţa în jos şi apoi încetă să se mai mişte. Lumina din ochiul lui se stinse.

T-1000 privi în jos spre cyborg şi conchise că nu mai reprezenta, din punct de vedere tactic, niciun motiv de îngrijorare. Îşi mută atenţia spre ţinta primară şi porni în căutarea ei ca să-şi execute misiunea.

John se strecura ca un şobolan printre măruntaiele laminorului. Deasupra lui, maşinile bolboroseau fără încetare. Auzi o voce care strigă încet, neliniştit:

— John? John! Mă auzi? Unde eşti?

Era vocea mamei lui.

Se târî afară din umbră în căutarea ei, păşind pe o platformă din imediata apropiere a unuia din uriaşele creuzete cu oţel topit. Oţelul topit fierbea bolborosind în furnal. Căldura făcea aerul să vibreze, îmbrăcând toate obiectele într-o aură halucinantă.

Atunci John o zări foarte aproape. Venea şchiopătând spre el. Abia se mai putea mişca, cu piciorul scăldat tot în sânge. Alergă spre ea când o auzi gemând:

— Ajută-mă, dragul meu... Se clătină şi continuă să înainteze şchiopătând spre el. Dar John se opri văzând o umbră care creştea în spatele lui.

Era mama lui, cu un pistol îndreptat direct spre el.

Băiatul făcu ochii mari, buimăcit şi îngrozit.

Care din ele era mama lui? Privi în jos. Picioarele primei Sarah se confundau cu pardoseala, foşneau când se dezlipeau greu de aceasta. Până la genunchi aveau culoarea şi modelul dalelor din pardoseală. John urlă:

— Trage! şi sări într-o parte.

Falsa Sarah se răsuci pe călcâie luând chipul ofiţerului Austin. Sarah începu să descarce cu furie arma în T-1000

BUM!

T-1000 se clătină şi făcu un pas înapoi.

PAC! Sarah încărcă din nou.

BUM! încă un pas înapoi.

PAC!

BUM!

Şi din nou.

Şi din nou.

Cu fiecare împuşcătură, T-1000 era aruncat încă un pas înapoi. Sarah înainta spre el. Găurile care se căscaseră în trupul lui T-1000 se „vindecau” acum ceva mai greu. Puterea îi slăbise. Sarah trase din nou, cu ochii clocotind de o furie animalică.

Îl sili să dea înapoi tot mai mult, până ajunse pe marginea unei imense oale cu otel topit.

PAC!

CLIC!

Arma se golise!

T-1000 statea pe marginea oalei, tremurând încă din cauza reverberaţiilor de la ultima lovitură. Într-o secundă avea să-şi restabilească structurile. Sarah dăduse din nou greş. Acum o s-o ucidă şi pe ea, şi pe John şi Skynet va ieşi victorios. Sarah urlă de furie şi tocmai se pregătea să se arunce asupra lui că să cadă amândoi în moartea sigură care îi aştepta dedesubt.

Dar chiar în secunda în care îşi încorda picioarele ca să facă saltul din urmă asupra ucigaşului polimorf, degetele de oţel ale Terminatorului reuşiră să introducă ultima grenadă în aruncătorul de grenade M79. Zăcând jos printre maşini, Terminatorul reuşi să ridice capul.

Strategia nouă mii optzeci şi cinci.

Să faci pe mortul.

Jumătate carne omenească, jumătate schelet de crom, cu ochiul roşu sclipind melefic, închise lăcaşul cu o mişcare a încheieturii şi apăsă pe trăgaci.

T-1000 primi grenada direct în abdomen. Grenada explodă în interiorul corpului lui. O gaură oribilă se căscă în torace, întorcându-l pe dos ca pe o mănuşă.

Centrul de greutate îi fusese radical modificat, stfel T-1000 se rostogoli în cazanul cu oţel topit. John alergă la Sarah şi priviră amândoi halucinaţi la capul şi partea superioară a trunchiului acelui obiect care ieşea la suprafaţa oţelului lichid.

Ţipa. Era un sunet inuman, de sirenă de alarmă, căci toate moleculele lui îşi căutau calea corectă pentru a reface structura iniţială, însă căldura foarte mare, precum şi fluiditatea metalului topit din jurul lor le dezorientau. Se schimba rapid în tot ceea ce fusese, trecea prin toate întruchipările anterioare, atât de rapid, încât Sarah şi John abia puteau să le urmărească.

Janelle Voight cu caroiajul culorilor linoleumului, gardianul Lewis cu multitudinea de cuţite care îi explodau în faţă, alte feţe, trecând dintr-una într-alta cu o viteză stroboscopică câte una pe secundă până când…

Silueta de crom mai apăru o dată, apoi se afundă în metalul topit. Bobite argintii mai alergară pe deasupra oţelului topit, până fură înghiţite de acesta, dispărând.

În neant.

Se dusese.

Arma goală căzu din mâna Sarei, zăngănind pe pardoseală. Braţul teafăr îl cuprinse pe John pe după umeri şi se îmbrăţişară, tremurând din tot trupul.

Cyborgul schilodit se chinuia să se ridice. Servo legăturile lui scrâşneau patetic în timp ce el se străduia să se ridice în genunchi. Cyborgul căzu, apoi mai încercă o dată.

John îl văzu şi alergă în ajutorul lui. Sarah li se alătură şi ea, atât cât o mai ţineau puterile. Maşina distrusă abia se mai putea ţine pe picioare. Sprijinit de ei, ajunse şchiopătând la marginea oalei cu oţel.

Terminatorul privi în jos şi se convinse cu proprii ochi că totul se terminase. John deschise fermoarul sacoşei Sarei şi scoase mâna primului terminator.

— O să se topească aici? întrebă el.

Terminatorul răspunse cu voce stranie, catifelată, aproape umană, probabil din cauza avariilor.

— Da. Aruncă-l.

John zvârli relicva şi aceasta se afundă în lavă.

Terminatorul adăugă:

— Şi bateria.

John scoase din buzunar şi o aruncă în cazan. Sarah o urmări cu privirea şi văzu cum se topeşte aproape instantaneu. Oftă adânc şi spuse istovită:

— S-a isprăvit.

— Nu. Mai este încă o baterie.

Terminatorul îşi atinse capul cu unul din degetele de metal şi privi spre Sarah. Amândoi ştiau ce trebuie făcut.

John făcu ochii mari dintr-odată, când înţelese ce vroia să spună. Dădu din cap şi ochii i se umplură de lacrimi.

— NU!

Terminatorul se întoarse cu faţa spre John. O faţă hidoasă după tot ce păţise, dar cumva nobilă… blândă.

Omul-maşină zise:

— Trebuie să plec, John. Totul trebuie să se termine aici… astfel eu voi fi viitorul. Se întoarse puţin, în aşa fel încât partea umană schilodită a feţei sale să se afle în umbră. John văzu scheletul de crom şi ochiul roşu. Totuşi încercă să mai insiste:

— Nu face asta, te rog... Rămâi cu noi... o să fie bine...

Terminatorul puse mâna pe umărul lui John.

— Eu trebuie să-mi îndeplinesc misiunea. Când spuse aceasta, partea umană a feţei ieşi din umbră. Se apropie de John şi degetul lui de metal culese lacrima care se rostogolea pe obrazul lui.

Era o revelaţie.

— Ştiu de ce plângeţi, deşi este ceva ce eu nu pot face niciodată. Se întoarse apoi spre Sarah şi îi spuse:

— La revedere.

— Ţi-e frică? Cyborgul ezită o fracţiune infimă de secundă înainte de a răsunde.

— Da.

Nu pentru că urma să înceteze a mai funcţiona ca Terminator, ci pentru că întrezărise dincolo de programarea sa o ordine cosmică vastă care depăşea cu mult capacitatea de înţelegere a lui Skynet. Şi aceasta îl făcuse să aibă o primă senzaţie.

Frica.

De locul unde urma să meargă. Dacă mai exista vreun loc.

Bineînţeles, nu i se ceruseră mai multe detalii în răspuns, astfel încât nu menţionă nimic din toate acestea. Se întoarse şi făcu un pas peste marginea cazanului.

În timp ce Terminatorul cădea, timpul se dilată şi un fulger de lumină îi invadă mintea. Plutea printr-un tunel, urmând fulgerul luminos pătrunzând într-un fel de uitare.

Sau mântuire.

Creierul artificial împietrise în momentul în care şasiul pătrunse în masa de oţel topit. Aproape întreaga activitate electronică încetă.

Aproape.

Scheletul de crom era înghiţit şi dizolvat în componentele lui primordiale, la fel ca şi T-1000. Sarah şi John urmăreau cu privirea mâna de metal care se afundă ultima…

În ultima clipă, mâna se strânse în pumn şi se întinse, cu degetul mare în sus…

Apoi dispăru pentru totdeauna.

Mama şi fiul continuară să se mai uite o clipă la metalul topit. Apoi John îşi aminti de celălalt braţ al Terminatorului, care zăcea amputat sub creuzete şi fugi să-l aducă. Nu mai era decât o masă informă de metal strivit, dar metalul era din viitor şi de astă dată nu mai lăsau nimic la voia întâmplării.

În timp ce aruncau piesele una după alta, John şi Sarah simţiră o zguduitură puternică în pântelcele pământului. Ca şi cum s-ar fi răsucit acolo un pivot uriaş.

Bineînţeles, mai târziu, când îşi va aminti de aceasta, John va presupune că fusese vorba de duduitul maşinilor din laminor.

Eroare.

Atunci renăscuse ISTORIA.

ZIUA JUDECĂŢII

Washington, D.C.
11 iulie 2029, Duminică
Ora 10.12.

Soarele strălucea puternic pe cerul albastru, limpede. Sub el se întindea un parc luxuriant. Oamenii erau îmbrăcaţi frumos şi profitau de bucuriile vieţii. Se plimbau cu bicicleta, citeau... Copiii se jucau pe un teren de joacă, dându-se în leagăne şi pe tobogane. Peste tot se auzeau copii ţipând înfierbântaţi. Un băieţel cu ochi sclipitori împingea de zor în pedalele unei triciclete.

Ocupaţii atemporale pe care zeci şi zeci de ani de civilizaţie nu reuşiseră să le schimbe.

Dincolo de vârfurile copacilor se desena conturul oraşului Washington, D.C., punctat de vestitul dom al capitoliului şi de spirala albă a monumentului lui Washington.

Dar mai erau aici şi alte clădiri care nu existaseră înainte zgârie nori înalţi care dirijau vântul schimbă-rilor. În ei locuiau oameni cu venituri modeste şi asta datorită unui senator tânăr şi îndrăzneţ. Apartamentele nu erau distribuite pe gratis. Oamenii munciseră pentru ele. Dar preţurile fuseseră stabilite în funcţie de posibi-lităţile şi capacităţile fiecărui locatar.

Şi era corect.

29 august 1997 venise şi trecuse. *Şi nu se întâmplase nimic deosebit*. Michael Jackson împlinise patruzeci de ani. Oamenii se duseseră la servici ca întotdeauna, râseseră, se plânseseră de greutăţi, se uitaseră la televizor, făcuseră dragoste.

Nu a existat niciun fel de *Zi a Judecăţii*.

Sarah Connor îşi ţinuse respiraţia toate cele douăzeci şi patru de ore ale acestei zile. Şi când, în sfârşit, soarele răsărise din nou, voise să alerge pe străzi, să-i apuce de haine şi să le spună:

— Fiecare zi de aici înainte este un dar. Folosiţi-l cu înţelepciune!

Dar oamenii ar fi crezut că a înnebunit şi se săturase de asta până peste cap.

Preferă în schimb să se îmbete.

A avut mai mulţi prieteni, unii dintre ei chiar bărbaţi foarte bine, dar nu s-a măritat niciodată.

Şi nu-i păruse rău niciodată. Şi nici nu era tristă din cauza aceasta. Pentru ca Kyle nu murise. Şi misiunea lui nu fusese un eşec.

Dacă timpul se răsucise, făcând o buclă, atunci el fusese acela, care, prin sacrificiul său, îl ajutase să se deznoade. El era în centrul cercului. Pentru că ieşise din ruine purtând în sine codul genetic care îl ajutase să supravieţuiască şi să însămânţeze forţele care urmau să schimbe istoria… Dar…

De unde venise? Cine fusese mama lui? Unde era acum familia lui?

Angajase chiar pe cineva ca să-l caute, evident, pe celălalt Kyle, alternativa lui, cel care, ca toţi ceilalţi oameni, se născuse şi trăia şi nu avea să ştie niciodată

că, pe o altă linie de curgere a timpului, fusese un război nuclear şi o luptă crâncenă pentru supravieţuire.

Kyle nu murise, ci trăia undeva, în lumea ei, probabil căsătorit cu o femeie frumoasă, poate avea şi câţiva copii şi făcea lucruri cât se poate de obişnuite.

Bineînţeles, nu ar recunoaşte-o.

Şi n-ar iubi-o.

Şi nici n-ar înţelege de ce îl priveşte cu ochii plini de lacrimi, de dragoste şi recunoştinţă.

Pentru că el nu era acel Kyle Reese, cel pe care îl iubise ea şi care se întorsese înapoi în timp ca să moară înainte de a se fi născut.

Pentru ea.

Pentru omenire.

Şi pentru John Connor.

Astfel că îl chemă pe detectiv şi îi ceru să înceteze căutările.

Dar nu se putea căsători cu nimeni.

Nici nu putea iubi alt bărbat decât pe Kyle.

Asta se întâmplase acum treizeci de ani. Dar viitorul întunecat, care nu mai venise niciodată pentru ea, continua să existe şi va continua să existe totdeauna, ca urma unui vis la sosirea dimineţii. Sau, mai exact, lupta împotriva celor care construiseră maşini rele pentru scopuri rele. Căci Skynet era prelungirea firească a aversiunii omenirii faţă de ea însăşi şi a fricii ei de ea însăşi. Găsise o soluţie care depăşea toate sistemele de opresiune pe care le cunoscuse omenirea vreodată – anihilarea.

Mai erau unii oameni care doreau să-şi construiască un Skynet al lor. Alţi oameni luptaseră

împotriva lor. Şi, deocamdată, aceştia, alţii, câştigaseră. Deşi mai erau războaie locale, şi foamete, şi corupţie la nivelul guvernelor, oamenii mai făcuseră încă un pas pe scara evoluţiei, un pas de care nu şi-au dat niciodată seama, cu excepţia câtorva dintre ei care au sfidat destinul sau, aşa cum gândea Sarah, îl ghidaseră spre o cărare mai blândă.

Şi aşa, odată cu trecerea anilor, Sarah a devenit o frumuseţe stranie cu cicatrici ciudate şi o strălucire uşor tristă în ochi.

Bărbaţii au iubit-o zadarnic.

Dar era, evident, un bărbat pe care îl adora. Sarah şedea acum la umbra unui copac şi îl privea. Avea în jur de patruzeci de ani şi se juca cu doi copii mici.

John Connor avea aceleaşi trăsături ferme ca şi în Timpul Celălalt, dar nu avea nicio bandă neagră pe ochi, niciun fel de cicatrici. Era departe de a fi omul hăituit de un destin sumbru în lumea care ar fi putut fi. Dar ochii îi străluceau la fel de inteligenţi. Căci caracterul lui se călise în focul luptei şi dragostei şi fusese modelat pe nicovala voinţei.

Sarah îi zâmbi cu mândrie de mamă şi vorbi spre un magnetofon digital. „John luptă împotriva războiului altfel decât înainte. Luptă împotriva lui aici, pe câmpul de luptă al Senatului. Şi armele lui sunt bunul simţi şi… speranţa”.

Sarah dădu magnetofonul mai încet, amintindu-şi de primele benzi pe care le înregistrase pentru fiul ei înainte chiar că acesta să se fi născut, cu atâţia ani în urmă, pe drumurile prăfuite din Mexic. Şi de Cartea pe

care o înregistrase în timp ce el creştea. Le mai avea şi acum, bineînţeles, şi mai adăuga câte ceva la ele.

O istorie orală care va rămâne în familie şi va trece dintr-o generaţie în alta până va deveni legendă.

Sau un fapt relevant…

…când omenirea va fi învăţat să călătorească în timp.

O fetiţă drăguţă de vreo patru ani alergă spre ea, ridică picioruşul şi zise:

— Te rog, bunico, leagă-mi şiretul.

Bunica Sarah îi zâmbi cu căldură şi se aplecă, în timp ce fetiţa îşi punea piciorul pe bancă. Când operaţia se încheie, fetiţa îi dădu în grabă un pupic şi fugi să se joace cu tăticul ei.

Sarah nu trebuia compătimită. Căci avusese parte de dragoste. Şi acum avea parte de răgazul necesar ca să reflecteze şi să privească totul în perspectivă, în timp ce fiul ei lupta pentru ea şi pentru Kyle.

Luă din nou recorderul şi continuă să vorbească, îndreptându-şi ochii în sus, spre albastrul limpede al unei atmosfere care începea să se vindece de poluare.

„Luxul speranţei mi-a fost dăruit de Terminator. Căci dacă o maşină este în stare să înţeleagă valoarea unei vieţi omeneşti… poate că şi noi vom fi în stare”.

Închise magnetofonul şi se lăsă pe spate, ca să simtă pe faţă mângâierea vântului.

TERMINATOR 2
JUDGMENT DAY